

Mihnea Blidaru

Playlist

casa de pariuri literare

Mihnea Blidariu

Playlist pentru sfârșitul lumii

Playlist pentru sfârșitul lumii de Mihnea Blidariu

prefață de Mihail Vakulovski

seria Proză | colecția Roman

© 2010 casa de pariuri literare

www.cdpl.ro

tel. : 0741.587259 ; 0726.407349

editor : Cristian Cosma (un cristian)

producție : Victor Jalbă-Șoimaru

Copertă realizată de Alex Cioflica

Fotografia de pe copertă © sxc.hu, HAAP Media Ltd., Łukasz Tyrała

ISBN : 978-606-92543-7-0

Lectura digitală protejează mediul

Versiune electronică realizată de Elefant.ro

Cuprins

- [Sing \(The Dresden Dolls\)](#)
- [All the Love \(Ulver\)](#)
- [America \(Laibach\)](#)
- [Killing in the Name \(Rage Against the Machine\)](#)
- [The Lost Song \(The Cat Empire\)](#)
- [Marble House \(The Knife\)](#)
- [Forever \(Siouxsie and the Banshees\)](#)
- [Right Where It Belongs \(Nine Inch Nails\)](#)
- [The Final Cut \(Pink Floyd\)](#)
- [I Grieve \(Peter Gabriel\)](#)
- [Cum te simți? \(Travka\)](#)
- [The Mission \(Puscifer\)](#)
- [Bleed the Freak \(Alice In Chains\)](#)
- [Indifference \(Pearl Jam\)](#)
- [Folclor \(Luna Amară\)](#)
- [The Nobodies \(Marilyn Manson\)](#)
- [Smells Like Teen Spirit \(Nirvana\)](#)
- [The Future \(Leonard Cohen\)](#)
- [On the Turning Away \(Pink Floyd\)](#)
- [Epilog: Lipsapocalipsa](#)

Mihnea Blidariu s-a născut pe 6 septembrie 1979, la Bacău. A absolvit Liceul de Muzică și Arte Plastice „G. Apostu” din Bacău (secția trompetă) și Facultatea de Litere (secția Etnologie) din cadrul Universității „Babeș-Bolyai”, Cluj-Napoca. Este membru fondator al formației „Luna Amară” și membru al formației „The Others”. A colaborat la crearea Cenaclului KLU, alături de Alexandru Vakulovski.

Este membru activ al campaniei „Salvați Roșia Montană !”. A mai publicat două volume de poezie : *No Future* (2004) și *mânia.Ro* (2006). A scris pentru săptămânalul *Observator Cultural*, pentru platforma on-line Think Outside The Box (hotnews.ro) și pentru site-ul bestmusic.ro.

A reușit, alături de „Luna Amară”, să fie dat jos de pe scenă și cenzurat de trei ori, între 2003 și 2004, din cauza opiniilor politice tranșante. Nu se declară satisfăcut de aceste incidente, ci doar trist.

Așteaptă, cu interes, motive să fie fericit și mândru pentru că trăiește în România. Între timp, cântă și scrie despre demnitatea pierdută, ura, iubirea, corupția, lașitatea, curajul, frustrarea și inocența din acest spațiu (mult prea) mioritic.

Playlist obligatoriu

Da, autorul acestei cărți este același Mihnea Blidariu care a mai publicat două cărți extraordinare de poezie și vocalistul formației rock „Luna Amară”, cea mai populară, mai implicată și mai ofensivă trupă actuală. Poate că n-aș fi amintit de muzica pe care o fac Mihnea și colegii săi lunatici dacă romanul-punk *Playlist* nu ar trimite un link direct spre „Luna Amară”, o săgeată ca un scut tăios, dar și plin de iubire, fie ea și extremă („iubirea, singurul lucru care ne face oameni”).

Deși are douăzeci de capitole, *Playlist* se organizează în două părți inegale. Primul plan e compus din nouăsprezece povestiri, care au titluri de melodii cu interpretii notați între paranteze : de la Pink Floyd la Nine Inch Nails, Peter Gabriel, Alice In Chains, The Knife, Laibach, Rage Against the Machine, Marilyn Manson, Nirvana, Pearl Jam etc... Un playlist format din super-piese, pe care cititorii și le pot aduna pentru a le asculta în surdina în timp ce parcurg aceste nouăsprezece povestiri excelente ce formează o narațiune apocaliptică metonimică, impecabil scrisă de vocalistul Mihnea Blidariu care, în această primă parte a cărții, pare mai degrabă un dirijor omnipotent. Fiecare capitol are în centrul narațiunii un personaj din societatea românească bine definit și oarecum reprezentativ, care-și trăiește ultimele clipe ale vieții, chiar dacă „nimeni nu vrea să facă nimic pentru ultima oară”. Personajele știu asta, iar noi, cititorii, le urmărim SFÂRȘITul.

Deși e ficțiune, cititorul poate recunoaște cu ușurință majoritatea „actorilor” implicați. De la Ceaușescu, Iliescu și Băsescu la personaje colective ce pot fi întâlnite cotidian sau pe care le urmărim ori de câte ori pornim această mașinărie modernă de manipulare în masă, televizorul :

„vedete” TV, fete care visează să ajungă în America, copile violate, copii îmbătrâniți prematur, adolescenți frustrați, politicieni corupți, un soldat care se întoarce la iubita sa de pe câmpul de luptă, iar printre aceștia se strecoară și... un câine și o frunză... Unii dintre noi vor avea surpriza să se descopere pe ei înșiși în fața sfârșitului lumii (ce n-aș da să-i văd în timp ce se uită în oglinda asta!)

Aici, Mihnea nu construiește măști ca moderniștii și avangardiștii, ci creează caractere bine conturate și absolut credibile, fiecare personaj secundar din *Playlist* având substanța și forța celor principale. Acțiunea are loc în imediata apropiere a sfârșitului lumii, o găselniță scriitoricească teribilă. Astfel, trăirile „eroilor” sunt extreme, iar evenimentele istorice importante acum cad în derizoriu în fața morții. Umore, ironia însoțesc aceste situații braț la braț cu deznădejdea, împăcarea mioritică și construiesc un playlist zguduitor. Iar epilogul e ca piesa aceea „ascunsă” de pe unele albume de muzică pe care, dacă nu ai răbdare, nu o mai auzi, în fața acesteia fiind intercalată o pauză semnificativă. Epilogul nu poartă numele vreunei melodii celebre, dar acel mesaj care e prezent în orice piesă de la „Luna Amară” se identifică exact aici. Recomand să citiți *Playlistul* lui Mihnea Blidariu așa cum l-a scris și l-a aranjat scriitorul, de la începutul negaționist până la ultima propoziție-afirmație. Lectură plăcută și utilă!

Mihail Vakulovski

Sing (The Dresden Dolls)

Nu-i adevărat, vă spun, nu-i adevărat că oamenii nu mai simt. Nu-i adevărat că avem bombe, că ucidem, că mințim, că fugim după plăceri imediate și după lucruri nefolositoare. Nu-i adevărat că nu știm că nu-i adevărat...

Mi-e atât de rău azi. Toată lumea a plecat. Mi-e frică să nu mor aici, singur, într-un loc pe care nu-l pot numi „al meu”. Ea e departe, nu într-un sens fizic, ci în sensul că nu mai există deloc : s-a evaporat, s-a topit în goana trenului, în așteptări și în tăceri lungi, lungi, cât toate firele de nisip... E sfârșitul lumii și eu n-am pregătit nici un cântec pentru asta, deși s-a anunțat de vreo lună și ceva. A început exact ca în filmul cu Bruce Willis : americanii au descoperit că un asteroid de mărimea statului Texas (puteau spune : de două ori cât Ungaria, însă trebuie să se dea importanți...) se îndreaptă spre Pământ. Și tot ca în film, dă-i cu misiuni spațiale, dă-i cu împăcarea mondială, dă-i cu religia și profeții... degeaba ; acum o lună și ceva s-a anunțat oficial : am pus-o cu toții. Și tocmai atunci ne-am găsit noi doi să ne despărțim și eu să mă refugiez aici, între prieteni cărora le e greu să mă vadă tăcând atât de mult, eu, optimistul și vorbărețul-șef...

Aseară a înviat Iisus. În direct. Pe plajă la Mamaia. A fost emoționant, pentru că a înviat pentru ultima dată. După asta, totul va fi pulbere cosmică – și s-au dus naibii toată credința, și religia, și lumânările, și viața, în general. Iar eu stau aici, singur cuc, fără un cântec de rămas-bun, fără ea, fără nimeni. N-aș putea spune că sunt trist sau deprimat. Probabil că greața mă împiedică să simt. Probabil că sunt atât de egoist, încât nici la sentimentele mele nu mă gândesc. Stau gol, îmi privesc trupul și mă gândesc că va fi, în curând,

praf. Mă uit la pișatul meu și mă gândesc că mă piș pentru ultima dată. Că mănânc pentru ultima dată. Că scriu pentru ultima dată. Mă tai să-mi văd sângele pentru ultima dată. Și ea nu e aici, să facem dragoste pentru ultima dată – ce final perfect ar fi ! Mi-e ciudă pe ea, un moment mai prost de despărțire n-a găsit...

Afară e anarhie. Lumea a aflat că nu-i adevărat : că simțim, că iubim, că suntem toleranți, că folosim energia nucleară în scopuri nobile, că ne cumpărăm doar lucruri trebuincioase, că suntem cumpătați și buni. De o lună și ceva, de când a primit vestea, umanitatea e cu susul în jos : economiile naționale s-au prăbușit pentru că toată lumea dăruiește, grupările teroriste s-au autodesființat, Israelul le-a dat palestinienilor pământul înapoi, rușii s-au cărat din Cecenia, americanii din Irak, la noi, politicienii corupți s-au autodenunțat și și-au dat demisia în bloc – în consecință, nu mai avem guvern, nici parlament. Nu mai avem televiziuni, pentru că nici un program nu mai are sens – marele film, marea Emisiune au loc în timp real, în noi, printre noi, cu noi. Bunătatea, cinstea, iubirea, toleranța plutesc prin aer, atât de dense și intense, încât ți se face rău – e ca un aer încărcat de miliarde de arome și parfumuri. Lumea se încovoiaie sub greutatea lor, mai mult cu fiecare oră care trece, cu cât suntem mai aproape de momentul impactului. Degeaba. Nu mai există cale de întoarcere. Pe stadioane s-au organizat orgii sexuale, murmurul ajunge până sub fereastra camerei în care stau singur și scriu. Ea nu e pe Messenger, ea nu răspunde la telefon. Eu nu pot să cânt nimic, pentru că nu sunt hotărât dacă ar trebui să fie un cântec despre sfârșitul lumii sau despre sfârșitul relației noastre. Nu pot să cânt, pentru că ar fi ultimul cântec. Nu pot să cânt, pentru că ar fi ultima dată când vocea mea se va auzi. Cred, sincer, că dacă ea ar răspunde la telefon sau ar intra pe mess, am putea să ne împăcăm.

Chiar dacă nu ar mai fi timp pentru ca unul dintre noi să ajungă la celălalt, măcar sfârșitul lumii ne-ar prinde împreună : în moarte. Și, dacă aş avea certitudinea asta, aş putea scrie ultimul cântec, despre cum vom muri împreună, cu telefonul la ureche sau cu mâinile înțepenite pe tastatură ; aş trece peste frica asta, de a-mi auzi vocea *one last time...*

A înviat Iisus. În tăcere. Milioane de oameni îl privesc cum se ridică. A fost ultimul miracol. Miroase a milă și a spectacol. Toți mieii din lume o duc regește – sfârșitul ăsta de lume îi va prinde ghiftuiți și alintați. Nimeni nu cântă. Încet, încet, toți oamenii paralizează : nimeni nu vrea să facă nimic *pentru ultima oară*. Umanitatea a încremenit. Ne dorim cu toții ca Iisus să fie, de fapt, Superman, să aibă lasere în priviri cu care să distrugă asteroidul ce se îndreaptă spre noi. Însă știm că nu va fi așa : Iisus e un tip modest și preventiv când vine vorba de minuni. Am deschis fereastra și ascult tăcerea pământului acordându-se la tăcerea universală. Pe cer apare o lumină. E din ce în ce mai mare. În urechi, liniștea e spartă de un zgomot înfundat care crește, crește. Asta e. Ne-am copt. Inclusiv Iisus. Inclusiv ea. Zgomotul a devenit infernal, ecranul telefonului s-a aprins, văd numărul ei și urlu : *You motherfuckers, sing something !*

All the Love (Ulver)

Eram o gașcă de copii îmbătrâniți prematur. Sau de maturi care se poartă copilărește, luați-o cum vreți. Cu fiecare zi deveneam mai cinici, mai reci și mai dependenți de drogurile de orice fel. Întepeneam în fața biroului, cu monitorul în față, sau ne dizolvam în aerul irespirabil al cluburilor, tot aia. Ne mândream cu greața noastră și cu felul de a desființa orice umanism picat, din întâmplare, în raza privirii noastre. Eram cruzi și perfecți, pentru că nu mai simțeam nimic.

Ne aflam toți cinci în București când s-a anunțat. Stăteam tolăniți pe pernele mari din *CopyCat*, clubul în care gagica unuia dintre noi lucra și vindea, în timpul liber, skunk de cea mai bună calitate. Tocmai spărseserăm vitrina reprezentanței Porsche, numai de ciudă că rămăsese fără benzină pe Magheru. Dacă stau să mă gândesc, imaginea mașinii părăsite în mijlocul bulevardului a fost o avanpremieră perfectă pentru ceea ce avea să urmeze. O *mașină* părăsită seamănă, în secolul nostru, foarte mult cu umanitatea în derivă: nu se găsește nimeni să-i dea la cheie sau nu mai există nici cheia, pur și simplu. În orice caz, carcasa omenirii arăta foarte rău în zilele acelea, ceea ce nu se putea spune și despre cea a vehiculului lăsat singur în noapte. Orice s-ar zice, lucrurile strălucitoare o duceau mult mai bine decât masele gri de indivizi...

Fumaserăm mult și ne părăsise orice voință. Lingeam berile ca pe acadele și băteam câmpii – unii cu grație, alții cu greață, sau chiar cu amândouă. Semiîntunericul din club ne transformase în naufragiați, agățați de plutele de pluș, cu un picior în podeaua care se scurgea de sub noi ca un râu gros de ciocolată. Pe acest fundal absolut modern și *trendy*, am început să distingem

vocea prefăcut îngrijorată cu care prezentatorul din televizorul de pe bar anunța sfârșitul lumii. Filmul nostru a luat, atunci, o turnură comică și am început să ne tăvălim pe jos de râs. În câteva minute, toată lumea compunea scenarii haioase despre apocalipsă (căreia, în treacăt, i-am găsit un nou nume, *Napocalipsă*, pentru că noi eram, toți, din Cluj-Napoca...).

Mai întâi, ne-am imaginat că Gigi Becali și-a cumpărat locul lui Dumnezeu și s-a hotărât să distrugă omenirea pentru că, din șase miliarde, doar vreo nouă sute de mii țineau cu Steaua. Apoi, ne-am gândit că Bush e un extraterestru deghizat, care s-a plictisit să distrugă Pământul pas cu pas. Apoi, am elaborat un scenariu în care Andreea Marin a devenit amanta lui Ossama Bin Laden și a vrut să-i facă o surpriză – o sută de focoase nucleare, iubiture... În fine, ne-am gândit că așa i-a venit chef lui Băsescu ! Tot barul se trezise dintr-odată, lumea se raliase concursului nostru de scenarii cretine și vreo câteva ore am ținut-o tot într-o țicneală, pe care o alimentam din belșug cu cocktailuri și iarbă... Pe la 6 dimineața ne-am cărat, fără a mai băga în seamă televizorul pe care aceeași știre curgea încontinuu...

Când m-am trezit a doua zi, vecinul de deasupra se sinucisese deja. Poliția era pe scară, unii locatari își făceau bagajele. În blocul de alături avuseseră loc câteva spargerii și mai multe mașini aveau geamurile făcute praf. Tipa în al cărei apartament dormisem nu mai era. Am făcut duș, am lăsat robinetele deschise (dacă-i haos, haos să fie !), am mâncat ce-am găsit prin frigider și m-am cărat. Pe drum am asistat la o crimă, câteva încăierări, devastări de magazine care făceau ca isprava noastră de cu o seară înainte să pară o glumă bună, incendieri și chiar ceva împușcături. Am ajuns la gară, unde tovarășii mei de moarte (ce găselniță idioată !) se distrau aruncând cu hamburgeri și meniuri McPuișor în câinii comunitari.

McDonald's-ul arăta ca după război și trenurile ca niște autobuze la ora de vârf. Era clar că nu aveam cum să plecăm spre Cluj de acolo.

Am avut noroc că microbuzul pe care l-am furat avea plinul făcut – n-am putut intra în nici o benzinărie, unele ardeau, altele erau un câmp de luptă. Ziua era frumoasă, începuse acea parte a primăverii în care vremea se încălzește deodată. Din cauza distrugerii stratului de ozon, se trecea de la zero grade direct la 25-30. Însă tot mai erau câteva zile în care timpul era potrivit pentru ceea ce încă se numea – nu știu de ce – primăvară. Da, asta era una din acele zile... Am oprit într-un sat, trei au rămas să păzească mașina și ceilalți doi au dat o spargere mică la magazinul local. Bine, e un fel de-a spune, era spart deja și n-am mai găsit mare lucru pe rafturi. Din fericire, țăranii nu le au cu chipsurile și nici cu bake-rollsurile. Și nici măcar cu apa plată... După teighea era uitată o bătă groasă și pe un raft am găsit un ciocan. Bune și astea, nu se știe niciodată... Într-un câmp, unde ne-am oprit să ne pișăm și să fumăm ceva, am găsit un pui de câine și l-am luat cu noi. Era un gest inutil, însă ne-am gândit că suntem în armonie cu omenirea – câte milioane de gesturi inutile se săvârșeau chiar atunci în lume ? Am ascultat radioul și ne-am prins că totul era pe bune. Bruce Willis, ești degeaba ! Schwarzenegger, la fel ! Bineînțeles că nici Iisus, Buddha sau Mahomed nu mai erau de vreun ajutor. Pentru o clipă, cinismul nostru s-a simțit împlinit – cât ne mai distraserăm, încă de mici, pe seama bunicilor și părinților care ne ziceau să ne rugăm seara, și cât alcool turnaserăm peste sărbătorile creștine, transformându-le în chefuri monstruoase. Acum, când Iisus a anunțat că va învia de Paști pentru ultima dată pe plajă la Mamaia, știu că ne-am înșelat. Însă atunci, pentru cinci sute de kilometri, ne-am simțit mândri de ateismul nostru care nu

era, de altfel, decât o derivare a neîncrederii cu care îi priveam pe semenii noștri, în general...

Când coboram dealul spre Cluj, am văzut focuri mari și stelele pline de sânge. În centru, Funar strânsese o armată de români „verzi” și împărțea sarcini pentru vânătoria de unguri ce avea să urmeze. Avram Iancu îl privea sec, de sus. În cealaltă piață, Matiaș Rex veghea la planurile maghiarilor, la fel de nervoși. Aveau să se întâlnească unii cu alții în curând. Ne-am gândit să asistăm la poceală, dar eram prea obosiți. Am dat o tură prin magazinele devastate și am făcut provizii, apoi ne-am încuiat în vila pe care unul dintre noi o avea sus, în Gruia – senzori la poartă, uși metalice, câine-lup: aici nu se putea intra atât de ușor...

De atunci a trecut o lună. După prima săptămână, oamenii s-au săturat de crime, jafuri și violuri și au trecut în extrema cealaltă – s-a instaurat o pace mondială desăvârșită. Vecinul de la vila din dreapta ne-a dăruit mașina și numărul contului din bancă, vecinul de la vila din stânga ni le-a dăruit pe nevastă-sa și pe fiică-sa de șaptesprezece ani. Nu ne stătea în fire să refuzăm un *gangbang*, așa că ne-am servit fără scrupule. Apoi, am ieșit din casă să ne hrănim cinismul proaspăt recondiționat. Adevărul era că nu ne venea să credem că fuseseră chiar toți pocniți de o asemenea viziune creștină asupra situației și căutam răul din ei, acel rău care înseamnă normalitatea secolului în care trăim. Aiurea, nimic! Puteai să le dai în cap, că tot te-ar fi pupat. Cinismul nostru s-a topit și a lăsat loc disperării. Ne-am dat seama că oamenii se întorseseră cu totul spre *speranță* și chiar credeau că un asemenea comportament, abordat la scară planetară, avea să le aducă salvarea. Or, noi nu eram făcuți să trăim – chiar și pentru ultima lună din istoria lumii – într-un asemenea climat. Noi aveam nevoie de mizeria umană, de răni și dezamăgiri, ca să ne justificăm tovarășia de moarte și indiferența cu

care tratam totul. Când și-a mai anunțat și Iisus ultima înviere, am căzut cu totul în depresie...

Nu am rămas ultimul pentru că am fost curajos, ci dimpotrivă, pentru că am fost cel mai laș. Ceilalți s-au sinucis pe ascuns – i-am găsit pe rând, cu venele tăiate în cadă, atârând de grinda din pod, înecați în propria vomă sau plutind în piscina din curte. Îmi pare rău pentru ei. Îmi pare rău că nu au mai apucat aceste ultime două zile, în care ar fi văzut că avuseseră, totuși, dreptate, în sensul că nici oamenii nu avuseseră dreptate. E adevărat, lumea nu s-a întors la crime, însă, încet-încet, a încremenit în disperare. Nimic nu mai mișcă, pentru că nimic nu mai are sens să miște, și nu m-aș mira să aflu că Pământul însuși și-a oprit rotațiile. Și mai e adevărat că cinismul meu nu s-a întors. Însă am descoperit ura – ura curată, fără scop, fără obiect. Și, odată cu ea, iubirea – la fel de curată, la fel de lipsită de direcție. Ura mă face să mă încordez și să-mi ascut simțurile, ca un animal care simte pericolul ce se apropie. Iar iubirea mă face să-mi pară rău după lumea asta pe care am disprețuit-o atât de mult. Iubirea, singurul lucru care ne face oameni... să scriu asta înainte de culcare.

America (Laibach)

De când s-a născut, Marilena a visat să ajungă în America. Visul se infiltrasese în mintea ei încă de la o vârstă fragedă, urmărind animațiile lui Walt Disney, apoi seriile *Harry Potter* și *The Lord of the Rings*. În capul ei, numai într-un popor fericit și cu de toate puteau exista oameni cu o imaginație atât de bogată, care să creeze povești atât de frumoase și imagini așa de strălucitoare. Marilena nu credea că vreun român ar putea avea imaginația, banii sau puterea de a face ceva într-atât de minunat. În jurul ei vedea doar figuri nefericite, toată lumea se plângea de lipsuri, șomajul era în creștere în micul ei orașel din sud, părinții îmbătrâneau mai repede, parcă, în fine, cunoașteți clișeul...

Când Marilena a ajuns în clasa a opta, în oraș a poposit un grup de misionari americani. Proaspăta adolescentă s-a îndrăgostit instantaneu de cei patru tineri cu pielea spălăcită care străbăteau neobosiți târgul – fie vorba între noi, nu prea aveau mare lucru de străbătut... – și încercau să-i convingă pe oameni că Iisus e salvarea. Nu prea aveau succes, românii îl creditau pe Iisus cu aceleași șanse să-i salveze ca și pe Ion Iliescu, chiar dacă, în sondaje, biserica se afla în frunte, în ceea ce privește încrederea poporului în instituțiile statului. Însă perseverența lor și faptul că tot timpul păreau mulțumiți și veseli au cucerit-o pe Marilena. Între timp, camera ei se umpluse de postere cu Brad Pitt, Rambo, Terminator, Christina Aguilera, Timberlake, Angelina, Beyonce și chiar Bush. Pe ușa își lipise logoul de la McDonald's, pe adidașii chinezești scrisese, discret, cu pixul, Nike, iar pe spatele unei perechi de blugi cususe marca Levi's, găsită, printr-o minune, la tomberonul din spatele blocului.

Într-o bună zi, Tom și Sam au bătut și la ușa Marilenei. Din fericire, era sâmbătă, așa că fata nu era la școală. Emoționată, roșie în obraji, i-a primit în sufragerie și a insistat ca mama s-o lase pe ea să îi servească. *Să îi servești cu ce ?* s-a necăjit doamna Ciocan, proaspăt șomeră. Marilena nu s-a descurajat, a trimis-o pe negativistă să cumpere suc și prăjituri din propria ei alocație de elev și s-a așezat la discuții cu tinerii misionari.

Hello, my name is Marilena. Așa a început drumul ei către Statele Unite ale Americii, cu această propoziție. Firesc și natural. Această primă întâlnire i-a convins pe cei doi băieți că „miss Marilena” iubea mult America și se gândea serios să-l accepte pe Iisus în inima sa, ca plată pentru un bilet numai dus spre țărâmul făgăduinței. Bineînțeles, educația e un aspect esențial în viața unei tinere de numai cincisprezece ani, așa că Marilenei i s-a acordat o bursă de trei ani la Universitatea Domnului din statul american Utah. O scrisoare primită de la însuși decanul Universității, Mr. Adam Jones, îi asigura pe soții Ciocan de seriozitatea și competența acestei instituții, ca și de imensa oportunitate ce căzuse din cerul Americii tocmai la picioarele Marilenei, în acel mic și prăfuit orașel românesc din sud...

De atunci au trecut cinci ani. Marilena are douăzeci de ani acum și așteaptă sfârșitul lumii într-o mansardă din New York. Bine, chiar în acest moment nu așteaptă asta, ci cei cincizeci de dolari pe care clientul îi datorează pentru *blow job*. La drept vorbind, nici măcar pe ăștia nu-i așteaptă prea tare : la ce or să-i folosească, oricum ? Clientul pare puțin nebun, bombăne întruna și Hunter mai bine s-ar grăbi odată să intre cu pistolul ăla, cine știe ce idei are funcționărașul ăsta prăpădit...

Universitatea Domnului se dovedise a fi un loc cu totul și cu totul special, unde Marilena a învățat cu totul și cu totul alte lucruri decât cele descrise

în scrisoarea domnului Adam Jones către părinții ei. Mai întâi, a învățat că Adam Jones este Zeul, Tatăl și Amantul. Regulatorul suprem. Șocul a fost atât de puternic, încât n-a mai avut putere să reacționeze. Și fiindcă prin vene îi curgea sângele mamei, al bunicii, străbunicii și așa mai departe, Marilena a sfârșit prin a se obișnui cu situația. Iar după un timp, obișnuința a început să creeze chiar plăcere. Ținută în șah de visul în care ea devenea o Madonna, o Angelina, sau măcar o Pamela Anderson, proaspăta adeptă a orgiilor sexuale cu temă religioasă i-a ajutat pe profesorii ei să-i spele creierul, până n-a mai rămas din el decât un lung șir de nume și cifre celebre. Trei ani mai târziu, Marilena era cea mai fidelă clientă a McDonald's-ului – dacă așa ceva e posibil în America – și poza goală pentru calendare pe care bătrânei mormoni libidinoși ejaculau în liniștea sufrageriilor cu cruce de neon și Bush pe perete.

Însă domnul Adam Jones s-a lăcomit și autoritățile federale au prins de veste despre mica lui comunitate de nebunii erotico-religioase. Așa că Marilena s-a trezit într-un autobuz spre New York, cu o sută de dolari în buzunar, dar cu visul american încă în suflet. În Marele Măr a simțit putreziciunea lui și viermii care îl mâncau pe dinăuntru. Nu vă faceți iluzii, asta se poate spune despre majoritatea marilor aglomerări urbane, deci nu e vorba de vreun antiamericanism aici. Cu creierul spălat și păsărica jechoșită de atâtea penisuri și limbi evlavioase, tânăra imigrantă n-a mai putut decât să persevereze în singurul lucru pe care știa să-l facă. Însă, cum un al șaselea simț, zis și feminin, îi spunea undeva, în interior, că bărbații o trăsesea pe sfoară, a hotărât să își găsească o companioană, o prietenă, un suflet chinuit, de același sex, cu care să împartă ceea ce cu greu se putea numi viață. Și așa a apărut Hunter...

Hunter s-a dovedit a fi alegerea potrivită. Însă a împins totul un pic mai departe : în opinia ei,

bărbații trebuiau pedepsiți pentru că le trăseseră pe sfoară. Clasic, sigur ați văzut asta prin ceva filme americane. Au hotărât, de comun acord, că *blow job*-ul e singurul compromis pe care îl pot face, pentru a-i ademini și a-i ucide. Au continuat să omoare și după ce a fost anunțat sfârșitul lumii. Oricum, mai mult de jumătate de lună nici nu au crezut – li se părea că totul face parte dintr-un plan al puterii sau că e vreo farsă imensă a vreunui *reality show* idiot.

Și iat-o acum aici, așteptând-o pe Hunter să intre și să-i zboare creierii unuia, pentru ultima dată. Privind pe fereastră, Marilena vede, reflectându-se în geamurile imenșilor zgârie-nori, nume și cifre celebre. *100 de miliarde de burgeri vânduți anul acesta... 20000000 de obezi... Paris Hilton... Elvis Presley... 48483847567224547 de soldați morți undeva... Miss Univers... Obama... Lindsey Lohan... Clint Eastwood... un catralion de arme automate... 486000 de viruși... 1598443 de specii pe cale de dispariție...* Hunter intră brusc și îl împușcă pe individ în cap. Sângele lovește geamul cu un zgomot sec și grămada de carne se prăbușește pe podeaua murdară. *That's it, baby. Last day. Last shot. Last kiss.*

Te iubesc, Hunter ! Te iubesc, America ! You've all been wonderful tonight, thank you so much ! See you soon ! I love you all !

Killing in the Name (Rage Against the Machine)

Cuțitul intră ușor în ceafa moale și parfumată a lui Ștefan Bănică Jr. Individul mai apucă să-l privească o dată, cu acel aer de băiat dus la curve din perioada interbelică, înainte de a se prăbuși sec pe parchet. „La dracu’, ăsta nici mort nu renunță la rolul de prezentator !”, scrâșni, cu dispreț, printre dinți. Își îndreptă apoi atenția spre dulap, de unde se auzea respirația întretăiată a Andreei Marin Bănică. „Sărumanăaaa ! ! !”, urlă, smulgând ușa cu totul. Începu să râdă sălbatic când o văzu pe vedetă cu fardul șiroindu-i pe față, aproape goală. „Păcat că nu sunt și violator, păpușă. De fapt, norocul tău, mori neîntinată.” Îi puse pistolul Carpați în frunte și trase. Capul ei îi amintea de un episod din South Park, în care Britney Spears își zburase juma’ din căpățână, într-o încercare de sinucidere nereușită... doar că, spre deosebire de aia, asta chiar murise. *Good job.*

Fetița îl privea oarecum mirată, în pătuțul ei roz, cu papuceii și costumașul marca Mihai Albu. Sau Cătălin Botezatu, naiba știe. Oricum, le făcuse felul la amândoi. Ideea îi venise de mult, de dinainte să se anunțe sfârșitul lumii, însă nu avusese curajul s-o pună în aplicare. După anunț, însă, în haosul ce se instalase, putuse ușor să facă rost de un pistol și de o pușcă automată, de la o unitate militară aflată lângă Timișoara. Prima victimă fusese Marian Iancu, patronul echipei de fotbal, căruia îi luase și mașina, pentru a ajunge la București. Lista era foarte lungă, însă aproape nimeni nu se sinchisea de ceea ce făcea – mai întâi, din cauza panicii generale, apoi, deoarece tuturor li se părea un act de o absurditate infinită : oricum aveau să moară cu toții ! Se gândise și el la

asta și, cumva, le dădea dreptate. Însă în rutina omorurilor găsisse un sens și o posibilitate de a uita ce avea să vină. *Tocmai* pentru că oricum ar fi murit, ce conta că mureau mai repede?

De când începuse, în adolescență, să înțeleagă felul în care funcționa această societate, simțise o scârbă imensă față de politicieni, vedete, fotbaliști, baștani, baroni, judecători și față de toți cei care furau pe rupe și o duceau în puf. Nu era nimic nou în asta, o lume întreagă ura aceste personaje. Diferită era doar hotărârea lui de a-i extermina. Însă îi lipsea curajul; nu avea nici talente de lider, ca să pornească o mișcare radicală, un grup de asasini, ceva... Era doar un băiat sărac și laș de la marginea Timișoarei. Mediul muncitoresc, plin de alcool și disperare, îi alimentase ura și planurile, însă tot nu-i dăduse *coaie* pentru a trece la acțiune. Se ducea la concertele celor de la Implant Pentru Refuz, unde plângea de fiecare dată din cauză că versurile i se păreau atât de adevărate, încât îi era ciudă că nu le scrisese el, unde urla și îi venea să ia un par și să îi pocnească pe toți pentru că nu *faceau* ceva – să îl elibereze de dorința ucigașă, să îi omoare ei pentru el. De altfel, nu de puține ori sfârșea prin a fi dat afară pentru că lovea spectatorii cu picioarele și pumnii, fără să se mai uite, în accese necontrolate de furie...

Sfârșitul lumii îi oferise ocazia perfectă de a-și pune planul în aplicare. Odată ajuns în București, se gândi să continue cu oamenii de fotbal. Îl găsi pe Mitică Dragomir în mijlocul unui chef monstruos, cu gagici goale pe mese, beat mort, cu vinul șiroindu-i pe cămașă, cu maneliștii la picioare, cu bancnote plutind prin toată casa. Automatul îi rezolvă destul de repede pe toți, deși a trebuit să-l fugărească pe Mutu până în grădină, unde îi crăpă capul cu o bătă – automatul se golise și pistolul se blocase, nu se știe de ce. Cu această ocazie, muriră și Mircea Sandu cu fiica sa, Lăcătuș și vreo cinci fotbaliști cărora nu le mai ținea minte

numele, precum și Florin Salam și Adi de la Vâlcea – aștia, ultimii, chiar îl distraseră, cum încercaseră să-i ofere bani și lanțuri groase de aur. Evident, nu le folosiseră la nimic.

Palatul lui Becali părea o fortăreață. Două Hummer-uri la poartă, gorile înarmate peste tot. Se gândi să amâne execuția, însă își aminti de aparatul de fotografiat din geantă. „Da, clar, n-o să refuze Gigi un interviu despre sfârșitul lumii !” Lăsă armele în mașină și ascunse cuțitul în husa aparatului, sub el. Gorilele se uitară neîncrezătoare, însă șeful se arătă încântat. Totuși, fu dificil – în biroul aurit rămase și unul cu o moacă de rugbist crescut la casa de copii. Îl prosti cu o fotografie, „să vadă lumea cine îl protejează pe cel mai credincios român, care sigur va merge în Rai”. Îi puse unul lângă altul, rânjiți amândoi, scoase aparatul, cuțitul de sub el și îl lovi pe maimuțoi direct în gât. Becali vru să urle, dar i-o luă înainte cu o statueta din bronz a Sfântului Gheorghe, aflată pe birou. Trase o țigară, liniștit, privindu-i pe bodyguardzii din curte cum se zgâiau admirativ la Maybach-ul patronului. „Paștele mă-tii, cu Maybach-ul tău cu tot...”, mârâi printre dinți, în timp ce-l aranja pe cioban în fotoliul lui cu mânere aurite. „Ia să vedem cum ajungi tu la Doamne-Doamne și te joci de-a războinicu' luminii pe acolo, nația ta de dobitoc !” Îl ucise cu același cuțit, în inimă. Fotografie cadavrul, apoi ieși calm pe ușă, spunându-le retardaților că șeful a dat ordin să nu fie deranjat.

După aceea, fu din ce în ce mai ușor. Iliescu făcea baie și nici nu auzi când o strangulă pe nevastă-sa, în hol. Se zbătu îndelung sub apă, privindu-l chinuit, cerșind viața. Nu știa dacă îl omorâse pe Vanghelie, trăsese în el din goana mașinii ; pe Simona Sensual, însă, o călcă, decis, pe o trecere de pietoni din Drumul Taberei. Băsescu și familia nu erau de găsit. Vadim Tudor ținea un discurs în parcul Cișmigiu și trebui să

gonească destul de rapid la mașină după ce îl împușcă. Pensionarii dracului, încă îi mai țineau bine picioarele pe unii dintre ei!... Andreea și Keo și-o trăgeau într-o fericire când intră peste ei. Fu de ajuns un singur glonț, care îi străbătu lui gâtul și ei, inima. La ieșirea din bloc dădu peste unul din tipii de la Akcent – nu mai știa cum îl cheamă, dar îl lăsa mort pe scări. Mai căzură niște maneliști obscuri, Adrian Năstase, Emil Boc, o tipă de la Spicy, Andreea Bănică, Dan Voiculescu – moșu' făcu atac de cord la vederea automatului –, Cozmin Gușă, Andrei Gheorghe, doi prezentatori de la Realitatea, Mircea Badea, Victor Socaciu, Andreea Esca, trei polițiști care fumau iarbă într-o mașină, Virgil Ianțu, Busu („Cum o să fie în weekend? O să plouă cu gloanțeeeeee!!!”), câțiva creatori de modă, Monica Columbeanu, George Copos, un paznic de la TVR, Mărioara Murărescu, Andreea Raicu și Tudor Chirilă, Mircea Geoană. De fapt, au fost mult mai mulți, însă unii dintre ei nici nu se aflau pe listă, îi omorâse doar pentru că întâmplarea îi scosese în cale.

A obosit teribil. E ultima zi, mâine dimineată trebuie să cadă meteoritul. Uitându-se la fetița soților Bănică, își aminti că Iisus va învia la Mamaia, pe plajă. Îi veni ideea să-l omoare și pe acesta; genială idee, din păcate nu mai e timp să ajungă. Fetița spuse „papa”.

O luă în brațe și se duse cu ea în bucătărie. Găsi laptele praf și îi pregăti un biberon. În timp ce o privea cum suge, îl cuprinse un sentiment supărător de inutilitate. E ultima zi și asta înseamnă că nu va mai putea ucide de acum înainte. Și mai sunt atâtea de ucis, draga mea... tocmai când totul începuse să capete un sens. Se gândi că era, cel mai probabil, ultimul ucigaș în serie al planetei. Iar tu, frumusețe mică, ești ultimul meu martor. Aș vrea atât de mult ca lumea să continue să trăiască și noi doi să fugim împreună. Te-aș crește ca pe o fiică asasină, te-aș

învăța să omori toate costumele, toate imaginile colorate care înlocuiesc viața adevărată, pe toți cei care fură visele oamenilor, pe toți cei care transformă diminețile în distracție gălăgioasă și serile în talk-showuri belicoase. Într-un final, ți-aș mărturisi că nu ești fiica mea și tu te-ai îndrăgosti de mine ca de un bărbat adevărat și am face dragoste cu pistoalele în mână. Până la urmă, am deveni și noi vedete și ne-am sinucide, detonând explozibilul într-un hotel plin cu polițiști.

Își privi ceasul : era șapte, totuși până la Constanța nu făcea mai mult de trei ore, pe autostradă. Merită încercat... Duse copilul înapoi în pătuț, îi mai făcu un biberon, îl sărută pe frunte și ieși.

The Lost Song (The Cat Empire)

Erau trei : Gușteru, Peron și Cătrănică. Se născuseră pe aceeași uliță desfundată din Ferentari, acest capăt de lume aflat în inima lumii. Oricum, pentru ei, cartierul jegos, gunoaiele, clădirile insalubre erau centrul universului. Chiar și atunci când au ajuns mari și tari și au putut să se lăfăie în merțane cu geamuri fumurii care goneau noaptea prin mijlocul Bucureștiului, ei tot în cocioabele familiilor se simțeau acasă. Și oricât aur au turnat peste mame și tați, frați și surori, veri, unchi și mătuși, toți ăștia au ales să rămână acolo, în mizeria lor.

Celor trei li s-a părut ciudat și n-au înțeles niciodată unde se topeau toți banii, însă au acceptat decizia cu ușurare : la urma urmei, n-aveau chef să le stea clanul pe cap toată ziua, în apartamentele luxoase din centru, și dacă „acasă” rămânea pentru ei Ferentariul, era mai ales pentru că acolo puteau să uite de griji, să se simtă ocrotiți cu adevărat, să stea la masă fără să se uite peste umăr în fiecare clipă. Caralii nu prea călcau pe aici și, chiar dacă o făceau, din an în Paști, era numai de decor, să se vadă la știri că muncește și ei ceva...

S-au ridicat toți trei deodată : Gușteru a ajuns, mai întâi, mâna dreaptă a unui șef de clan interlop, specializat în furturi de mașini, prostituție și droguri. Apoi, când șeful a picat, Gușteru i-a luat locul. Unii au spus că el a orchestrat debarcarea capului, că a acceptat să-l toarne ca să poată ajunge el deasupra, însă adevărul e că Gușteru era cam prost și condamnarea șefului n-a fost altceva decât rezultatul ambiției unui tânăr procuror de a se face remarcat. Ceea ce a și reușit, pentru scurtă

vreme, fiind după aceea trimis să deseneze cai verzi pe pereți într-un birou...

Peron știa să cânte. De când era mic, cânta de li se rupea inima muierilor de pe uliță și fetele se hlizeau tot timpul când trecea el. În scurt timp, maneliștii locali l-au luat sub aripa lor și, din nuntă în nuntă, a ajuns Peron vedetă, cu albume pe tarabă și ditamai Hummer-ul la poartă. Numele îi vine de la locul unde s-a născut și din prozaismul cu care, îndeobște, țigăncile tratează acest moment important și semnificativ care este numirea unui copil. Acum are videoclipuri pe Taraf, o nevastă, trei copii și amante câte poate duce, pentru că Peron e languros, alunecos și frumos, încât nici o gagică nu-i rezistă și îl iartă, chiar dacă îl prinde cu alta. Iar de când a apărut la TVR, la o dezbatere în direct despre manele, cu domnul Pruteanu și domnul Mihaiu, toată mahalaua – și nu numai – e la picioarele lui. În afară de asta, Peron s-a hotărât să fie „vocea tinerei generații” și a început un război în declarații cu maneliștii bătrâni, încercând să demonstreze că n-au valoare, că ar trebui să se pensioneze, să se retragă și să le lase locul celor mai în putere. Că ei destule au făcut și destul i-au învățat, să le dea Dumnezeu sănătate și bani și moarte la dușmani !

Cătrănică a avut alt drum. Cu totul alt drum. Tac-su a murit înjunghiat de un vecin, la o partidă de poker, când el avea numai cinci ani. De atunci, mă-sa a ținut morțiș să-l dea la școală, trăind cu obsesia că, dacă va rămâne în cartier, fiul ei va avea aceeași soartă. N-a fost ea, mă-sa, o femeie prea deșteaptă, avea doar patru clase, dar a fost căpoasă și s-a ținut cu dinții de hotărârea ei. A muncit cât zece, cât a mai fost tânără s-a și prostituat, lăsându-l zile întregi la o bunică haină, care îl înclua în cameră și nu-l pierdea din ochi. Doar când mă-sa era acasă, putea Cătrănică să iasă cu Gușteru și Peron și să bată mingea pe maidan, să învârtă cercul și să fure mere din grădina lui

Șurub, un țigan bătrân și chior de-un ochi. Cu timpul, doar vacanțele i-au mai permis lui Cătrănică să își mai vadă prietenii, și tot ele l-au făcut să își dea seama de golul care creștea, încet, între ei. Când a ajuns la liceu, deja i se părea că face parte din lumi diferite și îl durea asta, deși nu putea trece peste respectul pentru sacrificiul mamei-sii. Ura liceul, pentru că toți îl priveau cu dispreț, că e țigan și se îmbracă de la second hand, dar mai ales pentru că era departe, îi lua mai mult de o oră cu autobuzul să ajungă la clădirea aceea nesuferită. A tocit tot timpul, fără să înțeleagă mai nimic, într-un soi de disperare de a scăpa odată de gura mamei, dar și de mizeria cartierului, convins că va ajunge domn, îi va plăti mamei datoria și va scuipa peste toți. După ce și-a luat bacalaureatul, s-a mutat cu chirie mai spre centru, a intrat la Management, și-a luat două slujbe, chelner într-o bodegă și vânzător la o tonetă, și a uitat de ceilalți doi.

Acum doi ani și jumătate, gașca s-a reunit. Gușteru trecuse un pic prin pușcărie, până să ajungă șef, dar acum era intangibil. Peron scosese al jdemiiilea album, fusese solicitat la toate nunțile posibile, avusese o aventură cu un manechin de succes, încheiată cu un scandal televizat și era dependent de heroină. Pe Cătrănică îl chema Marian Parfenie, intrase în politică și ajunsese președintele filialei din București a partidului și primar de sector. Deși nu-i mai văzuse de mult pe ceilalți doi, știa ce fac și cu ce se ocupă. Ei, însă, habar n-aveau că Parfenie e Cătrănică al lor, fratele lor de maidan și de furăciuni la mere.

S-au întâlnit întâmplător : Gușteru și Cătrănică au fost invitați la nunta unui politician, partener de afaceri dubioase cu primul și coleg de partid cu al doilea. Peron, bineînțeles, venise să cânte. Gușteru s-a bucurat – Peron cântase și la nunta lui, rămăseseră mereu în legătură. De fapt, el alimenta dependența acestuia de heroină și îl mai servea,

câteodată, cu câte o fetiță, mai ales când pica vreo bucată mai exotică. Cătrănică era foarte emoționat. L-a văzut pe Gușteru la o masă, trântit pe scaun, cu trabucul în dinți, stilul obișnuit al mafiotului căruia i se rupe în paișpe, stil pe care Gușteru îl studiasse la televizor, în filme și în interviurile cu Gigi Becali. Părea complet abrutizat, așa că Marian s-a hotărât să-l abordeze pe Peron, mai întâi. Greșeală. Peron s-a apucat să urle ca disperatu', Cătrănicăăăăăăăă, băăă, tu ești, băiatule, pupa-ți-aș mâinile, haoleu, să moară copilașii mei, Doamneeee, ia uite, bă, la el, e *gentleman*, Guștereeee, hai, bă, mor-ții mă-tii de bulangiu, e Cătrănicăăă, băăă, ce pula mea faci aici, bă ? Ești domn, ha ? Uite, bă, boule, ce jmecher a ajuns ăsta, băiat de băiat, taves bahtalo, hehe. Peron începuse să o dea pe țigănește, astfel încât Marian a fost nevoit să-l bruscheze puțin și să-i șuiere în ureche, muie, taci, în pizda mă-tii, că e mahării aicea, fii *discret*, în pula mea !, Peron a înțeles, Cătrănică s-a scuzat față de colegii de partid, sunt rude îndepărtate, știți, emoția revederii, da, am crescut împreună, orfani de tată, nu, e o poreclă din copilărie... Gușteru n-a zis mai nimic atunci, doar l-a privit gânditor, l-a bătut pe umăr și i-a șoptit cu glas răgușit : foarte tare, coaie !, însă, înainte să plece, i-a strecurat un bilețel cu un număr de mobil.

Totuși, Gușteru a fost cel care l-a sunat pe el, după vreo câteva zile. Hai să ne vedem, vine și fraieru' de Peronu'. Bine. Unde ? Eh, unde, la Ferentari, la Șurub ! La Șurub ? Da, acuma e locu' meu, l-am dat la o mătușă să stea, da' e a meu. Bine. Când ? Mai pe după opt, așa... E bine ? E bine. Salut.

S-a dovedit că Gușteru nu mai era chiar așa de prost. Cătrănică se emoționase din nou, se riscase venind, luându-și măsuri de precauție, să nu dibuiască presa, creând o întreagă diversiune, anunțând o deplasare în alt județ, crezând că avea

de a face cu o întâlnire din nostalgie, cu o reînnoare a vechii lor prietenii. Era, într-un fel, o reînnoare, însă în alte scopuri : Gușteru voia să pună pe picioare o nouă afacere. Colegul de partid, cel cu nunta, și om de legătură între clan, poliție și procuratură, nu mai prezenta încredere. Gușteru avea nevoie de altcineva din sferele puterii, care să îi asigure protecția și derularea traficului de droguri. Avea nevoie de Cătrănică. Dar avea nevoie și de Peron : un turneu de manele putea să fie acoperirea perfectă pentru tranzacții, în mai multe orașe din țară. Caralii nu intrau niciodată la spectacolele de manele, era un risc pe care nici unul dintre sclavii ăștia prost plătiți n-avea chef să și-l asume. Și chiar dacă intrau în sală, nu s-ar fi băgat în spatele scenei, acolo unde, pe ritm de manea, aveau să facă vânzarea și cumpărarea mărfii. Peron a zis da imediat, chiar s-a entuziasmat nițel, la gândul perspectivelor de consum nelimitat de heroină pe care i le aducea această afacere. Cătrănică, însă, s-a supărat : el chiar crezuse că se întâlniseră la un pahar, să depeze amintiri, eventual să se îmbete și chiar, de ce nu ?, să meargă la un striptease. Însă el nu-și putea periclita poziția în partid, cariera politică, fie și pentru vechi prieteni !

Ce e asta, *pericla* ?, mormăise Gușteru, nemulțumit.

Adică nu se poate, aia e !, se răstise Marian, nemulțumit și el că trebuia să explice un cuvânt pe care îl învățase pe de rost, pe el și contextul în care putea fi folosit.

Ce e, janghină, ți-a luat ăia mintea, te-ai jmecherit ? Toți e hoți, ce, toți e *corupt*, sau cum morții mă-sii îi zice, ce, ți s-a sculat ție că ești *cistit* ? Ne-am pișat toți pe același gard, băăă, muie, am mâncat toți același căcat, crezi că dacă ai făcut școală ești mai jmecher ?

Peron sărise cu gura, ca întotdeauna, însă la el era, oricum, numai de impresie, dacă te făceai un

pic spre el, imediat dădea înapoi. Cătrănică, însă, n-avea chef de ceartă, aștepta reacția Gușterului, simțind că ăsta știa mai multe, știa că nu, nu era nici el cinstit, că furase, pe alte căi decât ale lor, dar furase.

Într-adevăr, Gușteru se apucă, cu lentoarea lui de handicapat, să-i înșire tot ceea ce știa despre ilegalitățile comise, despre afacerea cu terenuri, despre cealaltă cu materialele de construcții, despre licitații dubioase, șpăgi, mită, evaziune fiscală și așa mai departe. Toate le aflase, prin oamenii lui, în mai puțin de o săptămână. Marian Parfenie nu fusese băiat cuminte și i-o trăsese statului din toate pozițiile pe care funcția sa i le permitea. Lui Cătrănică i se făcuse frică. Dacă ăsta s-ar fi apucat să ciripească, nici tot partidul și toate relațiile nu l-ar fi putut scăpa de pușcărie ! Peron începuse să fredoneze, relaxat : *Întrebare de baraj/Oare cine-are curaj/Să mă pună la-ncercare/Că-l scufund ca pe vapoare/Dacă vrei să-ți fie bine/Atunci scapă-mă de tine/Dar dacă te joci cu focu'/Am să-ți fac electroșocuri/Dacă m-ai călcat pe nervi/La spital pat să-ți rezervi/Te pun la pământ din prima/Cară-te că îmi strici firma !...*

Pe neașteptate, Gușteru trântise : două milioane. Două milioane, ce ? Două milioane de euro. Ce-i cu ăștia ? Partea ta. Și asta, în primul an. Se lăsase tăcerea. Lui Cătrănică nu-i venea să creadă, suma, imposibil de refuzat, dădea întregii afaceri o dimensiune impresionantă. Putea doar să bănuiască câte mii de kilograme de heroină tranzacționa Gușteru. Îl privise : era prietenul lui din copilărie, însă asta fusese demult, oamenii se schimbă, nu știa dacă acum putea avea încredere. În același timp, însă, își dăduse seama că deja începuse să cântărească problema și că ceilalți doi văzuseră asta pe chipul lui. Iar Cătrănică știa că, odată sosit acest moment, nu mai puteai scăpa.

Înțelegerea s-a sărbătorit cu un chef monstru, pentru care primarul de sector Parfenie a trebuit să

inventeze o altă deplasare, de data asta în străinătate. Chiar și așa, n-a putut să controleze gura mahalalei, trebuind să dea dezmințiri în presă, că n-a fost el în Ferentari, într-o casă, în curte, dănțuind cu cămașa scoasă din pantaloni și aruncând cu dolari în Peron. După aceea, însă, lucrurile s-au liniștit, afacerea a început să se deruleze și banii să curgă. Cătrănică avea grijă ca procuratura și brigada antidrog să se uite în altă parte și, dacă apărea vreun zelos, să îl liniștească prin mijloace specifice. Uneori, zelosul primea un plic, alteori, o retrogradare. Depindea numai de el.

Discret, își făcu o vilă la munte, într-o zonă mai retrasă, departe de ochii lumii. Apoi, făcu o donație unei fundații de-a soției unui văr de-al socrului și fundația înălță o altă vilă cochetă, la Vama Veche, chipurile pentru pensionari nevoiași. Poziția sa în partid se consolidase. Gușteru își pufăia, mulțumit, trabucurile. Peron nu se mai oprea din turnee și începuse, deja, să se înțepe între degetele de la picioare. Pe brațe nu mai era loc.

Și acum ? Stau în cocioaba lui Șurub, în jurul mesei de lemn, beau vin și fumează. Casetofonul bagă, în surdină, ultimul hit al lui Peron : „Dedicație pentru *pretenarii* de când eram copil”... *Șmecher este ăla care/Are bani în buzunare/Care deține puterea/Și se joacă cu averea/Tatăl meu a fost stăpân/Și eu la rândul meu jupân/Indiferent ce ar fi/Numărul unu voi fi !/Eu fac banii cu talent/Dușmanii dau faliment/Am bani ca la BCR/Mă plac gagicuțele/Numele meu e știut/Sunt șmecher recunoscut/Nu mi-am găsit adversar/Nici măcar financiar !...*

Mare prost ești, bă, Peroane... mormăie Gușteru. Ce stăpân a fost tac-tu, mă, pulă? Ha???! Că era un alcoolist, se târa de la bodegă acas’ și-napoi ! Maaare stăpân, futu-ți paștele mă-tii de drogat !

Taci, fraere, că n-ai înțeles nimic ! Nu despre tata meu e vorba, bă !

Da' despre care ?

Despre a lor !

A cui ?

A admiranților !

A cui, mă ??

A admiranților !

A „admiratorilor”, vrea să zică, spuse Cătrănică, încet, scrumând gânditor într-un pahar.

Aaaaa... păi spune așa, bulangiule ! Și de unde cădelnița mă-tii știi tu că tații lor e stăpâni, ha ? Poate e tot alcoolisti, ca tac-tu !

Eeee, ba nu e. Sau nu e toți !

E, nu e toți ! Mai du-te, bă, dreacu' de bou, în pizda mă-tii, cu prafu' tău cu tot...

Guștere, da de ce mă înjuri, mânca-ți-aș, ce ți-am făcut ? Dacă manelele mele e de succes, ce are că a cui a fost alcoolist și a cui jmecher ? Că dacă...

Taci, bă, băga-ți-aș siringa în limba aia de prost...

Discuția se îndepărtă de Cătrănică, căzut pe gânduri. Se refugiaseră aici, în Ferentari, de la începutul sfârșitului. În prima săptămână, oamenii înnebuniseră și începuseră să caute țapi ispășitori. Primii fuseseră politicienii și țiganii, adică cei în care românii aveau cel mai puțin încredere. Cum făcea parte din amândouă categoriile, trebuise să se ascundă repede. Nevastă-sa nu mai fusese de găsit, ultima dată îl sunase din mașină, plângând că bulevardul e blocat și că unii sar pe mașini, sparg geamuri... Auzise voci de bărbați, o înjurătură, strigătul ei de groază, apoi tonul de întrerupt. Nu știuse, pur și simplu, ce să simtă. Fusese atât de derutat de lipsa unei emoții clare, definite, încât, pe moment, uitase complet de catastrofa mondială. Încerca să-și dea seama dacă o iubise, însă nu știa cu ce să asocieze acest sentiment : o mulțime de cadre i se derulau prin minte, nunta, primul copil,

al doilea, vacanțe în străinătate, nopți de amor, chefuri, onomastici, cadouri. Însă nimic „ca în filme”, nimic spectaculos. Iubirea lui Marian Parfenie pentru soția lui nu semăna câtuși de puțin cu iubirea lui Brad Pitt pentru Angelina Jolie, din filme. Nu regăsea nicăieri acea strălucire din secvențele cinematografice, acele priviri intense, acele atingeri electrizante. Doar platitudini – Cătrănică nu știa că se numeau așa – cotidiene și o înșiruire banală de fapte și vorbe. Măcar dacă ar fi avut ocazia să o poată salva, să se repeadă spre agresori, urlând („băăăă, tu știi cine sunt eu???!!”), să tragă cu pistolul, primit cadou de la Gușteru de ziua lui, să o ia în brațe și să o ducă de acolo. Însă acea scenă dezarmant de simplă, a telefonului, acea moarte subită, presupusă de tonul de întrerupt, îi tăiasă complet orice posibilitate. La acest gând, schițase, totuși, gestul de a ieși din casă, ajunsese până în stradă chiar, dar fusese nevoit să se întoarcă : o mașină ardea în fața vilei, mai multe persoane zăceau pe trotuar, rănite sau moarte, se auzeau împușcături, urlete, sirene de Salvare și poliție, indivizi înarmați se vedeau mișunând peste tot, spărgând vitrinele magazinelor și ferestrele caselor, atacând pe oricine.

Apoi, lucrurile se calmaseră. Oamenii depășiseră șocul inițial, deși mai aveau loc, sporadic, acte de violență. Însă Cătrănică nu reuși să treacă peste incredibilul situației. Gușteru și Peron veniseră să-l ia, cu trei mașini pline de gorile înarmate până-n dinți. Tot drumul, până în Ferentari, și după aceea, la Șurub, până acum, continuase să repete, ca hipnotizat, acest cuvânt : *meteorit*. Auzise de el, era ca un bolovan uriaș care plutește în spațiu, însă nu putea să-și imagineze nicicum, nici spațiul, în sine, nici o asemenea piatră imensă rostogolindu-se în gol, spre noi. Îl deruta și particula *meteo* din cuvânt : dacă era un fenomen al naturii, adică de la meteo, de ce nu se mai întâmplase așa ceva, cum de venea acum, așa,

după sute de mii de ani, cum ziceau specialiștii la televizor ? Primarul Parfenie avea un mare respect pentru specialiști, tot așa cum avea un mare respect pentru Dumnezeu și Iisus Christos. Și în această privință era confuz : el înțelesese că Dumnezeu ține cu oamenii, că Iisus s-a lăsat omorât ca să le fie la oameni mai bine, sau ceva pe-acolo. Și atunci ? Cum de dădea voie Dumnezeu așa ceva ? Sau poate era Satana ? Dar nu, Satana e sub pământ, Dumnezeu e în cer, și dacă bolovanul vine din cer, atunci numai Dumnezeu poate să-l oprească. Un alt aspect în privința căruia Cătrănică se simțea pierdut era cerul. El nu privise niciodată atent cerul, nici măcar când era copil. Pentru el, era o cupolă de obicei albastră, care își schimba uneori textura, pe ea apărând nori și stele. Văzuse ploile căzute din cer provocând inundații și văzuse fulgere spintecând copaci și lovind case, însă nu-și închipuise că ceva atât de distructiv – alt cuvânt necunoscut – poate veni de acolo. Pentru Marian Parfenie, cerul era un decor îndepărtat și indiferent, pentru că nu putea fi atins. Nu fusese niciodată cuprins de romantism la vederea miilor de stele, pentru că tot romantismul lui se consuma la sol, tradus în haine de blană, parfumuri scumpe, șampanie, camere luxoase de hotel. Făcuse amor în aer liber, dar niciodată sub cerul liber. Albastrul intens al unui cer curat de vară sau griul de plumb al unui cer mohorât de toamnă nu i-au influențat niciodată stările sufletești, pentru că stările sufletești ale lui Marian Parfenie erau dependente de cursul exclusiv terestru al vieții : de certurile din partid, de frământările din parlament, de luptele politice, afacerile dubioase, de ambiție și putere...

La ce te gândești, bă ?

Gușteru s-a plictisit să-l tot înjure pe Peron, mai ales că acesta dă semne că se pregătește pentru o nouă doză.

La... meteorit.

Mai dă-l, mă, în mă-sa de *meterit*, că ne-a stricat tot, bă, da' toooot!!! Ce dracu facem acum, stăm așa, ca proștii, să așteptăm să murim?

Păi și ce vrei să facem?

Să beeem, băăă, să bem! Să mergem să fută și pula noastră ceva, 'nainte să dăm colțu'! Măcar atât, să murim sătui, de haleală, de *vischi* și de pizdă!

Du-te, bă, muie, care femeii crezi tu că mai e cu chef acum, pe nenorocirea asta?

Da' ce, tre' să aibă ele chef? Tre' să aibă noi, futu-le muma-n cur!

Bine, bă, du-te tu și fute și mori sătul. Mie nu-mi vine.

Uite că mă duc. Gușteru se cam îmbătase, deja. Și pe iii... diotul ăsta, pe boouuu' ăsta, pune-l pe pat, că iar îl găsesc pe jos când mă-ntorc și mă 'pedec de el și cad...

Când Cătrănică se hotărî asupra a ceea ce avea să facă și își aminti de Peron, acesta nu mai respira de mult. Făcuse, probabil, stop cardiac, deși Cătrănică nu auzise nimic. Îl întinse pe pat și, fără vreun motiv, îi puse o pernă sub cap. Apoi ieși în curte, fredonând: *Mă cheamă Peron/Sunt cel mai tare patron/Tu te miști beton/În ritm de regheton...* Privi atent cerul, la apus. Oranjul lui îl încălzea. Se gândi intens la bolovanul din cer, la forma lui. Încercă să-l vadă, să-și închipuie cum apare dintre nori și cum totul se termină. Însă e peste puterile lui. Marian Parfenie e din Ferentari, de la marginea lumii, unde gândurile nu au niciodată timp să se așeze în minte. Puse pistolul la tâmplă și-i șopti meteoritului: *Na, muie, te-am luat...*

Marble House (The Knife)

N-a văzut lumina naturală a zilei niciodată. N-a atins o floare. Nu a ținut-o nimeni de mână. N-a simțit căldura soarelui pe piele, nici stropii de ploaie. N-a strâns în pumn vreo insectă. N-a băut nici un fel de suc, n-a fumat nici o țigară, nu s-a îmbătat vreodată. Nici nu a zâmbit. În schimb, a plâns mult, mult mai mult decât alții. A plâns la primul viol, la al doilea, la al treilea. Apoi, la un moment dat, s-a oprit. Țipetele nu mai ieșeau. Știți foarte bine cum vine chestia asta, ați văzut atâtea filme, plus știrile de la ora 5. Apropo, nici la televizor nu s-a uitat vreodată, nici la cinema n-a fost. N-a ascultat vreo poveste. Sunetele pe care auzul ei le-a perceput, constant, au fost acelea ale propriului plâns, gâfâielile libidinoase ale bătrânului, înjurăturile lui porcoase și câteva sirene de ambulanță, undeva, foarte departe.

Totul a început devreme, foarte devreme. De la cinci ani și patru luni, mai precis. Atunci taică-său a închis-o în pivniță și, în aceeași seară, a violat-o prima dată. Singurele amintiri pe care le are despre „afară” sunt un castron cu lapte, pâine și o lingură pe masă, perdelele grele, cenușii, la ferestre, vânătaia urâtă de pe obrazul mamei și ochii ei exprimând – bineînțeles – neputința. Cam asta e tot. După aceea, viața ei a intrat într-un ritm îngrozitor : viol, mâncare, somn, viol, mâncare, somn. Foarte rar lipsea bătrânul de la vreo partidă. Atunci, mintea ei închipuia o mică sărbătoare, cu ființe imaginare care, însă, reușeau cu greu să poarte numele de „zâne” sau de „pitici din poveste” : fiindcă nu îi citise nimeni povești și pentru că nu văzuse niciodată vreo carte înfățișând asemenea creaturi, ale ei erau construite din materialul pus la îndemână de beciul îngust. Aveau aripi de mucegai, chipuri maronii, haine de

culoarea saltelei jengoase și părul scurt, cu găuri pe alocuri. Însă emanau, fără îndoială, bunătate și fericire. Mă rog, asta presupunem noi, acum, fetița nu știa să denumească acele senzații calde ce o împresurau atunci când se făcea ora și monstrul nu apărea în cadrul ușii de tablă zincată. De asemenea, nu știa nici să întrebe de ce i se întâmplă ce i se întâmplă ; ajunsese, chiar, să creadă că asta e mersul natural al lucrurilor, că asta e viața. Cu toate acestea, exista undeva, ascuns, un sentiment intuitiv că pereții reci între care locuia nu erau tot, că exista mult mai mult, undeva. Bunăoară, se întreba cine făcuse acești pereți, și ușa, și salteaua, și de unde erau pâinea și laptele de fiecare zi. Gustul laptelui, mai ales, o îmboldea să creadă că există pe lume și alte făpturi, în afară de gândacii grețoși, făpturi care au același gust ca și zeama albă ce i se aducea zilnic. Iar din înjurăturile bătrânului înțelesese că există ceva *acolo*, dincolo de ușa grea. Violurile nu erau foarte diferite între ele, însă începuse să le perceapă nuanțele și să întrevadă în ele stările lui, stări care, era convinsă, erau provocate de *altceva*.

Confirmarea a venit după ce a avut ciclu prima dată. Avea deja treisprezece ani. Atunci, taică-său a bătut-o câteva ore în șir, ca și cum bătaia ar fi putut opri fluxul de sânge dintre coapse. În acea seară, pivnița s-a îmbibat de mirosul acela dulceag, care nu a mai părăsit-o niciodată. A doua zi, i-a aruncat un pachet ce conținea un material alb, moale și i-a adresat singurele cuvinte pe care avea să le audă vreodată din gura lui, în afară de înjurături : „Vreo patru zile ai liber, curvo !”. Le-a repetat, fascinată, în beznă, zile în șir, descoperindu-le, pe rând, laturile ascuțite, ca și anumite rotunjimi plăcute. Și le-a imaginat pe fiecare în parte, acordându-le câte un univers separat, univers ce rămânea, inevitabil, gri, cenușiu, insalubru, umed, dar care o ajuta să viseze. Ceea ce, să recunoaștem, era cam singurul

lucru ce îi rămânea de făcut. Însă revelația adevărată a fost materialul cel alb și punga de plastic în care era învelit. Mirosul lui, consistența lui, fâșăitul plasticului au determinat-o să fie absolut sigură că exista, cu adevărat, o *lume*, chiar dacă nu putea s-o numească astfel. Acele senzații străine îi confirmau că ceva se întâmplă, dincolo de mica ei închisoare. Într-un fel, a fost mai rău : după acea experiență, violurile începuseră să devină iar insuportabile, țișetele începuseră să capete glas. În pieptul scorjit i se adunau, tot mai des, sunete ce voiau, parcă, să spargă zidul și să o elibereze.

Însă nu s-a întâmplat nimic din toate astea. Tortura a mai durat mult timp, aproape suficient de mult încât să înceapă să uite, și punga cu material alb să nu mai producă nici un vis cenușiu. Doar propoziția aceea rămăsese înfiptă, undeva, ca un automatism verbal care, spre enervarea bătrânului, se declanșa la fiecare viol.

Apoi, deodată, totul s-a oprit.

O zi.

Două.

Cinci.

Șapte.

Monstrul nu a mai apărut.

Ușurarea inițială a făcut loc mirării, apoi fricii. Vaietul sirenelor s-a auzit mai des și mai aproape. Foamea a început s-o macine. A început să lovească ușa cu picioarele. Apoi, ca o lumină ciudată, cu totul nouă, a apărut gândul evadării. El s-a suprapus peste disperare și peste frică și, împreună, au făcut un pat de spini pe care ea s-a chinuit încă două zile. În cele din urmă, foamea a fost cea care a învins. Ar fi putut fi gândul morții, însă nu știa că moartea există. I-a simțit probabilitatea atunci când s-a izbit violent în ușă, pierzându-și cunoștința pentru câteva zeci de minute. Însă, în acel interval, a fost pentru prima dată când a văzut un univers de culoare, altfel

decât cele închise de până atunci. Așa că, și dacă cineva i-ar fi spus că moartea e ceva rău, n-ar fi crezut.

Cel mai greu a ieșit prima cărămidă, din stânga, de lângă ușă. Lingura, rămasă cu ultimul castron de lapte, aproape că s-a rupt. Următoarele n-au mai fost așa de dificil de scos – umezeala înmuiase mortarul și le erodase. A bâjbăit în întuneric, a găsit scările și le-a pipăit îndelung, mirată de existența unui asemenea perete ciudat. A găsit o altă ușă, însă aceasta nu mai era încuiată...

Casa e cel mai frumos lucru din lume. Și cel mai mare. Scaunele, podeaua, pereții, mesele, paturile, totul e minunat, miroase atât de bine ! Se așază pe fiecare în parte, le ia în brațe, le mângâie. În bucătărie, bătrânul e întins pe gresie. Nu mișcă. Însă, în extazul de care e cuprinsă, ei i se pare ca o piesă făcând parte din acest incredibil decor. Se apropie, timidă, de fereastră. Și ce vede afară îi taie respirația : cerul, casele, drumul, copacii, câteva mașini, totul doare. Doare, doare, doare ! Pumnii ei intră prin sticlă, însă sângele nu mai e de mult o noutate pentru ea. Iese, urlând, se împiedică de straturile de flori, ia pământul în palme, și-l pune în cap, se tăvălește printre rândurile de ceapă din grădină, își julește genunchii sărind gardul, ajunge în stradă, cade și își lipește obrazul de asfaltul fierbinte. Ar vrea o pauză, un moment în care toate aceste lucruri și simțuri să nu o mai lovească neconținut. Însă ele nu se opresc. I se face dor, brusc, de pivnița ei mică și cenușie, dar știe că nu se va mai întoarce acolo niciodată. Doar un pic, doar un pic dacă s-ar opri toate, dacă nu ar mai impresura-o, dacă nu ar mai strânge-o în atâtea culori și mirosuri...

Și cerul ! E atât de proaspăt, atât de viu... Ea nu știe numele culorilor, dar simte că cerul e, întrucâtva, înrudit cu zeama ei cea albă, de zi cu zi. Iată că acum se schimbă ! Începe să semene cu florile de mușgai de pe pereții beciului... Iar

acum, într-o parte, capătă forma sângelui... Oare
ce e cu sunetul acesta atât de jos și de puternic?...
Vai, cerul se face ca universul de culoare, ca
moartea al cărei nume nu îl știe... cerul... cerul...
fericire. Free.

Forever (Siouxsie and the Banshees)

Eu sunt o frunză. De fapt, sunt ultima frunză de pe Pământ. Peste exact zece minute voi dispărea și eu, ca întreaga planetă, de altfel. Prin nu știu ce minune, căldura meteoritului nu m-a ucis și pe mine, ca pe surorile mele. Încă sunt aici și n-am nici o explicație pentru asta. Poate am rămas să vă pot povesti despre sfârșitul ultimei frunze de pe Pământ. Oricum, îmi pare rău că nu voi apuca să-mi trăiesc viața. Așteptam cu nerăbdare să petrec acea vară despre care tatăl nostru, Copacul, ne-a povestit cu atâta drag, atunci când ne-am născut.

minutul 10

M-am născut acum patru săptămâni, la început de martie. Eu și surorile mele, în număr de o mie cinci sute treizeci și opt, era cât pe ce să nu trecem de prima săptămână, deoarece un val de frig ne-a acoperit cu o brumă ce ne putea ucide oricând. Tatăl nostru ne-a explicat că, pe vremuri, demult, alte surori de-ale noastre n-aveau problema asta, pentru că, pe atunci, primăvara era primăvară, vara era vară, și tot așa. Însă oamenii au stricat echilibrul naturii, au sufocat aerul cu gazele și fumul lor. Cerul și vânturile au luat-o razna și nimic n-a mai fost la fel. Furtuni uriașe s-au abătut peste lume, anotimpurile s-au strâns unele în altele, apoi s-au depărtat, ca pliurile unui acordeon pe care cineva îl smucește cu putere. Muzica acestuia e mai mult un geamăt, al pământului și al cerului, deopotrivă. Iar cel ce mânuiește acordeonul e beat, drogat cu gaze și fum, cu

progres și tehnologie, cu asfalt și petrol, cu bitum, aur, uraniu, formaldehidă, mercur și toate cele.

minutul 9

După ce am trecut de bruma aceea singuratică, ne-am mai liniștit și am putut să observăm împrejurimile. Suntem pe un deal și tatăl nostru e singurul copac de aici. Când vântul bate dinspre răsărit, vedem casele unui sat, adunate, ca și noi, unele lângă altele. Și ele au crengi de care sunt legate, și crengile acelea au și ele un trunchi, despre care tata spune că se numește „drum principal”. Însă trunchiul acesta nu se oprește în pământ, ci merge mai departe, căci, dacă vântul bate dinspre apus, îl vedem cum se strecoară printre alte dealuri, în depărtare. Asta pentru că, spune tata, acel trunchi e, la rândul lui, o creangă pe alt trunchi, și acela o creangă pe un altul, și tot așa, pe tot Pământul. Încerc să cuprind cu mintea așa ceva, dar e înfricoșător de vast și nu pot. Mie mi se pare minunat, totuși, că există un asemenea trunchi uriaș, dar tata spune că nu e nimic minunat în asta, deoarece toate trunchiurile care sunt crengi care sunt trunchiuri care sunt crengi sunt făcute din asfaltul care usucă pământul și nu lasă plantele să crească, asfaltul care seacă ape și rade păduri întregi, pentru a-și face loc și a se uni cu alte trunchiuri și alte crengi. Așadar, deși se aseamănă ca formă, trunchiurile de asfalt ale oamenilor sunt dușmani ai trunchiurilor noastre de lemn.

minutul 8

Primul și singurul contact pe care l-am avut cu specia umană s-a petrecut acum două săptămâni. De fapt, au fost mai multe contacte într-o singură zi. Dimineața, un bărbat îmbrăcat în uniformă militară a venit până la noi, s-a urcat printre

crengile noastre până aproape de vârf și a privit printr-un binoclu spre satul care ardea. Apoi a coborât, s-a așezat, sprijinit cu spatele de trunchi, și și-a aprins o țigară. Apoi a izbucnit în plâns. Asta a durat cam o jumătate de oră. După care s-a ridicat, a urinat pe trunchiul care îi sprijinise durerea și a plecat. Ciudat...

minutul 7

Spre prânz, au venit doi tineri, un băiat și o fată. S-au lungit lângă copac și au făcut dragoste, îndelung. Apoi, s-au îmbrăcat și au plâns și ei. Și-au spus câteva cuvinte ce păreau pline de regrete. La sfârșit, tânărul a scos un pistol, a împușcat-o pe ea și și-a tras un glonț în cap. Tatăl a spus că se întâmplă ceva grav și că noi nu avem de unde ști, dar oamenii nu se comportă așa de obicei.

minutul 6

Când începuse să se însereze, a apărut un alt bărbat. S-a uitat la cele două trupuri nemișcate, apoi le-a scotocit hainele. A luat mai multe lucruri mărunte, care păreau să-i trebuiască. Apoi a dezbrăcat-o pe fată și i-a mângâiat trupul gol până când întunericul a cuprins tot. La lumina stelelor i-am văzut chipul, cuprins de o imensă tristețe ; în mintea lui părea că se dă o luptă. În cele din urmă, a scos din buzunare toate obiectele și le-a aruncat. Și-a pus capul pe pântecul fetei, a înghițit o pilulă și am văzut cum viața i s-a scurs din trup, chiar acolo, în pământul din care se înălța tatăl nostru.

minutul 5

De atunci și până acum, nu am mai zărit oameni, deși am văzut câteva avioane, tăind cerul în grabă, și un convoi de camioane șerpuind, în

depărtare, pe una din crengile de asfalt. S-a făcut tot mai cald și cadavrele au început să miroasă urât. Un câine a venit și a încercat să le mănânce, dar nu a reușit decât în parte. Acum par un tufiș bizar de carne și oase, colorat în nuanțe de brun și gălbui.

minutul 4

Surorile mele au început să moară, una câte una. Tata a încercat să reziste suferinței, dar spre vârf i se uscau crengile cu repeziciune.

minutul 3

Acum câteva ore, cu o voce stinsă, mi-a spus că totul s-a sfârșit și că nu mai există nici o șansă. Te iubesc, copila mea, așa cum mi-am iubit toate copilele. Poate că, de fapt, pe tine te iubesc puțin mai mult, pentru că ești ultima. Ultima, vreodată.

minutul 2

Știu că nu-i pasă nimănui de o frunză. Nici unuia dintre oameni, vreau să spun. Noi suntem „victime colaterale” în lupta pentru hârtie, lemn de foc și de construcții, spații pentru exploatări sau noi orașe. Primăvara, florile primesc laudele. Toamna, ne uscăm și devenim o pacoste pe aleile și străzile orașelor. Umbra pe care o oferim a devenit prea mică în fața umbrelor aruncate de imensele clădiri, de uriașele cupole de fier și beton. Și, totuși, fără noi nu se poate. Suntem la bază, ca tot ceea ce se naște și moare. O lume a noastră, fără derivatele din plastic, fier, beton, petrol, și tot așa, e posibilă. A existat. O lume a derivatelor fără noi nu se poate – înseamnă moarte, și atât. Simplu.

minutul 1

E tot mai cald. Nu mai durează mult, o simt. Cerul e portocaliu, aproape că arde. *We couldn't stay together, this couldn't last forever.* Dar numai pentru că așa ați ales voi...

Right Where It Belongs (Nine Inch Nails)

E dimineață. O dimineață minunată. Cerul e albastru, senin. De la fereastra camerei mele pot vedea munții, pădurile și frumusețile patriei. În vale, stațiunea se întinde tăcută, o localitate modernă, creată în spirit european, cu responsabilitate, prin grija mea, evident. A mea, a președintelui României.

Voi muri. Însă, ca mulți dintre cetățenii acestei țări, voi muri cu speranța că vor exista supraviețuitori. Această înregistrare este pentru ei, cei care, poate, vor veni să construiască, încă o dată, această lume. Aș dori să las câteva sfaturi, repet, sfaturi, nu instrucțiuni, deci sfaturi celor ce ar putea să aibă această șansă și marea responsabilitate de a clădi o nouă Românie.

În primul rând, am încercat să fiu un președinte european, modern. Am luptat cât de mult am putut împotriva corupției și împotriva baronilor locali, ca și a trusturilor de presă mincinoase, aservite intereselor economice private. Am încercat să insuflu independență justiției și m-am pronunțat categoric pentru separația puterilor în stat. Președintele nu este nici guvern, nici parlament, dar am avut atitudini, poziții și am influențat prin atitudinea publică îndeplinirea angajamentelor din campania electorală. Una dintre cele mai mari reușite ale mandatului meu a fost că Serviciile Secrete au rămas în afara jocului politic ; oameni politici care nu au înțeles esența democrației au încercat să dobândească un anumit control asupra Serviciilor și... *da, intră ! Ce vrei dragă, nu vezi că sunt ocupat ? Așa, și ? Scumpi, știu, e ultima zi, hai, termin cu astea și vin să stau cu voi, bine ?*

Hai, du-te jos și spune-i lu' Violeta să-mi aducă o cafea. Nu, nu mai durează mult, promit.

Unde dracu eram ?... Da... Îhîmm... Au fost oameni politici care au încercat să consolideze modul de a face politică specific tranziției și oameni politici, printre care m-am numărat și eu, care au vrut un alt fel de sistem. Cred că am reușit să facem să dispară sistemul în care economicul controlează politicul. Nici un om care a comis ilegalități și s-a aflat în jurul meu n-a fost protejat de mine. Apropo de oameni, unii dintre oamenii care m-au înțeles cel mai puțin au fost ziariștii. O parte din mass-media a fost controlată de diverse grupuri de interese, însă au existat și alții care m-au vânat cu rea-voință, pe mine și pe familia mea. Tot ce i-a interesat au fost tot felul de greșeli pe care orice om le poate face, și președintele e și el om, nu ?...

*În fine, n-am să insist asupra acestei goane după senzational. În altă ordine de idei, sistemul a fost unul care refuza o schimbare profundă, eu vă asigur, însă, că n-am fost tipul de președinte care să constate peste cinci ani că l-a înfrânt sistemul. Eu am înfrânt acest sistem, oricât de bine a fost el consolidat și oricâtă susținere a avut în media. Am pus arhivele Securității la dispoziția CNSAS. Trebuia să deschidem total arhivele Securității. Sigur, nu vorbim de arhiva operativă, cea constituită după 1990, aceea este o arhivă a statului democratic și nici un stat nu și-o deconspiră. Dar... *ce mama mă-sii mai e acuma ? ! A, Vio, intră, drăguță, mi-ai adus cafeaua, nu ? Hai, stai jos. Ce e cu tine, ești tristă ? Mda, te cred. Țuți, asta e, nu mai e nimic de făcut. Hai, dă-i un pupic la motănelu' tău preferat... Haide, țuțică, hai la tata... Hai, fato, ce paștele mă-tii ai ? ! Da, ȘTIU ! Și ce căcat să facem, să bocim până murim ? Mai bine ne fudem, dreacu', măcar să dăm colțu' fericiți, hă ! ? Da' mai du-te-n morții mă-tii de proastă, plângi ca proasta, ce să-ți zic, o**

să se rezolve tot dacă plângi ca o vacă... Hai, cară-te, că m-ai tâmpit. Și să mai vii după sfârșitu' lumii !

Eu afirm că nivelul la care se ajunsese la sfârșitul lui 2004, cu afectarea instituțiilor statului de către flagelul corupției, era un nivel de la care putem vorbi de afectarea siguranței naționale. Și îmi mențin afirmația. Am constatat concentrarea întregului sistem pentru neschimbare, pentru protejarea modului în care funcționa. Un alt aspect este acela al politicii externe. Aici vorbim, în primul rând, de zona Mării Negre. Aceasta a fost zona în care am implicat România, atât în ceea ce privește criminalitatea, cât și din perspectiva distribuției resurselor energetice din bazinul Caspic. România a avut o flotă capabilă să participe la controlul a ceea ce întâmpla în Marea Neagră. Au existat voci care m-au acuzat că am fost prea dur cu Rusia și de aceea nu s-a mai putut discuta nimic în ceea ce privește Tezaurul și că asta a afectat și relația cu Moldova. Sincer, mi se pare o răutate : nu poți să joci la două capete când vine vorba de politică externă. Dacă am afirmat, clar, că orientarea României este către Vest, din asta rezulta, evident, o iritare a Estului. Și, apoi, să fim sinceri – ce voia lumea să facem cu basarabeni ? Să ne unim cu ei ca să avem și alte dureri de cap, cu o regiune ultrasăracă, fără nici o perspectivă economică, și înapoiată social ? Nu, mulțumesc.

Da, intră. Salut. Da, știu că mai sunt două ore. Spune-i soției că o să cobor imediat. Și, Costele, stai un pic, voiam să vorbesc ceva cu tine. Voiam să-ți mulțumesc pentru loialitate și... Poftim ? "Loialitate" înseamnă că ai fost un băiat bun, m-ai ascultat tot timpul și ți-ai făcut meseria. Ai înțeles ? Bine, uite, ia de aici cinci sute de euro, să ai și tu pentru copii, pentru... Poftim ? N-ai copii ? Bun, atunci faci ce vrei cu ei, îi dai la nevastă, îi spargi la club sau... Cum ? A murit ? Când ? Hai,

lasă-mă... ttt... extraordinar, domnule, ce oameni ! Păi și de ce n-ai zis nimic ? Cum, ieri seară ? Și de ce nu te-ai dus la domnul comandant ? Nu mai e de găsit... Futu-i muma-n cur de trădători, au fugit ca lașii, ca lașii, măăă ! ! Poftim ? Da, mă, știu că mai sunt două ore, și ceee ? ? ! ! Da, așa e, ce dracu să faci cu cinci sute de euro în două ore... Bine, ok, hai, încă o dată, mulțumesc pentru tot și îmi pare rău. Salut.

Categoric, introducerea votului uninominal a creat premisele formării unei clase politice de calitate. Chiar dacă n-am avut de-a face cu un sistem perfect. Realitatea a fost că România avea nevoie de guvernări puternice și acest sistem de vot le asigura. Le-am propus românilor să terminăm cu democrația de tranziție și să trecem la democrația adevărată. Ca parte a funcționării acestei democrații adevărate, am militat pentru depolitizarea completă a consiliilor de administrație ale TVR și SRR. Mi se pare inadmisibil ca accesul șefului statului la televiziunea publică să fie blocat.

I-am dat pieței de capital ceea ce îi aparținea : implicarea puternică în procesul de privatizare, care evaluează corect valoarea companiilor. La nivelul UE am devenit mai exigenți, cheia nefiind întotdeauna banul, ci siguranța legată de proveniența banilor. În sfârșit, ceea ce voiam să spun, de fapt, e că am încercat și eu ce am putut... am fost... am pornit de jos, am fost un om simplu și am ajuns șeful statului. În ciuda acestui lucru, am rămas un om simplu, aproape de dumneavoastră, cetățenii acestei țări. Nu v-am trădat încrederea pe care mi-ați acordat-o și vă promit că și de acum încolo voi fi mereu în slujba poporului. În acest moment istoric, de cotitură, a istoriei noastre, trebuie să fim lucizi și responsabili, trebuie să acționăm cu hotărâre. Am doborât un parlament corupt și un guvern la fel de corupt. Voi continua să lupt pentru democrație și

pentru domnia legii. Voi continua să am ca prioritate principală nevoile și grijile dumneavoastră. Nu voi precupeți nici un efort pentru a aduce România acolo unde îi este locul, printre cele mai prospere națiuni ale Europei. Prin votul dumneavoastră, mi-ați demonstrat că alegeți drumul dreptății și corectitudinii ! Sunt onorat că vedeți în persoana mea garanția unei societăți democratice ! Drumul acestei societăți către calea dezvoltării multilaterale nu mai poate fi oprit ! Pentru a vă mulțumi, voi mări, de la 1 aprilie, retribuiția lunară a salariaților de la 1000 la 1200 lei ! De asemenea, pensiile se vor mări cu 100 de lei, iar alocațiile pentru copii cu 200 de lei ! Uraaaaaa !!! Uraaaaaa !!! Totodată... alo... alo... ALO !!! Tovarăși ! Așezați-vă liniștiți la locurile voastre ! Alo !!! Tovarăși ! Este o provocare... Așezați-vă liniștiți ! Trăiască partidul

The Final Cut (Pink Floyd)

Îmi aprind o țigară și încep. Dar, înainte de a începe propriu-zis, mă delectez cu genialitatea gândului meu de a scrie că îmi aprind o țigară când mă apuc de scris, chiar aprinzându-mi o țigară în acest moment și tastând prima propoziție.

Așadar, n-am să fiu dur. Nici obscen, nici scabros. Dar nici nu voi scrie ca o mironosiță de la cenaclul literar, numa' parfum și tremur în glas. Deci, ceva grosolănii vor exista. N-am să fiu romantic, dar nici realist – sau am să fiu un pic din amândouă. Niște doze de cinism se impun, dar cât să încapă și niscaiva speranță. Fără un limbaj prea elevat, voi întruni, totuși, asentimentul cititorilor fini, tocmai prin asemenea cuvinte, ca *elevat* și *asentiment*. Voi fi puțin revoluționar și nonconformist, însă fără să uit de norme și reguli. Pe scurt, voi încerca să nu supăr pe nimeni și să fiu pe placul tuturor. Pentru că asta contează, în lumea de azi, să te faci *plăcut*. Nu iubit, atenție, nu adulat, ci plăcut. Asta îți oferă *liniște*, acea liniște de care avem cu toții nevoie pentru a ne duce treaba la bun sfârșit, fiecare pe a lui.

Bunăoară, tovarășul Georgescu – deși ar putea la fel de bine să-l cheme Damigeană, sau Pătrănoiu, sau Sculeru – de la apartamentul cinci, vecinul nostru de când eram eu mic, avea nevoie de liniște pentru a-și duce la bun sfârșit îndatorirea de președinte al asociației de locatari. Nu m-am priceput niciodată să scriu despre copilărie, dar voi încerca – asta dă întotdeauna bine, o confesiune despre anii inocenței. Așadar, tovarășul Georgescu mi-a descris, pentru prima dată, la vârsta de șase ani, importanța liniștii în viața omului. Nu doar acea liniște efemeră, impusă și exterioară, dintre orele 14-18 și 22-6 dimineața, ci o liniște izvorâtă din respect pentru cel aflat deasupra ta în ierarhia

vieții. Copiii respectă liniștea părinților ; părinții respectă liniștea tovarășului Georgescu, a milițianului de sector și, după caz, liniștea acelor părinți cu o funcție mai mare decât a lor. Aici, liniștile se despart : Georgescu și părinții cu funcție respectă liniștile șefilor lor, aceia pe ale altor șefi, aceia pe ale miniștrilor și aceia respectă liniștea Tovarășului Secretar General. Milițianul trimite, și el, respectul liniștii în sus, ierarhic, la locotenenți, colonei, ofițeri, generali, până când ajunge tot la Tovarășul Secretar General. Acolo, liniștile se întâlnesc din nou și se unesc, pe vecie. Îmi plăcea această ordine simplă a lucrurilor și mă uitam fascinat la președintele asociației de locatari de câte ori își expunea teoria. Un singur lucru nu înțelegeam, însă, cine anume respecta liniștea copiilor, dar tovarășul Georgescu m-a lămurit repede : nu există așa ceva, pentru simplul fapt că noi, copiii, *nu avem liniște !* Și când spunea asta, îmi arunca o privire încruntată, de-mi venea să intru în pământ de rușine.

Am crescut cu ideea fixă de a ajunge Tovarăș Secretar General, pentru ca toată lumea, dar absolut toată lumea, să îmi respecte liniștea. Să îmi pot face treaba. Care treabă ?, mă întrebau ai mei, amuzați de precocitatea năzuințelor mele. Să conduc țara ! răspundeam eu, după cum mă învățase activistul de la cinci. Și cum conduci țara ? Dau ordine ! Ce ordine ? Aici mă îmbufnam : până în ziua de astăzi, am rămas convins că puterea e ceva fabulos, magnific, dar abstract, fără obiect. Odată ajuns sus, nu poți decât să te bucuri de ea, s-o inhalezi, la înălțime, să te îmbeți cu aerul ei tare. Și să rămâi acolo cât de mult se poate : nu mai există apoi decât coborârea. La ce bun să faci sens, să ai o logică, un program ? Stai în liniște și îți faci treaba : aceea de a fi puternic. Și tu, cu liniștea ta, prezidezi neliniștile celor de sub tine. E atât de simplu și frumos.

La școală, am fost un elev strălucit : zece pe linie, dintr-a-ntâia până într-a doispea. Un Secretar General, mi se spusese, nu poate avea decât zece pe linie. Bineînțeles, sper că nu e nimeni atât de naiv să creadă că fixația cu Secretarul General m-a ținut mai departe de clasa a noua. Însă, după aceea, mi-a fost rușine să mă lenevesc, plus că, datorită notelor, primeam foarte multă atenție din partea tuturor. Și asta era o formă de *putere*. Și aveam parte, deja, de multă liniște... Mai puțin din partea fetelor : hai la un ceai, hai la film, nu dansăm și noi, ce faci diseară, pot să vin să învățăm împreună ? Haida-de, frumuselelor, mi-a zis mie tata cum trebuie să se poarte omul cu voi : scurt și la obiect, fără vrăjeli inutile, ce mama mă-sii e aici, teatru și operetă ? Dar degeaba, se țineau scai de mine. Cu siguranță, din cauza poeziilor, a blestematelor de poezii. Scriam versuri, mai mult la grămadă și fără un stil prea clar : patriotice, romane, unele chiar dramatice, altele abstracte, vers alb, à la Nichita. Mai ales astea „moderne” îmi dădeau un aer misterios, de artist neînțeles. Chiar profesorul de română îmi spunea : bă, ce paștele și dumnezeii scrii tu acolo, numa’ tu știi, eu vreau să-ți zic doar atât, cu bazaconii moderniste n-ai să ajungi nicăieri, nici la pizdă, nici la tribună ! (v-am spus că vor fi niște grosolănii...). Era un tip inteligent, Cărbunaru, însă ținea morțiș să treacă drept un bădăran și un incult. Asta, cică, îl ajuta pe două planuri : femeile curgeau gârlă și era lăsat în pace. Era și asta o formă de liniște, cred, însă eu n-am aderat niciodată la ea. Mie îmi trebuia controlul absolut, și asta nu se putea întâmpla decât dacă ajungeam cât mai sus. Secretar General nu se putea, asta înțelegeam, asta voia să stea acolo mult și bine, dar atunci măcar ministru !

În 1989 aveam 18 ani, mă pregăteam să dau la Facultatea de Drept. Așa hotărâse tata și, spre a nu-i tulbura liniștea, trebuia să îl ascult. Sincer,

mi-era totuna unde dădeam, pentru mine *student* însemna o treaptă mai sus decât *elev*, o motivație suficientă. Am învățat pe rupe și am intrat. Însă nu am intrat primul, ci al doilea. Asta nu a fost bine : liniștea mea, construită cu grijă și atenție de adolescent egoist, a fost zdruncinată serios. Cineva voia să fie deasupra mea, să mă facă să-i respect liniștea, un necunoscut dorea să-mi stăpânească neliniștile, să-mi rânjească de sus și să-mi ordone : șșșt, deranjezi ! Am plâns de furie, am urlat în casă ca un bolnav psihic, deranjând pentru prima dată liniștea părinților mei. Însă ei mă înțelegeau – așa mă crescuseră. Din păcate, nu era nimic de făcut. Asta s-o credeți voi. M-am dus la afișier și m-am uitat pe tabel : Tănase, Adrian Tănase. Ei bine, puîșorule, n-o să ai viața ușoară ! O să te belesc eu când ți-o fi mai dragă.

Apoi a urmat nebunia : decembrie, cu un haos de nedescris. M-am încuiat în casă, cu mama și cu tata. Toată liniștea a fost spulberată, toată lumea țipa, la televizor și pe stradă. Nu mi-au plăcut niciodată mulțimile dezordonate, valurile umane purtate de colo-colo, fără un scop precis. Colac peste pupăză, a început să se tragă, au fost morți și răniți. Asta era cel mai rău – genul ăsta de situație poate să tulbure liniștea pentru foarte multă vreme, lumea, mai întâi, se sperie, apoi se înfurie, vrea să știe cine a tras și tot așa mai departe. În cele din urmă, a venit un fost șef de-al tatii, unul mai stăpân pe sine și foarte liniștit și hotărât, și a pus capăt balamucului. Însă, normal, au apărut și alții, de teapa lui Cărbunaru, cu cealaltă liniște, bădărani și gălăgioși, spunând că ei n-or să aibă liniște până nu eliberează ăsta a lu' tata fotoliul ! Bineînțeles că s-au pocit, în vară, în mijlocul orașului, însă șeful a fost mai deștept : a chemat muncitorii, le-a zis că uite, e nevoie de liniște și nu se poate, din cauza ăstora. Atâta le-a trebuit : proletariatul știe o treabă, după program trebuie să fie liniște să se poată odihni, înainte de program trebuie să fie liniște, să

se poate pregăti, în timpul programului trebuie să fie liniște, să se poată concentra. Altfel nu merge producția ! Așa că lucrurile s-au calmat definitiv și am putut și noi să ieșim la plimbare, în parc.

A urmat o perioadă ciudată, de căutări și dezamăgiri. Am făcut Dreptul, până la urmă, însă ordinea lucrurilor se stricase definitiv și părea că o altă ordine nu se poate impune. Cel puțin asta a fost prima impresie. Mai ales chestia cu „libertatea de exprimare” le-a dezlegat tuturor gura, se încălecau unii pe alții în discursuri, încercau să se domine și, în felul lor primitiv, să stabilească o nouă ierarhie. Era oarecum interesant de observat. Însă al naibii de frustrant pentru mine, eu, care ștusem exact ce cale am de urmat și care mă găseam acum în situația de a încerca să mă adaptez neadaptabilului, de a mă strecura pe coridoare extrem de strâmte, de a ține cont de reguli noi ce se schimbau de la o zi la alta. Într-un final, tot tata m-a salvat : m-a luat deoparte într-o zi și mi-a explicat că dracul nu e așa de negru, că au mai rămas destui oameni de încredere, pentru care liniștea și ordinea de dinainte erau o amintire neprețuită și cu ajutorul căroră, prin el, aveam să mă ridic deasupra haosului în care se zbăteau ceilalți. Trebuia doar să am răbdare să termin facultatea. Oricum, și acolo aveam câțiva profesori pe a căror față se citea dezgustul față de nou-inventatul drept la opinie al studenților, drept de care abuzau cu vârf și îndesat, în orice situație. Ce rost aveau opiniile la Drept ? Legea e lege și gata, o aplici și nimic mai mult !

În sfârșit, facultatea s-a terminat și oamenii noștri m-au ajutat să intru la o firmă de avocatură, una dintre cele mai bune din țară. Ne ocupam numai de cazuri mari, dar mai ales de procesele prin care alții de-ai noștri încercau să se înfigă bine în noua ordine, pentru a-i injecta câteva dintre vechile percepțe. Și am reușit de minune : intram în ei ca în brânză. Așa-numita economie de piață

era un amalgam, un ghiveci de legi strâmbe și jocuri politice murdare. În câțiva ani, cu excepția pluripartitismului, a presei libere și a diversificării cererii și ofertei, eram din nou în culcușul nostru, în liniștea noastră dragă și vitală. Într-un fel, era și mai bine – cu cât aveau mai multe opțiuni, cu atât gălăgioșiiăștia se pierdeau mai tare, cu cât mai tare se întindea mirajul democrației, cu atât mai adânc se pierdeau în el. Într-un final, au ajuns cu toții singuri, preocupați doar de pătrățica lor și ne-au lăsat în pace ; lumile noastre au devenit paralele și nu ne-am mai întâlnit decât în rare ocazii, la vot sau când nu le mai ajungeau banii pentru a-și satisface iluzia că sunt liberi.

Am intrat și în partid, între timp. Nu se putea altfel. A fost mai greu să ajung sus, acolo, toți aveau pretenții. Însă lupta în sine m-a fascinat și m-am dedicat ei cu toată ardoarea. Era complicat, pentru că luptam pe două direcții : cu celelalte partide și cu cei dinăuntru, care voiau să fie șefi peste liniștea mea. Am pierdut, uneori, pe ambele fronturi, însă, în cele din urmă, am reușit : sunt președintele partidului și am și o funcție importantă în stat. Soarta mi l-a scos în cale și pe Tănase : a venit și el în partid și a fost, o perioadă, chiar deasupra mea. Însă am jurat să mă răzbun și m-am ținut de cuvânt – cunoștințele mele din avocatură, procuratură și poliție i-au pus piedici și acum se zbate, undeva, jos...

Am o soție frumoasă și doi copii. Însă am și un secret : un amant transsexual. Adică, mai pe șleau, o femeie cu penis. A fost una dintre fantasmele mele din adolescență, alimentată, apoi, de o aventură în armată, cu un băiat din Oradea. După aceea aventură mi-a fost extrem de rușine, m-am gândit chiar să mă sinucid. Însă, cu timpul, m-am liniștit, am considerat că a fost doar un capriciu mai bizar al vârstei și în contextul serviciului militar. Apoi, după ce am cunoscut fete și femei, mi-am alungat cu totul din minte acel episod.

M-am căsătorit și totul intrase pe un făgaș normal. E drept, uneori îi mai ceream soției să mă penetreze cu degetul, în timpul partidelor de amor, însă nici unul dintre noi n-a luat-o altfel decât ca pe o mică perversiune. Până când, acum doi ani, l-am întâlnit pe Florin. Sau Naomi, nume de scenă. Ea era cântăreață, apărea chiar și la televizor. Nimeni nu știa de noi, secretul nostru era foarte bine păzit. Ne întâlneam marțea și vinerea, într-o garsonieră închiriată special de mine într-un cartier de la marginea orașului. Ne-am cunoscut întâmplător : eu trebuia să merg la o serată a organizației de tineret a partidului și, cum nu știam prea bine cluburile, am intrat în alt local, unde Naomi tocmai se producea pe scenă. N-am putut sta mai mult de câteva minute, de frică să nu fiu recunoscut și să apară în ziar că frecventez barurile de travestiți. Însă imaginea ei mi-a rămas în minte. După aceea, discret, am cerut informații despre ea și am reușit să-i aflu numărul de telefon. Restul, vorba ei, „e istorie, pisi”...

Multă vreme m-am întrebat de ce mă atrage atât de mult acest gen de relație. Rușinea chiar a revenit, pentru o perioadă, însă dorința a fost mai puternică. Am ajuns la concluzia că totul este legat de putere : fiind un om atât de puternic, politic și social, subconștientul meu simțea nevoia să contrabalanseze această putere printr-un act de supunere totală. Într-un anume plan, trebuia să fiu dominat total. Soția mea nu putea face asta, ea e o femeie blândă și destul de moale. Însă Naomi mă lega și mă călărea fără milă, cu pasiune și dedicație. Când o simțeam în mine, mișcându-se cu agresivitate, mă făceam mic și neajutorat, cerșeam milă și îndurare. Atunci, ca să mă facă să tac, mă puneă să i-o sug și să o privesc în ochii ei mari în timp ce îmi șoptea : „Ești un nimic, puișor, ești jucăria mea și pot să fac orice cu tine!”.

„Ești un nimic, puișor, ești jucăria mea și pot să fac orice cu tine !” le spuneam și eu, în gând,

oamenilor din fața mea, care îmi sorbeau cuvintele și care așteptau de la mine să îi duc mai sus, spre mai multă liniște și putere. Le spuneam așa chiar și celor care, la mitinguri, mă priveau cu neîncredere sau cu ură. Cu cât Naomi mi-o trăgea mai tare, cu atât aveam chef să le-o trag și eu lor mai tare.

Am fost atât de aproape de vârf. Urmau alegerile prezidențiale. Tot partidul mă susținea. Promisiunile noastre îmblânziseră gălăgioșii, îi transformaseră în masă de manevră. Plus că erau semnale că începuseră să se înmulțească cei care, ca și noi, tânjeau la liniștea de pe vremuri, la ordine și ierarhie. Sondajele ne erau favorabile. Devenisem mai ferm, mai șarmant, mai stăpân pe mine. Naomi își mărise sânii și arăta fabulos. Și atunci s-a produs nenorocirea cu meteoritul. În mai puțin de 24 de ore, totul s-a prăbușit. M-am trezit într-un coșmar imposibil, ceva peste puterile mele. Și, de data aceasta, nu mai puteam da vina pe nimeni – și noi, și gălăgioșii eram în aceeași oală. Sfârșitul lumii a fost și sfârșitul puterii. Naomi a apărut la ușa mea, bocind, murdară de fard, cu peruca pe-o parte, desfigurată de disperare. N-am fost capabil să-i dau neveste-mii o explicație coerentă : oricum, nu mai conta. Am aflat că s-a spânzurat în aceeași seară. Taică-meu a aflat de secretul meu și a refuzat să mă mai vadă. Mare parte a colegilor de partid s-a evaporat, pur și simplu, totul s-a dezintegrat. M-am refugiat, cu amanta mea, în garsoniera noastră. Am făcut provizii și am așteptat, într-o stare de prostrație din care ea s-a chinuit, în tot acest timp, să mă scoată. N-a reușit nicicum, însă. Astă-seară, în ultima seară a omenirii, și-a tăiat venele în baie și a murit. Eu eram în bucătărie, fumam și mă gândeam. N-am auzit nimic. După vreo două ore am realizat că în jurul meu e un fel de liniște la care n-am râvnit niciodată : liniștea morții. Am găsit-o plutind în cadă, draga mea stăpână, jumătatea balanței

mele interioare... Ultima fărâmbă de echilibru se stinsese. I-am ținut o vreme, cu evlavie, penisul în mână, ca un omagiu adus acelui imbold care îmi proiectase ambițiile atât de sus, apoi am ieșit pe stradă.

Am rătăcit un timp printre lumini și umbre. Erau câțiva oameni pe străzi, însă toți păreau niște fantome. Nu era nicăieri tristețe, doar un sentiment de neputință. La un semafor, nu știu de ce, m-am oprit. Așteptam să se facă verde, pentru că asta urmează după roșu – verde. Pentru că asta mă liniștește. Pentru că asta înseamnă ordine. Din depărtare, de pe bulevard, s-a apropiat o mașină. A încetinit și șoferul a coborât geamul. Figura lui exprima același lucru cu a mea : voia ordine în lucruri, voia un sens, voia liniște în suflet. M-a privit, a scos un pistol și m-a împușcat în cap. Am murit pe loc.

I Grieve (Peter Gabriel)

Sunt un câine legat în lanț, de o viață întreagă. Nu, nu, nu e o metaforă pentru vreun adolescent deprimat sau pentru vreun adult plin de frustrări. Chiar sunt un câine legat în lanț de o viață întreagă. Mama m-a născut la marginea unui sat, într-o noapte simplă de vară, pe un câmp părăsit. După obișnuita perioadă de alăptare, și-a văzut de-ale ei și m-a lăsat de capul meu. Noi, câinii, ca mai toate animalele, nu prea ne ținem odraslele mult lângă noi. Mă rog, presupun că știți cum devine cazul, dacă aveți cablu și v-ați uitat la emisiunile de pe Discovery sau Animal Planet. Nu prea am fost fericit când m-am văzut singur-singurel în lumea largă. Dar, mi-am zis, viața merge înainte. Satul era aproape de un oraș, așa că m-am decis pentru un început proaspăt, plin de surprize. Oho, și ce de mai surprize ! Orașul e un loc fermecător, cu luminile sale, cu toate ascunzișurile și localurile în spatele cărora poate să-ți pice des câte o plească, sub formă de oase și resturi alimentare. Ca să nu mai vorbesc de cunoștințele pe care poți să ți le faci, de la colegi de rasă patrupedă la copii simpatici și bătrânei milostivi...

Deși eram încă mic, eram mai mult curios decât fricos din fire. Și asta a fost trăsătura decisivă de caracter, care mi-a adus protecția unei haite celebre în oraș. Șeful – chiar așa i se spunea – m-a adoptat, dacă se poate spune așa, și a dat ordin ca nimeni să nu se atingă de vreun fir din blana mea (e un clișeu expresia, știu, dar nu sunt un câine prea învățat...). Această haită și o bătrână de treabă de la parterul unui bloc, ce îmi asigura cel puțin micul dejun, păreau să îmi traseze coordonatele unei vieți lipsite de prea mari griji. Însă, vorba aia, *never say never* și *life is a bitch*.

Deși merge înainte. Într-o zi m-am dus în centru să văd ce ar putea să pice la un festival de bere. Că, de obicei, pică – mai un cârnat, mai un os unsuros, mai o pâine pentr-un câine (da, patrupedul ăsta chiar vorbește în rime!). Lume multă, aglomerație, mirosuri amețitoare, Paraziții pe scenă. A, vreau să vă împărtășesc un mic secret : aproape toți câinii din România sunt fani Paraziții. Nu mă întrebați de ce, că nu știu să vă zic. Ne plac și gata, păcat că nu putem să le cumpărăm albumele în original, cre' că ar urca vânzările pân' la cer, yo ! Așa. Și cum adulmecam eu pe acolo, dau nas în nas cu o familie : mama, tata și copilu', drăguței și curăței, zici că erau din reclamă. Și copilu' zice : uite, mami, ce cățel frumos ! Mihăiță, nu pune mâna pe javră, vrei să te îmbolnăvești ? ? ! ! Lasă, dragă, copilu' în pace, ce crezi că-i face, nu vezi cum dă din coadă ? (*adoptasem figura "inocență până la moarte"*). Hmm... auzi, Costele, acum îmi dau seama, noi nu avem nici un câine în curte (*ce, poftim ?*). Așa, și ? Păi și poate ar trebui unul, are și Mihăiță cu cine se juca și e și casa păzită (*ha ? !*). Mda, s-ar putea să ai dreptate ; ia zi, tată, îți place cuțu (*aici mi-am intensificat datul din coadă*) ? Daaaaa ! Bine, hai la tata, cuțu cuțu, ia uite ce cuminte e !... Și, uite așa, existența mea a intrat pe coordonate noi. Avea să-mi fie dor de haită, știam asta, însă, *what a fuck*, viața merge înainte.

Fericirea mea a fost de scurtă durată. Mai precis, de durata unei după-amiezi. Am ajuns la casa familiei, o casă imensă, cu o curte și mai imensă și cu o grădină, în spate, de toată frumusețea. Până spre seară m-am jucat cu Mihăiță în grădina aceea, am alergat până mi-a ieșit sufletul, mi-am marcat, mândru, teritoriul, deși eram aproape sigur că nici un alt coleg canin nu avea să mi-l încalce. Când s-a lăsat întunericul, tatăl l-a strigat pe copil la masă. Am luat-o și eu la fugă cu el, însă pe scări, tatăl m-a oprit. Haide, cuțulache, să-ți arăt noua ta casă ! Ăăă... șefu, nu te supăra, dar toată curtea

asta și grădina ce-s ? Dar el m-a luat ferm în brațe și m-a dus undeva, lângă garaj, într-o cușcă de lemn, destul de încăpătoare, ce-i drept. Ah, asta era, bine, nu-i stres, se culcă ei și după aia – în explorare ! Pe naiba, odată cu cușca, am primit o zgardă și, atașat de zgardă, un ditamai lanțul de legat poarta uzinei, bine prins de un țaruș de fier, și el ancorat cu nădejde în pământul făgăduinței. În noaptea aceea am fost foarte deprimat, am urlat chiar, de câteva ori, am scâncit o groază, în speranța că voi impresiona pe cineva, însă degeaba. Dimineața următoare am privit cu disperare cum se urcă toți în mașină și se cară, cine știe unde. Am încercat să rod lanțul și să mă smulg din el : nici o șansă ! Aproape că mă gândeam la sinucidere, când, pe la prânz, mama și copilul s-au întors și primul lucru pe care copilul l-a făcut, după ce a intrat pe poartă, a fost să vină să mă dezlege. Uau, iarăși curtea și grădina erau ale mele, iarăși tăvăleală și alergătură, iuhuuu ! Viața, din nou, mergea înainte.

M-am obișnuit și cu situația asta. La urma urmei, nu era chiar așa de rău. Diminețile mi le petreceam urmărind păsările de pe gard și sperându-le cu lătratul meu sau purtând discuții în contradictoriu cu o pisică din vecini, genul de individă cârcotașă care încerca să mă convingă că oamenii sunt, de fapt, foarte nașpa și că nu va dura mult până când copilul va uita cu totul de mine. Când nu încerca să-mi bage asta în cap, ne certam de la muzică – ei îi plăceau rockul și funkul și mă lua la mișto, cântându-mi, de pe gard, stupizenia aia a lui James Brown – *get up, get on up, like a lovin' machine* ! Mă rog, pe moment mă scotea din sărite groaznic, însă, după aceea, seara, zâmbeam când mă gândeam la figurile ei de dans, când încerca să se țină în echilibru pe marginea scândurilor.

Am crescut. Nu mai eram cățel, eram ditamai câinele. Paraziții rămăseseră trupa mea de suflet,

mai ales că și Mihăiță crescuse și începuse să-i asculte la maxim, cu fereastra deschisă. Uneori, însă, mai băga și Metallica sau Guns N' Roses și, de ce să nu recunosc, mergea! Sunetul acela aspru îmi zbârlea blana și mă făcea să mă gândesc la haita de odinioară. Însă mai era ceva ce mă făcea să tânjesc după oraș și după gașca de acolo: Mihăiță începuse să uite, din ce în ce mai des, să mă scoată din lanț după-masa. Degeaba săream pe labelle din spate când apărea, degeaba lătram la el și făceam tot felul de figuri: tot mai mult, ochii lui mă priveau inexpressiv, de parcă se uita prin mine. Încetul cu încetul, am devenit doar „potaia care ne păzește casa”, cum am auzit-o pe mama spunând unor musafiri, într-o zi. Pisica avusese dreptate: fusesem un capriciu de moment, o achiziție cu scop – până la urmă – doar practic, un alt suflet cu titlu de obiect pe care oamenii îl luaseră în stăpânire. Mă hrăneau, în continuare, foarte bine, însă lanțul nu mai era scos. Pisica îmi devenise singurul prieten, ea și gândurile mele. Însă, nu-i așa?, se putea și mai rău: în oraș, rata mortalității printre noi, câinii, era foarte mare – mulți mureau călcați de mașini și putrezeau în mijlocul drumului fără să-i pese cuiva de asta, alții erau prinși de hingheri și „eutanasiați” (un termen prea pretențios pentru a numi o crimă), iar alții își găseau sfârșitul în luptele pentru teritoriu dintre haite. Eu, măcar, puteam ști că voi muri de bătrânețe. Și, până la bătrânețe, viața mergea înainte.

Apoi, au dispărut. Într-o dimineață, mi-am dat seama că nu se pregăteau pentru o zi obișnuită. Încărcau multe lucruri în mașini, cu mult mai multe decât le trebuia pentru o zi de lucru. Arătau foarte speriați, mai ales părinții. Nici nu s-au uitat la mine când au ieșit pe poartă. Pisica a venit, pe la prânz, să-mi spună că se întâmpla ceva nasol, că niște mătuși de-ale ei veniseră din oraș cu povești îngrozitoare, despre oameni morți pe străzi, case incendiate, și așa mai departe. Începuse, parcă, o

zarvă nelămurită și pe afară, sau poate erau chiar zgomotele orașului, amplificate de neliniștea mea. Seara, am auzit pe cineva forțând poarta. Am început să latru furios, însă nu puteam face mare lucru, legat în lanț. Au spart poarta și au intrat, niște indivizi cu moace în care n-aș fi avut încredere nici pentru o mie de oase. Nici ăștia nu m-au băgat în seamă, au spart și ușa casei, au cotrobăit pe acolo, au ieșit încărcăți cu tot felul de obiecte și s-au cărat. Am rămas singuri, eu și pisica, pentru că îi era frică să se mai ducă pe undeva. Dacă se omoară între ei, zicea, de unde știi că n-o să îmi dea și mie una în cap vreunul ?

De vreo câteva zile, simt că ceva nu e regulă. Știți că noi, animalele, ne dăm seama de o nenorocire a naturii înainte să se abată peste lume. Ei bine, nici eu, nici pisica nu mai putem mânca de ceva zile. O durere surdă ne împunge în stomac, avem insomnii și ne surprindem privind, neliniștiți, ore în șir cerul. Simțim că de acolo va veni ceva. Ea se miorlăie încontinuu : o să murim, ai să vezi, ne ducem naibii cu toții ! Eu nu cred asta : poate că va fi vreo ploaie mare, poate o furtună îngrozitoare, dar n-o să murim. Oamenii se vor întoarce după o vreme și mă vor dezlega, pentru că le va fi fost dor de mine. Nu se poate să nu le fie dor de mine. Și nu se poate să nu se întoarcă : doar aici e casa lor ! Și eu o să-i iert pentru că, la urma urmei, sunt cu mult mai neajutorați decât noi. Și totul va fi bine. Viața, încă o dată, va merge înainte.

Cum te simți? (Travka)

Profeții nu au dispărut. Ei bântuie, încă, pământul, așa cum numai vântul îl mai bântuie, împinși de un altfel de foame decât cea care provoacă războaie și moarte. Un astfel de profet nu se naște acum sau cu treizeci, patruzeci, cincizeci de ani în urmă. El se naște de mii de ani, trece dintr-un corp în altul, dintr-o limbă în alta, dintr-un popor în altul. Cu fiecare trecere, tot mai puțini îl ascultă, tot mai redus e numărul adeptilor și al celor care îl urmează. Unii dintre ei ajung să nu mai aibă în preajmă pe nimeni și sfârșesc prin a fi singuri – într-o vilă luxoasă, într-un palat regal, într-o cutie de carton sau într-o celulă de închisoare. Ei nu mai știu că sunt profeți și adevărul le este ascuns pentru totdeauna.

Actorul era un astfel de profet – unul care nu mai știa de misiunea sa. Intrase din prima la Institutul de Teatru din București și făcuse senzație, nu atât prin valoarea interpretărilor, cât prin frumusețea lui neobișnuită și stilul de viață boem. Era un caz clasic de artist nebunatic, plin de viață, charismatic, cu succes la femeile de toate vârstele. Nu are rost să plictisim lumea cu tot felul de amănunte, suntem cu toții familiarizați cu acest tip de indivizi, inteligenți și mediocri în egală măsură, o egalitate ce îi ține sus doar pentru a face căderea cu atât mai dureroasă.

Din nefericire pentru Actor, căderea sa nu a avut nimic particular în ea. Dacă s-ar fi petrecut în urma unui scandal, ar fi putut juca rolul nedreptățitului o vreme, apărând la emisiuni de mâna a șaptea, poate chiar și la showul lui Măruță sau la Teo. Apoi s-ar fi retras într-un teatru de provincie și și-ar fi încasat banii rezultați din aparițiile în nenumăratele telenovele care abureau mintea gospodinelor românce semianalfabete de vârsta a

doua și a treia. În loc de asta, însă, s-a trezit prins în căderea generală ce a urmat anunțului privitor la sfârșitul lumii. O întreagă societate se făcu praf în mai puțin de o săptămână și, laolaltă cu ea, și breasla actorilor ; orgoliul său a fost rănit peste măsură când a văzut că se prăbușeau, dimpreună, dușmani și prieteni, mari actori și figuranți mediocri, genii și nulități. Iar ceea ce era cel mai dureros era conștiința faptului că nu va mai exista nici un fel de posteritate, nimeni, nici măcar un singur cronicar, un singur jurnalist care să-și fi amintit de el cândva. Toți aveau să fie pulbere cosmică, și nimic mai mult.

Ca urmare a realizării acestui fapt, Actor se gândi mai întâi să se sinucidă. Era, însă, prea laș pentru așa ceva : gândul acesta persistă în mintea sa mai puțin de o după-masă. Încercă să se refugieze în brațele iubitei sale, o cunoscută prezentatoare de știri. Își dădu seama, cu această ocazie, cât de superficiale erau, în fond, relațiile sale : prezentatoarea îi râse în nas în timp ce se urca în Rolls-ul lui Columbeanu, care îi propusese un sfârșit de lume mult mai atrăgător, la mare înălțime, deasupra Atlanticului. Așa că se închise în casă, cu droguri, băutură și două studente tâmpede de la actorie, ale căror singure calități erau de ordin fizic. Pe măsură de zilele treceau, tot mai mulți dragoni de fum se roteau pe tavanul sufrageriei, resturile de mâncare alcătuiau mici Golgote pe care christoși în formă de ambalaj de fast-food erau răstigniți pe furculițe din plastic. Se spunea că unele droguri ușoare, în special canabisul și ciupercile halucinogene, ajută la ivirea anumitor gânduri, la regăsirea unor vise pierdute și chiar la stabilirea unor legături cu alter egoul prăjit de ecranele calculatoarelor, televizoarelor și telefoanelor mobile. Poate că n-a fost cazul cu Actor, mai ales că el combina drogul cu alcoolul și sexul, două chestiuni care, îndeobște, îndepărtează profeții de la regăsirea sinelui și de la viziuni.

Totuși, câțiva dintre dragonii fumurii începuseră să capete, puțin câte puțin, alte forme – uneori o casă albă, fără acoperiș, într-un deșert roșcat, alteori intrarea a ceea ce părea a fi un templu, sau vârful ascuțit al unei sulite, sau chipul blând al unei femei, o barcă de pescari sau un lung șir de cruci. Actor întindea mâna spre aceste forme, cu neliniște și curiozitate. De fapt, gama de sentimente era mult mai largă, fiind exprimată, câteodată, prin enunțuri ca „să-mi fut una, ce tare e iarba asta !”, iar în alte dăți, prin tăceri prelungi sau chiar prin lacrimi stinghere. Încetul cu încetul, contururile începură să fie tot mai clare, iar sentimentele să își găsească modalități tot mai precise de expresie. Actor începu să urle, să distrugă piese de mobilier, să se tăvălească pe jos de fericire, se răni de câteva ori, pictă o mică spirală pe perete cu propriul sânge, aruncă televizorul pe fereastră, încercă să stăpânească, pe rând, apa și focul, nereușind decât să-și provoace arsuri și să inunde o bună parte din casă. Cele două fufe se cărară, speriate de comportamentul idolului lor. Rămas singur, Actor se cufundă tot mai mult în viziunile ce umpleau, de acum, întregul apartament și pe care nu reușea, nicicum, să le înțeleagă. Disperarea îl cuprinse, încetul cu încetul, cu atât mai mult cu cât simțea o neobișnuită familiaritate în toate aceste imagini de ceață, ca și cum ar fi făcut parte din viața lui cândva, deși știa sigur, în același timp, că nu făcuseră.

Într-o dimineață se hotărî să nu mai ia nici un drog. Obosise teribil și voia o pauză, măcar, de la toată această nebunie. Prima parte a zilei trecu, liniștită, cu telefoane date unor prieteni și cu urmărirea unei altercații între două grupuri de indivizi, chiar în fața blocului. Când unul dintre ei căzu, înjunghiat în gât, Actor se decise că e momentul să facă o baie. Intră și dădu drumul la apa fierbinte. Se puse pe budă și începu să se joace pe telefonul mobil, așa cum făcea întotdeauna în

astfel de momente. Aburul se înălța din cadă, plăcut și molatec. După ce își egală recordul anterior și se șterse, se ridică să închidă apa ; în acel moment, forma aburului îi apărură în față, precisă, de netăgăduit : un bărbat între două vârste, cu un fel de robă încinsă la mijloc, bărbos, cu un ciocan într-o mână și o scândură în cealaltă. Deschise gura să țipe, însă bărbatul duse un deget la buze. Actor auzi cât se poate de clar sunetul acela, șșșt, și leșină.

Să fim cât se poate de clari și la obiect, domnule Actor ! Timpul nu ne permite, din păcate, să stăm prea mult la povești. Credeți-mă, mi-aș fi dorit la fel de mult ca și dumneavoastră să fiți mai pregătit, sufletește, pentru veștile pe care am să vi le dau. Însă asta nu e posibil, așa că voi fi direct.

Actor îl privea pe individul care tocmai îi spunea aceste vorbe cu o totală neîncredere. Se trezise în ceea ce părea să fie camera unui hotel. Nu putea să spună unde se află exact, jaluzele erau trase și în jur nu vedea nici un obiect care ar fi putut să-i indice, măcar parțial, locul în care era. Ținuta și atitudinea celui care îi vorbea, ca și a celorlalți doi, care păzeau ușa, îl făcea să creadă că avea de a face fie cu mafia, fie cu Serviciile Secrete române. Oricum, nu pricepea nimic : oricine ar fi fost, orice ar fi urmărit, era inutil și fără sens – se aflau la mai puțin de 24 de ore de sfârșitul lumii, cui naiba să-i mai ardă de jocul de-a spionii sau mafioții ?

Sunteți... sunteți de la SRI ?

Hahaha, ce idee, domnule Actor ! De fapt, dintr-un anumit punct de vedere, aveți dreptate : ținem, sub toate aspectele, de partea secretă a existenței, hai să zicem, acestui popor. Însă legăturile noastre se întind dincolo de aceste granițe și mica noastră organizație e doar o parte a unui grup mult, mult mai mare. Dar să ne

întorcem la esențial, vă repet, nu avem prea mult timp. Sunteți gata să auziți ce am de spus ?

Da... în fine, nu înțeleg ce poate fi atât de șocant pentru mine încât să necesite o pregătire... sufletească, așa ați spus, parcă, atât de intensă... Poate doar dacă am fost ales să supraviețuiesc acestui sfârșit de lume, însă ideea asta mi se pare imposibilă sau, în orice caz, demnă de scenariul unui film. Deci, vă rog.

Tocmai asta este, domnule Actor, că ați fost ales, însă nu în sensul în care v-ați exprimat dumneavoastră. Vedeți, organizația noastră internațională există de câteva mii de ani și se ocupă cu monitorizarea unor persoane mai... speciale, să zicem, pentru umanitate. Aceste persoane au purtat – și mai poartă – numele de *profeți*. În afara unor calități evidente ale acestor oameni, mai există un aspect asupra căruia religia noastră creștină s-a înșelat: anume, reîncarnarea. E drept, creștinismul s-a înșelat parțial sau, dacă vreți, hinduismul și religiile orientale au avut dreptate parțial : nu toți indivizii se pot reîncarna. Dar acești profeți, datorită calităților lor și ideilor pe care le vehiculează, dar și datorită modului de viață, pot. Astfel, ei trec, la moarte, într-un alt trup, trup care, în funcție de contextul social și istoric, dar mai ales de cel particular, devine sută la sută sau mai puțin de atât conștient de spiritul pe care îl poartă înăuntru. Din păcate, cu fiecare secol, modul de viață al umanității a continuat să se degradeze și spiritualul a pierdut teren aproape complet. Astfel, unii profeți au dispărut cu totul, înghițiți de trupuri nule, spiritual vorbind. Atunci când un astfel de trup nu a reușit să devină deloc conștient de spiritul aflat în interior, acest spirit profetic a ajuns captiv și a fost înmormântat odată cu trupul, pentru totdeauna. Misiunea noastră a fost, inițial, doar de a observa, însă, cu timpul, am considerat potrivit să ne implicăm și să încercăm să determinăm persoanele ignorante purtătoare ale

unui spirit să devină conștiente de forța aflată în ele și de misiunea pe care această forță o are de îndeplinit. Uneori am reușit, alteori am dat greș. Ca să fiu sincer, de cele mai multe ori am dat greș – aici, principala preocupare a săracilor e să scape de sărăcie și a bogaților să se îmbogățească și mai mult. Iar clasă de mijloc nu prea avem. Așadar, profeții reîncarnați în trupuri românești au avut prea puține șanse de a supraviețui, cu toate eforturile depuse de noi. Mai ales că...

Parcă eram în lipsă de timp, domnule...

Actor devenise nervos, toată această poveste începuse să îl sâcâie, cu atât mai mult cu cât avea sentimentul nelămurit că totul era în legătură cu drogurile și viziunile din apartament.

Aveți dreptate și îmi cer scuze. Atunci, ca să scurtăm, domnule Actor, sunteți reîncarnarea profetului Iosua din Nazaret, cunoscut umanității sub numele de Iisus Christos.

Primul impuls e să râzi. Mai ales atunci când în dreapta se află o întreagă șleahță de evlavioși, cu buncii și părinții în frunte, cu preoți, țărani, madame superstițioase, exorcizări, politicieni, slujbe în direct și toate alea, în stânga – o bandă de atei, cu puști pe role, zgârie-nori, pești, mașini luxoase, curve, techno, house, droguri, intelectuali *cool* și țoale de firmă, iar la mijloc ești tu. Însă o farsă în ultima zi a lumii pare, totuși, prea mult. Apoi, îți amintești de zilele cu dragoni de fum, cu viziuni și emoții incontrolabile. Fața ți se schimonosește între efortul de a înțelege și cel de a refuza înțelegerea. Într-un final, rămâi acolo, așteptând explicații suplimentare, sperând că ele vor aduce vestea salvării tale. Sau, oricum, ceva la fel de neobișnuit ca și vestea inițială...

Din nefericire, faceți parte din acea categorie de oameni care nu au reușit să conștientizeze la timp existența aceluia spirit profetic în ei. Organizația noastră are o regulă : nu ne implicăm până când subiecții nu împlinesc douăzeci și cinci de ani.

Dumneavoastră aveți douăzeci și patru, deci nu era timpul să ne facem apariția. Circumstanțele actuale ne-au obligat să intervenim, însă...

Deci voi fi salvat ? Mă voi reîncarna ? Voi trece cu bine de toate astea ? Actor era atât de excitat, încât sări de pe fotoliu și începu să gesticuleze, făcând pași mari de-a lungul și de-a latul camerei.

Nu, tocmai asta urma să spun : intervenția noastră are alt rol, de data aceasta. În primul rând, nu am fost pregătiți pentru o astfel de situație – nu știm dacă va mai supraviețui cineva, astfel încât spiritul aflat în dumneavoastră să aibă în ce trup să treacă. În al doilea rând, și dacă vor exista supraviețuitori – deși specialiștii au fost destul de clari în ceea ce privește rezultatul impactului cu meteoritul –, nu *dumneavoastră* vă veți reîncarna, ci *profetul*. Cu alte cuvinte, nimic din dumneavoastră nu va transcende această lume. Așadar, ne aflăm aici din cu totul alte motive.

De abia acum simți Actor pentru prima dată, de când începuse nebunia, distinct, faptul că nu voia să moară. Nu, chiar nu dorea. I se părea nedrept și crud ; avea o viață care îi plăcea, abia ce începuse să-i prindă gustul și legile Universului, sau Dumnezeu, sau naiba știe cine, voiau să-i pună capăt ! Deznădejdea îi smulse lacrimi și îl făcu să se prăbușească la loc, în fotoliu. Și ăștia ce dracu' vor, de fapt ?

Domnule Actor, înainte de toate, suntem patrioți. Prin munca noastră, am ajuns să realizăm că acest popor a dat lumii câteva personalități remarcabile. Și a dat dovadă și de curaj și demnitate, în mai multe rânduri. Din păcate, toate astea s-au topit sub un morman de mizerie morală, de cinism și de egoism social. După ce comunismul a încercat să ne învețe forțat traiul la comun, ne-am rupt și am dat buzna în extrema cealaltă : fiecare pentru el și nimeni pentru țară. Spiritul civic – cu câteva excepții – s-a dus pe apa sâmbetei, cetățeanul s-a îngrijit de parcela lui de

existență și n-a mai dat doi bani pe ce se întâmplă în rest. Singurele momente care ne aduc împreună sunt meciurile de fotbal și sărbătorile naționale, știți mai bine ca mine asta. Totuși, în cinstea acelor personalități, a acelor care au mai dat poporului ăstuia câteva puncte în plus, ne-am hotărât să oferim românilor o ultimă satisfacție, un ultim moment de mândrie, măcar să se stingă cu fruntea sus. Este, dacă vreți, omagiul nostru pentru ce e bun în acest popor și un gest de milă și iertare pentru tot ce e rău. Pe scurt, în această seară e Învierea și am decis ca Iisus să învie pe plajă la Mamaia, o Înviere adevărată, cu dumneavoastră drept Iisus, mergând pe apă și binecuvântând mulțimea. Înainte de a spune ceva, lăsați-mă să precizez câteva lucruri : cred că vă datorați acest lucru, măcar să jucați rolul profetului, dacă nu ați reușit să-l treziți înăuntrul sufletului, o interpretare reușită v-ar aduce măcar pacea sufletească înaintea sfârșitului. În al doilea rând, gândiți-vă că faceți un mare serviciu poporului dumneavoastră creștin – să fim serioși, mare lucru n-ați făcut pentru țară, nu ? E drept, aveți numai douăzeci și patru de ani, însă, după cum vă decurgea viața, nu se poate spune că astfel de acte s-ar fi așteptat de la dumneavoastră... Nu în ultimul rând, înainte de a vă îndoii de veridicitatea afirmațiilor mele, vă rog să vă gândiți la viziunile pe care le-ați avut, la experiențele din apartament și să vă întrebați dacă cineva chiar și-ar pierde timpul cu o asemenea punere în scenă în ultima zi a lumii doar de dragul unei farse stupide.

Actor simți hotărârea și sinceritatea din glasul străinului. Dacă se pricepea la ceva, acela era teatrul și acest individ cu siguranță nu juca teatru. Desigur, putem interveni aici, să argumentăm că Actor nu era un actor mare, deci se putea înșela ; sau că jocul celui alt fusese atât de desăvârșit, încât îl vrăjise pe Actor. Însă nu vom interveni, în

sfârșitul lumii nu intervine nimeni, numai soarta și, poate, profeții.

Se decise să le dea crezare. Imediat ce își dădu acordul, începu o forfotă acerbă în jurul lui. I se aduse o robă și niște sandale, o stilistă veni să îi facă părul lung și șaten și să îi îmbroască puțin figura. Auzea ordine, cineva încerca să-i coordoneze pe alții care așteptau în mașini și elicoptere. În sfârșit, se traseră jaluzelele și putu să constate că se afla la unul dintre etajele superioare ale hotelului Intercontinental. Se aduseră și niște gustări, observă căști în urechile unora și microfoane. Toate acestea îl calmară mult: semăna cu forfota de la filmări și spectacole, era ceva familiar. Urmă un scurt instructaj. Cu ajutorul câtorva personaje din armată, loiale organizației și care nu-și pierduseră capul în nebunia generală, totul era pregătit. La aproximativ trei sute de metri de mal se va afla o șalupă de coastă. De la ea și până la mal, la nivelul apei, se găsește o platformă îngustă, mascată de valuri, de întuneric și de efectele de lumini, puse la dispoziție de primarul Constanței, supraviețuitor al evenimentelor în buncărul său din Mamaia. Tot ce va avea de făcut va fi să meargă pe această platformă până la mal și să binecuvânteze mulțimea. I se dădură asigurări că oamenii sunt foarte docili, ultimele zile cunoscuseră o înfrățire generală, urmată de o apatie fantastică. „Nimeni nu mai vrea să facă nimic”, îi spuse șeful. „Și, oricum, avem băieții noștri în mulțime”, completase el.

Marea era destul de calmă. Plaja, hotelurile, terasele și căsuțele erau înghițite de valurile de oameni. Cu toții erau atât de tăcuți, încât Actor se înfioră – arătau ca o armată de statui, înmărmurite într-o liniște nefirească, într-o așteptare mult prea prelungită. Nimeni nu avea nici o reacție la zgomotul elicopterului în care se afla și care survola plaja, nici un individ nu ridică privirea.

Curiozitatea murise, poate că și credința, poate că toți acești oameni veniseră să-l vadă pe Iisus ca dintr-o mare tristețe și resemnare. Pentru că nici o adiere de speranță nu se simțea pe aici... Cei câțiva preoți aflați chiar la buza mării, cu crucea în mână și psalmodiind, nu aveau nici un efect. Cântul bizantin se lovea de corpuri inerte și minți absente. Actor se simți dezamăgit: era clar că nu se putea aștepta la aplauze și fluierături de bucurie.

Nu vi se pare cam inutilă toată tevatura asta ? În definitiv, nu par a aprecia prea mult această Înviere, îi spuse Actor șefului în timp ce pune piciorul în cabina șalupei.

Nu vă gândiți la asta, gândiți-vă la profetul din dumneavoastră, gândiți-vă la acest ultim act al existenței dumneavoastră, un act în care se îmbină vocația celui de care sunteți conștient cu cea a persoanei de care habar n-ați avut până acum. În afară de asta, nu știm ce se află *dincolo* ; poate că Dumnezeu va aprecia efortul nostru comun de a da acestui popor un sfârșit de lume plin de semnificație religioasă.

Însă îndoiala s-a strecurat în sufletul lui Actor. În timp ce pune piciorul pe platforma îngustă și luminile încep să zburde nebune, în jur, tot mai multe întrebări îi vin în minte. Poate că nu lui i se juca o farsă, ci acestor oameni. Poate că acest ultim rol nu i se potrivea atât de bine, cu toate viziunile din cameră. Dacă acești indivizi erau doar niște nebuni, niște fanatici religioși și naționaliști ? Sfârșitul lumii e o ocazie potrivită pentru ca gândirile extreme să iasă la suprafață. Înaintând, se uita la cealaltă mare, de oameni, nemișcată. I se păru că îl privesc cu condescendență, chiar cu milă. Totul începuse să capete un aer grotesc. Simțul realității era susținut doar de zgomotul valurilor ; în rest, luminile brăzdau un aer cu desăvârșire mut și hipnotic. Mai avea cam o sută de metri până la mal, când se hotărî să se întoarcă – era prea sinistru, nu asta

visase să fie ultima lui piesă. La drept vorbind, nici nu visase că mai avea să joace în vreo piesă după ce se exilase în apartament. Făcu stânga împrejur și înaintă câțiva pași în direcția opusă, spre șalupă. Simți imediat că ceva nu e în regulă. Privi în jos și rămase încremenit. Platforma se afla puțin în dreapta lui, îi vedea clar conturul ! Se afla de-a dreptul pe apă ! Din instinct, sări înapoi pe fâșia de beton. Se sperie atât de tare, încât spaima anulă și șuieratul slab al vântului și zgomotul valurilor. Își auzea doar inima bătându-i în piept, lucru știut de toți, că asta ți se întâmplă când te sperii foarte tare. În cască, șeful îl întreba, neliniștit, de ce s-a oprit. Își spuse că a trăit o iluzie optică și că așa ceva era imposibil. În acel moment, simți o prezență în spatele său. Se întoarse, precaut, chiar la timp pentru a primi zâmbetul cald al bărbatului cu barbă și ciocan în mână, întrupat din fum sau din spuma valului. Înainte să se dezmeticească, năluca se năruie în mare ; Actor se aplecă spre locul în care se topise și văzu luminițele, ca niște licurici ai mării, adunându-se într-un singur cuvânt : „mergi”. Își scoase încet casca din ureche, ridică privirea și păși. I se păru că totul s-a oprit, că marea a înghețat pentru ca el să poată merge, că malul e atât de departe. Însă își dădu seama că siluetele de pe mal se apropiau încet, dar sigur și, după o vreme, își mai dădu seama, speriat, că, într-adevăr, merge pe apă. Ar fi vrut să mai zăbovească, însă valurile deveniseră tot mai mari și, în afară de asta, Actor era nerăbdător să ajungă la oameni, să îi facă părtași la miracol.

Hei ! Heeei ! Heeeeeeeeeeeeeiiiiiiiiii !!! Oameni buni, priviți ! Priviți ! Profetul e viu ! Iisus e aici ! Iatăăăă !!! Heeei ! Oameni buni, avem o speranță ! L-am găsit pe profet !

Actor se agita ca un copil bucuros, ajunsese aproape să ȝopăie pe valuri. Însă oamenii se încăpățâneau să fie absenți și triști. Actor simți că minunea sa se sparge de acest zid de deznădejde.

Sări pe mal și începu să împingă oamenii, încercând să-i facă atenți, sărind din nou pe apă, alunecând pe suprafața ei, venind înapoi, stropindu-i, dându-le palme. Nu obținu nici un rezultat. Începu să plângă de neputință. Nimeni, chiar nimeni să nu mai aibă nici un dram de speranță în suflet? Actor nu era un credincios, dar nici un ignorant. Experiența era reală, miracolul se întâmplase, credința avea un rost, dacă avea pentru el, imposibil să nu fi avut și mai mare rost pentru alții aflați aici. Mai sare o dată pe apă, vine iar înapoi, îi îmbrățișează, strigă nume la întâmplare. Apoi iar pe val, iar pe mal, sărută câteva femei, poate așa va stârni vreo reacție. Simte că voința îl părăsește, simte disperarea. Mai face un ultim efort și piciorul intră prin pâza subțire a apei, până la gleznă. Se împiedică și cade cu totul în valuri. Se târăște pe mal, ud până la piele, urlând de durerea sufletului rupt în bucăți, frânt în mare.

E liniște. E gol. Răceala spațiului se confundă cu răceala din inimi. În curând, amândouă se vor topi într-un vârtej oranj și fierbinte. Iisus privește fără a privi undeva anume. Trupul său se întinde în toate direcțiile. Sufletul său e nimic. Profetul s-a trezit prea târziu. Cu coada ochiului, prinde o mișcare – o siluetă care înaintază prin mulțime. Iisus se ridică și îi face semn. Omul se apropie. În mână are un pistol. Îl cercetează atent și îi pune arma în frunte.

Tu ești Iisus?

Da. Cum te simți?

The Mission (Puscifer)

Îl chema Ion. Mai rău de atâta, îl chema Ion Ion, blestemată fie lipsa de imaginație rurală ! Oare unde or fi dispărut, se întreba câteodată, acea bogată imaginație țărănească, acea inventivitate care a dus la crearea *Mioriței*, a legendelor și miturilor ? Ce a mai rămas din ele ? Cum de s-a ajuns de la meșterul Manole la Ion Ion ? Iată o enigmă pe care personajul nostru nu reușea s-o dezlege, oricât de mult se străduia, zi de zi, în intersecție.

Pentru că Ion Ion era polițist la circulație. Bineînțeles, aici urmează un moment în care mulți dintre cititori vor izbucni în râs : clar, era imposibil să nu apară și un polițist în romanul ăsta ! Ia să vedem cât de prost e ! Nici vorbă : Ion Ion nu era prost deloc. Ba chiar era ceea ce putem numi, îndeobște, o inteligență sclipitoare. Era foarte citit, absolvise liceul cu zece pe linie și terminase o facultate de filozofie. Lucrarea sa de diplomă îi entuziasmase pe majoritatea profesorilor, care îi prevedeau un viitor strălucit, o catedră în străinătate și recunoaștere internațională, de ce nu ?... Și atunci, cum de ajunsese Ion Ion polițist ? Răspunsurile sunt două : o femeie și o crimă. Simplu ca un episod de telenovelă. Sau ca schimbarea culorii semaforului. Sau ca un cer curat de primăvară. Sub un asemenea cer, Ion Ion o cunoscuse, în ultimul său an de facultate, pe Maria, studentă la Psihologie și amatoare de plimbări cu bicicleta prin parc. Un asemenea cer se reflecta în balta peste care trecuse bicicleta Mariei, stropindu-l pe Ion Ion, care filozofa, în tăcere, pe o bancă. Spre un asemenea cer ridică Ion Ion ochii, a disperare, căci tocmai își cumpărase pantalonii aceia bej și îl costaseră o grămadă. Dar când își coborî privirea și întâlni chipul purpuriu și rușinat

al studentei Maria, supărarea i se topi sub o căldură neobișnuită ce i se strecura în oase, în timp ce stomacul său începu să palpita pe interior, mai rău decât atunci când îl descoperise pe Hegel.

Urmarea – o cunoașteți cu toții, din păcate, nu e nimic imprevizibil aici, filmografia mondială de consum a ucis orice surpriză în domeniu. Tinerii s-au îndrăgostit, au urmat multe alte întâlniri, sub ceruri mai mult sau mai puțin curate, au făcut dragoste, el i-a adus flori, ea s-a îmbujorat, au mers la mare și la munte, și-au făcut planuri de viitor, și-au vizitat familiile, s-au mutat împreună și au început să se gândească la căsătorie și la copii. Apoi, în 2010, anul mării crize economice, Maria a fost ucisă. Simplu ca un ou fiert. Pentru că asta făcea Maria când a murit: fierbea un ou. Hoțul a intrat pe geamul de la baie, singurul care nu avea zăbrele. A ajuns în sufragerie și, pe când evalua din priviri televizorul, combina, DVD playerul și laptopul, a auzit-o pe Maria cotrobăind în sertar după o linguriță. A încercat să se retragă, dar s-a împiedicat de măsuta aceea stupidă pe care toate sufrageriile din lume o au și a căzut cu zgomot. Maria a auzit zgomotul. Pentru o clipă, apartamentul s-a cufundat într-o liniște atentă. Fiecare din cei doi pândea posibila existență a celuilalt. Apoi, Maria a ieșit din bucătărie și hoțul a aruncat în ea cu o reproducere a *Domnișoarei Pogany*, cadou de la Ion Ion de ziua ei. *Domnișoara Pogany* a lovit-o în cap și Maria a căzut pe hol, amețită. Deși drumul era acum liber, hoțul s-a oprit în hol, a luat sculptura și a lovit-o pe femeie de mai multe ori, în același loc, în tâmpla stângă, omorând-o. Asta a fost metoda lui de-a se răcori. Metoda monstrului. A disperatului. A săracului fără minte.

Ion Ion a găsit-o o sută douăzeci și patru de minute mai târziu, când s-a întors de la bătrânul său profesor de filozofie, din liceu. Durerea l-a copleșit pe dată și l-a împiedicat să cadă în acea

stare de negație absurdă, specifică rudelor celor decedați. Era un tip foarte conștient, foarte cerebral. Deja în timpul înmormântării, pe când contempla cu ochi mari sicriul, se gândi la răzbunare. Deși neobișnuit pentru un filozof, acest gând îi calmă durerea și îl luă în stăpânire cu totul. Însă ancheta poliției îl frustră : hoțul operase cu mănuși, nu existau amprente, martori nici atât. După un an și ceva, cazul căzu în uitare și dosarul se îngropă undeva, în vasta arhivă a inspectoratului.

Ion Ion rămase singur. Nu chiar singur, ci împreună cu gândurile sale de răzbunare. Un frate și o soră încercară să-l scoată din acea stare, împreună cu încă o mână de prieteni. Nu reușiră decât să-l îmbete într-o seară, fapt care i-a provocat un acces incontolabil de furie, sfârșit prin devastarea propriului apartament și aruncarea pe geam a diferite obiecte care avariară, mai mult sau mai puțin serios, câteva mașini aflate în fața blocului. După aceea, nu-l mai vizită nimeni. Urmă o perioadă bizară, în care singurătatea apartamentului îi juca feste : auzea vocea Mariei, îi ghicea trupul gol în spatele perdelei din baie, îi simțea respirația în ceafă atunci când încerca să doarmă. Minte ordonată, refuză să se lase pradă deznădejdii sau iluziilor și se concentrează pe planul său de răzbunare, singurul care, în credința sa, putea domoli durerea. Însă pe cine să se răzbune ? Crima avea autor necunoscut. Acces la arhive nu avea. Bani de mită nu avea. Și atunci se hotărî să intre în poliție – cât de greu putea să fie ? El, care avea o minte strălucită, avea să ia ușor examenele. După trei ani, putea să intre în structurile Ministerului de Interne și, de acolo, i-ar fi fost mult mai ușor să aibă acces la dosar, la probe, la caz.

Atunci când devii obsedat de ceva, timpul trece mult mai repede. Nu doar cei trei ani de studiu, dar și următorii trei, în care Ion Ion ajunse la secția de

Criminalistică, trecură pe nesimțite. Când putu, în sfârșit, să coboare în beciurile arhivei, simți cum o parte din durere se risipește prin colțurile reci și e înghițită de foile de hârtie și de pânzele de păianjen. Însă doar o parte. Urmă luni întregi de cercetare, de nopți nedormite, de căutare, de întrebări fără răspuns. Până când, într-o bună zi, realizează că durerea e tot acolo și că nu va dispărea niciodată, pentru că uciderea Mariei nu putea fi rezolvată nicicum și el nu se putea răzbuna pe cel care îl lăsase singur în lume. Și, atunci, se lasă jos, lângă peretele gri al arhivei și așteaptă să înnebunească. Sau să fie cuprins de o disperare care să-l împingă la sinucidere. Nu se întâmplă nimic din toate astea. Privirea îi rămăsese pironită la șirurile nesfârșite de dosare. Cumva, parcă și ele îl priveau. Erau atât de multe, nerezolvate, îngropate de șpăgi grase, date uitării, proaspăt aduse, simple, imposibile. Numărul lor i se părea absurd de mare, prezența lui acolo i se părea asemenea aceleia a unui Sisif inconștient, care nu cară un bolovan, ci dă la o parte pagini, mii, sute de mii de pagini. Și la ce bun ? Durerea nu va dispărea decât într-un singur mod : să ucidă. Dar nu avea pe cine, numai pe sine. Dar stai – un gând îi străbătu mintea încetoșată ! Criminalul Mariei nu putea fi prins, însă existau pe lume atât de mulți alți criminali, atât de mulți răufăcători pe care îi putea prinde pe baza dosarelor din arhivă. Și atunci se hotărî : va deveni un justițiar, un vânător de capete. Oricât de fantezist părea acest scenariu, oricât de smuls din filmele hollywoodiene, în mintea sa el crea o logică, un motiv de a continua să respire, un drum pe care o putea apuca. Fiindcă era nevoie de metodă, se îndreptă spre secțiunea cu cazuri de crimă, se opri la litera A și extrase primul dosar...

Nu i-a fost ușor și nu de puține ori a ratat sau a trebuit să o lase baltă. Unii criminali erau greu de găsit și, apoi, trebuia să se ferească și de proprii

colegi de serviciu. Prima execuție fu îndelung comentată de ziare, însă fu pusă pe seama unor răfuieli între clanuri. Așa că a trebuit să-și creeze o semnătură, ca oamenii să se prindă că cineva se hotărâse să rezolve problemele altfel. După aceea, faima sa crescuse, societatea aștepta cu sufletul la gură următoarea lovitură, apărură grupuri de susținere pe Facebook, tinerii se declarau fani, voiau să-i urmeze exemplul, mă rog, după cum v-am spus – scenariu hollywoodian. În curând, începu să-și lărgască aria de acțiune și asupra infractorilor și corupților, dar și asupra proaspeților criminali, pe care poliția nu mai apuca să-i aresteze, chiar dacă afla repede unde sunt : îi găseau cu un glonț în ceafă, în propria casă. Ar fi trebuit să rămână la criminali ; corupții erau protejați, greu de găsit, de câteva ori fu cât pe ce să se dea de gol. Unii colegi începură să-l suspecteze, se știa despre moartea Mariei. Însă nu mai putu să dea înapoi. Într-un fel, nici măcar nu-i păsa dacă va fi prins. De fapt, nu într-un fel, ci sigur nu-i păsa. Pentru ce altceva să trăiască ? Pentru bani ? Pentru plimbări prin parc, emisiuni TV, meciuri de fotbal, sex ocazional, filozofie, băutură ? Într-o noapte, pe când se pregătea să execute un individ care strangulase o femeie după ce o violase, ușa se dădu de perete și șeful său intră, calm, în încăpere. Se sprijini de tocul ușii, își aprinse o țigară și îl privi cu un soi de tristețe amestecată cu admirație. Era un om la vreo cincizeci de ani, taciturn și mereu obosit, cu o privire bleagă ce îi inducea în eroare pe toți. În realitate, nu era bleg deloc, știa să ia hotărâri rapide, să lucreze sub stres, să taie în carne vie, cum se zice, și avea un spirit fin de observație.

Ce faci, Ioane ? îl întrebă, cu un oftat, așezându-se pe un fotoliu.

După cum vedeți, să trăiți.

Aha.

Cum de sunteți singur ?

Tu ce crezi ?

Nu știu.

Te urmăresc de ceva vreme. De fapt, te urmăresc de la început. Ce dracu să caute, m-am întrebat, un filozof ca ăsta la noi ? Ca să vii aici, trebuie ori să vrei să faci bani murdari, ori să iubești dreptatea. În oricare din cazuri, îți trebuie un coi în plus. Și de unde un coi în plus la un filozof ? După care ți-am studiat dosarul și m-am prins : moartea logodnicei. Atunci ți-a crescut ție încă un coi, mă scuzi pentru exprimare...

Nu face nimic. Păi și ?

Păi și nimic. Te-am urmărit și mi-am dat seama ce faci. Au bănuț și alții, dar am avut grijă să-i îndepărtiez de bănuțelile lor.

De ce ?

Pentru că eu cred în ce faci. Pentru că nu ești singurul care a pierdut pe cineva. Însă ție asta ți-a dat curaj, pe mine m-a făcut laș. Dar acum avem o problemă.

De ce ?

Au venit ordine de foarte de sus să-l găsim pe acest... justițiar. Oamenii încep tot mai mult să admire acest soi de... dreptate, iar justiția, după cum bine știi, e la pământ, ca imagine. Nu va trece mult până când alții îți vor urma exemplul.

Și ?

Ei, și... Azi unul, mâine altul, poate apare careva care se gândește că și prim-ministrul e nițel cam corupt, sau președintele, sau cutare prefect ori primar. Cu tine e altceva, tu ai acces la dosare, dar nu le putem permite oamenilor să omoare pe alții pe baza unor supoziții. Iar în ceea ce-i privește pe criminali și infractori, iarăși nu e bine, o să ajungem să desființăm poliția așa, pe ideea că oricine poate pune mâna pe par să-și facă singur dreptate.

Dacă poliția e inefficientă, asta nu e vina mea. Poate că oamenii au dreptate să gândească așa. Nu e vina lor că s-a ajuns aici.

Da, în fond, poate că au, și da, nu e vina lor. Însă asta nu schimbă situația cu nimic. Lucrurile sunt așa cum sunt și nu pot deveni altfel. Sistemul nu poate fi răsturnat dintr-o dată.

Cine zice?

Cine zice... Ioane, revino-ți ! Cine te crezi, Zorro ? Che Guevara ? Nu poți încuraja un comportament de *Vechiul Testament*, ochi pentru ochi și dinte pentru dinte, mai ales dumneata, un filozof și un intelectual ! Unde o să ajungem ?

Dacă mila, toleranța și încrederea în legi n-au funcționat, poate că asta e tot ce le-a mai rămas oamenilor. Poate că asta e tot ce mi-a mai rămas. V-ați gândit vreodată că dacă ucigașul Mariei ar fi fost prins, nu aș fi ajuns aici ?

M-am gândit, m-am gândit... Uite ce e, îți propun o perioadă de armistițiu. Oprește-te pentru, să zicem, două luni și lasă-mă să trag toate sforile pe care le pot trage, să vedem dacă putem dezgropa cazul logodnicei tale și dacă putem să-i dăm de cap.

Eu n-am reușit să-i dau de cap, de ce să cred că dumneavoastră puteți ?

Tu n-ai reușit pentru că, la vremea aceea, dosarul s-a făcut de mântuială. Cei care lucrau la el aveau altele pe cap și nu și-au dat interesul. Însă e posibil să găsim alte fire, alte piste. Lasă-mă să încerc, e o rugămintă.

Bine. Două luni.

Două luni... Ah, și am nevoie de o garanție de la tine: te trec la circulație, să fim siguri, ok ?

N-aveți încredere în mine ?

Dragul meu, în meseria asta n-ai încredere în nimeni, știi asta.

Prea bine.

Prea bine... Ion Ion rămăsese, în ciuda tuturor situațiilor prin care trecuse, un naiv. Șeful său nu avea de gând nicidecum să redeschidă dosarul ; șeful său voia să-l lichideze. Nu dorea să se afle că justițiarul era un polițist sub comanda sa, nu-și

putea permite un asemenea scandal. Deși era adevărat că îl admira. Se hotărâse să-l lase o lună și ceva la circulație, să-i câștige încrederea și apoi să comande asasinarea lui printr-un presupus accident de circulație. Ion Ion stătea cuminte în intersecție și își aștepta soarta, sub forma unui camion condus de un mafiot rus, pe nume Igor. Însă soarta sa fu deviată de pe traseu de acel meteorit fără nume, venit din spațiu să ucidă o întreagă planetă. Toate planurile din lume se năruiră, fie ele de pace, fie de război, de asasinat politic, de nuntă, de construcție, de cucerire, de călătorie, de delapidare sau de jefuire a unei bănci; în aceste condiții, nici planul lui Ion Ion și nici cel al șefului său nu puteau cunoaște un alt destin. Vestea sfârșitului lumii îl aruncă pe proaspătul agent de circulație într-o perplexitate fără margini. Se scufundă, pur și simplu, în hăul unei mirări negre, goale, reci și nesfârșite. Acest plonjon îl făcu aproape invizibil pentru oricine, astfel că rămase în intersecție zile întregi, pe când în jurul său automobilele se ciocneau și ardeau, oamenii mureau ori erau jefuiți, fanatici religioși mânau hoarde de indivizi către cine știe unde, forțele de ordine treceau tropăind, megafoanele chemau la ordine și calm, cerșetorii veneau noaptea, ca niște umbre, și despuiau morții. Înăuntrul său se contura viziunea unei duble absurdități : a ceea ce încercase să facă și a ceea ce se întâmpla acum. Tot demersul său era fără sens, acum când toți aveau să moară, oricum. Se lovise deseori de conștiința morții, însă era o moarte ipotetică, undeva, într-un viitor incert și depărtat. Această certitudine brutală a meteoritului îi anula orice încercare de a teoretiza ceea ce simțea, de a ordona și de a explica absurdul situației.

Liniștea și o foame cumplită îl mai scuturară din amorțire. Se îndreptă, cu pași strâmbi, spre un magazin devastat de peste drum și culese de pe rafturi ce se mai putea culege. După ce își potoli

foamea, se întoarse în intersecție. La semafor, zări un cunoscut politician, cu costumul boțit și privirea pierdută, stând la stop. Părea nebun. Se gândi să încerce să-l ajute, însă, în următorul moment, o mașină se apropie în viteză. Șoferul încetini, opri în dreptul politicianului și coborî geamul. Îl privi preț de o clipă, apoi scoase un pistol și-l împușcă în cap. Ambală motorul și demară în trombă. Ion Ion rămase stupefiat : gestul șoferului era complet inutil. Cu toate astea, simți o oarecare solidaritate cu ucigașul – și acela, fără îndoială, era un justițiar. Știa cine era acel politician, știa ce făcuse, știa că protejase membrii unui clan interlop, printre care se aflau și câțiva traficanți de prostituate minore și încă unul care omorâse o bătrână pe trecerea de pietoni. Nu-i părea rău după el. Deodată, fața i se schimbă, străbătută de un gând. Se îndreptă către mort. Ajunse la el, îngenunche și îi luă capul în poală. Glonțul de calibru mic îi făcuse în frunte un cerculeț, din care se scurgea un fir de sânge, ca într-o scenă bine conturată dintr-un film hollywoodian.

Tu ai omorât-o, îi spuse. Tu ești criminalul. Pe tine te-am căutat atâta amar de timp. Și acum te-am găsit. Acum te-am găsit. În sfârșit, durerea mea dispare, se scurge în gaura din capul tău. În sfârșit, sunt liber.

Rămaseră așa, împreună, pe caldarâm, el și mortul lui de împrumut, până când meteoritul veni și haina sa verde fosforescent străluci pentru ultima dată într-un soare de mii de ori mai orbitor decât orice gând de răzbunare avusese vreodată.

Bleed the Freak (Alice In Chains)

Numele meu este Prince Michael Jackson al Doilea. Dar lumea mă știe mai bine drept *Blanket*. Porecla asta mi-a rămas după ce tata, într-un gest inexplicabil, m-a scos pe balconul unui hotel din Berlin, cu o păturică pe cap, și m-a fluturat peste balustradă, în văzul presei mondiale și al unei mulțimi considerabile de fani de-ai săi. Deși mulți l-au condamnat pentru figura asta, eu l-am iertat, pentru că tata de mult nu mai gândea clar și scamatoria asta a performat-o, probabil, în disperarea de a scăpa de fotografii, ziariști și admiratori. Un fel de „na, iaca progenitura, sunteți fericiți, *you motherfuckin' bastards !*”. N-a reușit, săracul, decât să își pună – pentru a mia oară – umanitatea în cap, deși sunt convins că umanitatea ar fi putut să aibă ceva mai bun de făcut decât să aștepte cu sufletul la gură următoarea tâmpenie a Regelui Pop. Dar, cum „pop” vine de la *popular*, nu poți zice că nu și-a făcut-o cu mâna lui...

Un scriitor francez a spus, odată, despre tata : „Întreaga omenire tinde, instinctiv, spre metisaj, spre omogenizarea generalizată ; și o face în primul rând prin mijlocul elementar care e sexualitatea. Dar singurul care a dus procesul până la capăt este Michael Jackson : nu mai este nici alb, nici negru, nici tânăr, nici bătrân ; într-un sens, nu mai e nici bărbat, nici femeie. Nimeni nu-și poate imagina cu adevărat viața lui intimă ; înțelegând categoriile umanității obișnuite, încercase să le depășească. Iată de ce poate fi socotit un star, poate chiar cel mai mare – și de fapt primul – din istoria lumii. Toți ceilalți puteau fi considerați cel mult niște artiști talentați, dar nu făcuseră decât să mimeze condiția umană, să ofere o transpunere

estetică a ei ; Michael Jackson fusese primul care încercase să facă un pas mai departe.” Scriitorul are dreptate, cred eu, însă pasul acesta l-a costat pe tata viața, ca și o grămadă de probleme de sănătate, în prealabil. Poți încerca să depășești condiția umană, însă n-o poți păcăli. Pentru că toate mijloacele prin care încerci s-o depășești nu fac decât să te apropie și mai tare de caracteristica ei esențială : moartea.

De fapt, dacă privim mai atent, tata nici n-a fost atât de special : o întreagă lume a încercat, vreme de un secol și ceva, să accelereze procesul depășirii condiției umane. Ne-am tehnicizat tot mai mult, am devenit tot mai mult roboți și tot mai puțin oameni. Am căutat, disperați, să găsim un leac pentru îmbătrânire, ne-am consolată în milioane și miliarde de face-lifturi, liposucții și injecții cu botox. Ne-am creat iluzia că suntem semizei, în mașinile noastre din ce în ce mai rapide, cu armele noastre tot mai distrugătoare. Am scotocit tot, de la fundul oceanului până la Lună, în speranța că, dacă stăpânim spațiul, vom stăpâni și timpul. Și, astfel, ne-am apropiat și mai repede de acest moment, al desființării noastre totale, moment ce face parte din logica unui univers pe care am căutat să-l înțelegem doar pentru a-l cuceri.

Vă întrebați, poate, cum de-i trec asemenea gânduri prin cap unui adolescent ca mine. Un adolescent care mai e și fiul lui Michael Jackson, pe deasupra. Știu, sună superficial și va suna și mai superficial după ce vă voi spune că mama mea este Britney Spears. Da, chiar așa e, mama mea e Britney Spears ! Tata a semnat un contract cu ea, de fapt nu tata și nici ea, ci niște avocați în costume negre, la ultimul etaj al unui zgârie-nori newyorkez. Astfel că femeia care m-a adus pe lume a avut în ea un ovul Spears penetrat de un spermatozoid Jackson. Ecuația asta ar fi trebuit să aibă drept rezultat un puști răsfățat, tâmp și

încezutat, fără nimic important de spus, însă genetica – la fel ca și condiția umană – e o chestie tare încurcată. Așa că am ieșit eu, *Blanket*, micul geniu pe care zborul pe deasupra unei balustrade, la etajul patru al unui hotel berlinez, nu l-a împiedicat să termine liceul la zece ani, facultatea la paisprezece și să-și ia doctoratul în istorie universală la șaptesprezece.

Inteligența mea ieșită din comun n-a atras atenția tatei, care, în aproape toate privințele, rămăsese un biet infantil, cu excepția momentelor când se afla pe scenă și când era acel *megastar*, peste vârstă, sex sau rasă. În rest, stătea înconjurat de puști, fericiți și fascinați de acest copil mare ce le putea oferi totul, fără a le cere nimic în schimb. După moartea lui, cauzată de supradozele de medicamente menite să-i aline durerile groaznice, provocate de atâtea și atâtea operații estetice, depigmentări și tratamente cu hormoni, am rămas în grija bunicii. A fost o adevărată binecuvântare pentru mine, întrucât bunica Jackson era o femeie normală, cu acel bun-simț nativ și simplu al negreselor crescute în Sud, care știau mult mai multe decât lăsau să se vadă. Singurul stres major îl constituiau bunicul Jackson și mătușa Latoya : primul devenise un bătrân taciturn și morocănos, urând pe toată lumea și tânjind după vremurile în care el controla afacerile familiei, cu ajutorul palmei sale grele și al caracterului său infect ; Latoya era complet dezaxată, dependentă de amfetamine și cu dorința ascunsă de a pune stăpânire pe moștenirea pe care mi-o lăsase tata. Pentru a pune mâna pe banii mei, avea un plan pe cât de simplu, pe atât de dement – voia să mă facă amantul ei, într-un act de incest care, probabil, n-ar fi fost decât o altă nebunie marca Jackson, sau cel puțin așa ar fi tratat-o presa. Pentru a-și duce planul la îndeplinire, încă de pe când aveam vreo doisprezece ani, începuse să mă scoată în oraș, să mă ducă în discoteci selecte, în croaziere luxoase,

pretextând că un tânăr așa precoce la minte trebuie să devină și precoce la trup, cât de curând. Mă lăsam dus, în ciuda protestelor bunicii Jackson, pentru că voiam să văd lumea, însă ocoleam toate avansurile mătușii, fie prin figuri inocente ce mă puteau ține și o săptămână, fie prin obositoare prelegeri despre fizică cuantică sau astronomie, care pe Latoya o aduceau la exasperare și o făceau să mărească doza de drog. Pe bunica o liniștisem, cu timpul, povestindu-i că înțeleg planul mătușii, dar că mă folosesc de el pentru a cunoaște mai bine oamenii și lumea, în general.

În rarele ocazii când nu se afla în turneu, mătușa Janet venea în vizită. Era o apariție de un calm desăvârșit, surâzătoare și oarecum eterică, genul de ființă care te face să te gândești că, pe lumea asta, frumusețea e un lucru trecător, de care e bine să te bucuri de câte ori o întâlnești. Și eu mă bucuram întotdeauna când venea, cu cadouri normale pentru un puști de vârsta mea, ignorându-mi, într-un fel, genialitatea. „Blanket, nu trebuie să-ți uiți niciodată vârsta ! Știu că ești diferit, dar, nu uita, mulți oameni, inclusiv tatăl tău, au avut mult de suferit pentru că au ținut neapărat să cultive aceste diferențe...” Înțelegeam ce spune, dar nu prea îmi venea să-i urmez sfatul – pentru mine, genialitatea mea era avansul pe care îl luasem în fața tuturor, asul care îmi aducea victoria într-o lume în care tot mai mulți pierdeau, porțița mea de scăpare din universul strâmb, nefericit și fals al vedetelor americane. Tot ce așteptam era să împlinesc paisprezece ani, pentru a putea cere ruperea legală de sub tutela familiei, dreptul de a-mi administra singur averea și viața. În mod normal, ar fi trebuit să aștept până la șaisprezece, însă și în acest caz, asul meu funcționa, avocații demonstrând, prin intermediul unor prestigioși psihologi și oameni de știință, că aveam deja mintea unui om de douăzeci și șapte de ani. Asta și câteva articole senzaționale aveau să convingă orice judecător. Oricum, deși

nu-i dădeam dreptate, îmi plăcea tot mai mult mătușa Janet și, cu cât o vedeam mai rar, cu atât mă îndrăgosteam mai tare de ea. De fapt, această îndrăgostire era singurul lucru specific vârstei mele biologice, singura emoție lipsită de sens și rațiune într-un suflet cu mult, mult mai bătrân și mai rațional. Ea părea că observă acest sentiment, însă se limita la a râde cochet și a mă tachina, ca și cum ar fi vrut să-mi spună că înțelege, dar că e ceva trecător și firesc. Asta puteam și eu să pricep, însă tot nu mă împiedica să visez la ea în fiecare seară și să mă gândesc la chipul ei, intens, până la durerea aceea surdă de oase. De la o vreme, începusem să mă masturbez privind-o pe YouTube, în acel filmuleț de pe Rose Bowl, când i se dezvelise sânul...

Am împlinit paisprezece ani, am primit conturile bancare și m-am mutat în New York. Bunica Jackson a plâns mult și, la scurt timp după aceea, a murit. Am suferit, însă deja începuseră să se întrevadă, în mine, semnele răului de mai târziu ; cinismul adulților își croia drum în suflet, laolaltă cu informația care curgea și mi se impregna în minte, piele și oase. După o scurtă perioadă de doliu, mi-am început doctoratul. Presa mă urmărea constant, dar nu reușea nicicum să mă enerveze : toate acele maimuțici cu aparate de fotografiat, țopăind în jurul mașinii mele, împinse de gorilele mele, mă amuzau teribil și mi se părea de-a dreptul fascinant că o asemenea îndeletnicire putea, cu adevărat, în lumea americană, să treacă drept o slujbă. Ba, mai mult, să ai și pensie de pe urma unei asemenea ocupații. În fine. Latoya îmi făcea curte și mai asiduu, tot mai încercănată, mai urâtă și mai deșănțată. Janet îi devenise un fel de inamic, în mintea ei bolnavă, deoarece acum, la New York, ne vedeam mult mai des. Aș fi putut preveni dezastrul dacă aș fi privit mai atent manifestările ei paranoice, însă alesesem să mă

concentrez intens asupra lucrului și să îmi ofer drept momente de respiro doar plimbările cu Janet, eterica ei prezență, serile liniștite în care discutam sau ne uitam la un film. Între aceste momente și doctoratul meu, Latoya era doar un zgomot constant cu care mă obișnuisem, o prezență bizară și rea pe care o toleram doar pentru că bunica îmi inoculase ceea ce se numește „respectul față de familie”. Plus că și această mătușă cu idei incestuoase îmi era o sursă de amuzament : mă distrăm foarte tare să îi anihilez tentativele de seducție, să îi privesc zbaterile inutile și încercările penibile de a-mi fi dezirabilă. Deși eram virgin, încă, nu m-aș fi suit pe ea nici pentru postul de director al NASA (una dintre aspirațiile mele secrete...). Tot mai eram îndrăgostit de cealaltă mătușă, însă acum încercam să fac pe bărbatul responsabil, să adopt un ton grav și să-i arăt că iubirea mea era ceva matur și serios. Degeaba : Janet privea, în continuare, către adolescentul normal care nu eram și se încăpățâna să-mi ia peste picior comportamentul, cu aceeași nonșalanță de odinioară. Odată, chiar, mi-a trecut prin cap că totul era doar un joc în oglindă, pentru că, la fel cum eu luam în derâdere insinuările Latoyei, tot așa și Janet se amuza de încercările mele de îndrăgostit, chiar dacă ea o făcea cu blândețe, nu cu disprețul pe care i-l arătam eu mătușii nebune.

Într-o seară, de fapt aș putea să îi spun *acea seară*, pentru că, de atunci, totul s-a schimbat și nimic n-a mai fost, vreodată, la fel, mă întorsesem de la obișnuita mea repriză de tenis, în compania lui Johnny Depp (una dintre puținele persoane normale de la Hollywood). În lift, mă gândeam cu bucurie și teamă că Janet mă aștepta acasă și urma să își petreacă noaptea la mine. Cu bucurie, pentru că era prima dată când se întâmpla așa ceva, cu teamă, pentru că nu știam dacă voi fi capabil să mă abțin și să nu încerc să o sărut, sau să mă strecor în

patul ei după ce adoarme, sau să fac alt gest penibil care, în cel mai fericit caz, ar fi supărat-o, sau, mult mai rău, ar fi făcut-o să mă respingă cu același amestec de blândețe și ironie calmă. Când am văzut ușa apartamentului întredeschisă, nu m-am mirat : în acel zgârie-nori de lux, fiecare apartament avea propria femeie de serviciu și m-am gândit că era ziua de curățenie și eu uitasem. Totuși, în hol, binecunoscuta haină de blană a mătușii Latoya (era în stare s-o poarte și la Miami, pe plajă) m-a făcut să îmi aduc aminte că ziua de curățenie se numea *joi* și azi era *duminică*. Când am intrat în living, Latoya fuma, tăcută, în dreptul geamului imens, spart de la jumătate în jos. Peste tot, pe parchet, pe covoare, chiar și pe pereți, era sânge. Mătușa Janet stătea în fund, pe canapeaua bej, cu capul dat pe spate. Din gâtul tăiat îi șiroia sânge. Din sânul drept, celebrul sân de pe Rose Bowl, îi șiroia sânge. Din stomac îi gălgâia un alt firicel. Pe brațe avea mai multe urme de tăieturi. Nu respira. Înregistram toate aceste informații vizuale fără nici o reacție și, abia mai târziu, am realizat că șocul a fost atât de mare, încât mintea mea transferase totul într-un film polițist, în care eu eram detectivul sosit la locul crimei. Mătușa nebună s-a întors spre mine și a început să mă fixeze, cu cuțitul de bucătărie în mână dreaptă. Pe măsură ce mă fixa, ochii îi deveneau tot mai mari, chipul tot mai schimonosit, până când mi s-a părut că am în față întruchiparea răului pur. Și, de fapt, o aveam. *Bunicu-tău era un nazist negru, ne omora în bătaie, poponarul de taică-tău a avut succesul de pe lume, cu toată moaca lui de var și operațiile și scandalurile, unchii tăi s-au ajuns toți, târfa asta de aici a făcut pe inocenta și i-au curs miliarde în cap și eu, eeeeeuuuuuuu, când am încercat să fac ceva cu căcatul ăsta de viață, mi-au răs toți în nas ! Și-au bătut joc de mine : Latoya nu știe să cânte, Latoya se fute și se droghează, ca și cum nu asta fac toți ratații din*

showbiz, de la ultimul impresar de doi bani și până la handicapatul de Tom Cruise ! Dar gata, gaaaataaaaaaa, până aici ! Proasta asta a încercat să îmi fure schema, însă nu i-a mers – tu ești al meu, pușor; tu și mintea aia de geniu. Acum e timpul ca și mătușa Latoya să se scalde în lux ! Am să te omor și pe tine, monstru ciudat, și am să rămân cu toți banii tăi ! Detectivule, ce e de făcut? Explică-i că banii nu se vor duce la ea, ci la „nazistul negru”, încearcă s-o fraierești că ai vrea să i-o tragi, cel puțin până vin gorilele tale, alertate de apăsarea tastei 5 pe mobilul din buzunar. Totul era în zadar, însă : știam că există, în lume, ceva nedefinit numit „soartă”, citisem, cu neîncredere, despre predestinare și că nimic nu e întâmplător și acum acest concept avea să își facă intrarea în existența mea, nu pentru ultima oară. Înainte să apuc să fac vreun gest sau să spun ceva, mătușa, tot mai furioasă, făcu un pas spre mine, tocul pantofului i se prinse între două bucăți de geam care zăceau pe parchet, se balansă scurt înainte și înapoi și zbură de la etajul 47, luând cu ea ultimele fărâme de inocență din mine. M-am apropiat de Janet și, când i-am luat capul în mâini, am văzut că ochii îi fuseseră scoși. Am privit în găurile acelea negre și am zărit în ele întreaga istorie a vieții ce îmi mai rămăsese de trăit, din acea noapte și până azi, în ultima zi a lumii...

Astăzi, în ultima zi a lumii, mă aflu aici, în România, într-un sat de lângă orașul Craiova. Sunt, cu siguranță, ultimul și cel mai mare criminal în serie al umanității. Sunt cel mai mare, deoarece stilul meu, dacă se poate spune așa, este o compilație a tuturor modurilor de a ucide, întâlnite vreodată. De asemenea, am avut ambiția să ucid de toate : bărbați, femei, tineri, bătrâni, homosexuali, transsexuali, lesbiene, copii, oameni de toate vârstele, rasele și ocupațiile sociale. Toată genialitatea mea, la optsprezece ani, a fost

investită în această activitate. Toată genialitatea mea și foarte, foarte mulți bani.

Într-un fel, e greșit spus că sunt criminal „în serie”. Nu urmez un *pattern* anume, ci toate modelele cunoscute. Omor la duzină, pentru că totul mi se pare de duzină. După acea noapte teribilă, am început să caut vinovați. Primul am fost eu. Însă eram prea laș să mă omor. Aproape că a devenit un clișeu printre oamenii culți, să fii prea laș să te omori. Pe urmă, l-am învinuit pe portarul imobilului : de ce o lăsase pe mătușa nebună să urce ? I-am tăiat gâtul într-un gang, pe când se întorcea, fluierând, spre casă. Diletantismul meu a fost bine acoperit cu câteva zeci de mii de dolari. Apoi, totul a căpătat aspectul unui bulgăre de zăpadă scăpat la vale din vârful muntelui. Pe măsură ce înaintam în acest iad, posibilitățile și conexiunile se lărgeau, astfel că, în scurt timp, vinovați de moartea mătușii Janet erau și pilotul avionului cu care sosise, și polițistul care nu trecuse cu mașina prin fața blocului exact când Latoya urca, și taximetristul care o adusesese, și așa mai departe. Într-o logică a nebuniei, vinovați erau și părinții care îi aduseseră pe lume, și mediul în care crescuseră, până când mi-a părut limpede și evident că de vină este întreaga umanitate, de la Adam și Eva până la Obama și Bush. Să cumpăr bombe atomice și să îi extermin pe toți mi s-a părut prea impersonal și neetic : animalele n-aveau nici un amestec în povestea asta. Așa că am făcut ravagii în State, mai întâi, apoi, de vreme ce începuse să bată la ochi, m-am mutat în Africa, Asia și, în cele din urmă, Europa. Deși eram urmărit continuu, de presă, FBI, CIA, Interpol și alte câteva agenții, nimeni n-a zis nimic și n-au putut dovedi nimic : cele 6000 de miliarde de dolari puteau cumpăra absolut pe oricine.

Și iată-mă în sudul României, o țară în care orice vedetă are mai multe privilegii decât un șef de stat. Mi s-a permis absolut orice, ba, mai mult,

am fost ajutat de oficialitățile locale. Faptul că am construit aici, lângă Craiova, o replică a Neverlandului defunctului meu tată m-a ridicat la rangul de semizeu în ochii locuitorilor și conducătorilor acestui stat. Am omorât după pofta inimii și minții mele bolnave, cu metode de tortură medievale, în special, inspirat de vizitele la câteva vechi castele din vest. Ca orice american, nu sunt capabil de prea multă originalitate. Primarul, poliția, miniștrii, președintele, toți știau că mâna pe care o strâng e mânjită de sânge și, totuși, mi-o strângeau cu frenezie, mai ales când sponsorizam campanii electorale, asfaltam câteva străzi sau informatizam vreo instituție. Devenisem nu doar un „star adoptat” al acestui popor cam ipocrit, dar extrem de primitiv și amabil, ci chiar o parte importantă a PIB-ului său. N-am făcut decât să joc același joc al mituirii și al cumpărării tăcerii necesare pentru a putea ucide, fără a fi tras la răspundere. Și, totuși, românii au fost, cu siguranță, cei mai amabili și mai nepăsători la îndeletnicirile mele, atâta timp cât banii se rula și intrau în buzunarele cui trebuia. Aș putea spune, chiar, că am crescut simțitor nivelul de trai, dacă nu național, cel puțin zonal...

Meteoritul m-a lovit pe mine, primul, înainte să lovească planeta asta secătuită. Tot edificiul meu, construit pe cadavre, toată logica răzbnării mele, toate cele 31745 de crime s-au prăbușit. Ce rost are să mai ucid pe cineva, dacă oricum mureau toți în mai puțin de o lună ? Furios, am dat foc Neverlandului românesc, fără ca nimeni să se sinchisească. Orice urmă de ordine dispăruse, haosul era peste tot. În momente de furie, există mai multe tipuri de monolog interior. Unul din ele conține fraza „mai bine nu m-aș fi născut!”. Pentru mine a fost o revelație: da, chiar așa, cine dracu l-a pus pe androginul de taică-meu să procreeze și ce naiba a fost în capul handicapatei de Britney Spears de i-a donat ovulul din care am ieșit eu,

geniul rău, *monstrul ciudat*, cum îmi spusese Latoya ? Regele Pop o mierlise, nu mai puteam să-i cer socoteală, însă pe Prințesă aş fi putut s-o iau la întrebări. S-a potrivit la fix : după o scurtă perioadă de violențe și încăierări, umanitatea s-a pocăit fundamental. Pe acest fond de bunătate generală, am invitat-o pe Britney în România și am anunțat un mare concert, în Câmpia Bărăganului, sub egida „Heal the World” (o prostie, ce dracu’ să mai vindec, însă prind tare bine sintagme din astea în asemenea ocazii...). Bineînțeles, după concert – un mare succes, de altfel, poate ultimul succes de showbiz al planetei – am sechestrat-o. Și iat-o acum, răstignită în formă de X, legată bine cu sfoară de stâlpii de lemn, goală și incapabilă să priceapă ce i se întâmplă. De trei zile bocește numai *why, oh, my God, why ?* Nimic special, isterie tipic hollywoodiană. Americanii chiar cred că viața copiază filmul, și nu invers. Mă uit la ceasul electronic de pe perete : mai puțin de 30 de minute. Mă dezbrac, iau bisturiul și mă apropii de vagin. Mamă, mă întorc înapoi în tine. Scap de acest sfârșit de lume, făcând cale întoarsă în tine, în ovulul care nu trebuia să fiu, de la început. Îmi fac loc cu lama cea fină, prin carne și sânge. Mă strecor, mai întâi o mână, apoi umărul. E din ce în ce mai cald și bine. Mami, vin acasă, acolo, în neființă, unde nu există nici crimă, nici iubire, nici ură, nici putere. Iată, sunt pe jumătate înăuntru ! Iată, mamă, îți sunt ca întotdeauna : partea din tine pe care n-ai cunoscut-o niciodată, m-am întors la fel de străin cum am plecat. Înot în visul neființei, păcălind moartea și viața, tot mai departe de credința în crimă și vinovăție. Între vis și credință stau suspendat, când pământul se desface în bucăți, când o lume cade în negru. Suspendat, în valurile roșii și calde. Genial, criminal, fiul zeilor de ceară ai secolului XXI. Da, da, din ceară roșie am venit, în ceară roșie mă voi întoarce !

*Come, bleed for me... bleed the freak... I'd like
to see how you all would bleed for me...*

Indifference (Pearl Jam)

Nici el nu mai știa ce căuta în chilie. În gaura aceea din stâncă. În cotlonul pe care se încăpățânase să îl numească „acasă” vreme de șapte ani. Acolo, în Munții Ceahlăului, unde se făcuse pustnic și unde ajunsese celebru pentru stilul său aspru de viață. Oamenii urcau până la el să le spună ce și cum, să îi îndrume, să îi binecuvânteze sau doar pentru a se holba ca la o curiozitate a naturii. Băbuțe cucernice, tineri studenți la Teologie, țărani necăjiți, simpli turiști, câteva oficialități locale, multă presă, ocazional niște maneliști primitivi care încercau să-l scoată din meditație dând drumul casetofonelor la maximum și urlând vulgarități. Se spunea că vorbește cu Dumnezeu și chiar domnul Cristi Tabără realizase un reportaj cu și despre el, în care încercase să inducă această idee, cum că ar fi un om sfânt. În realitate, nici o voce divină nu-i adresase, vreodată, vreun cuvânt. De fapt, nici măcar nu se urcase acolo din cauza credinței în Dumnezeu. Totul avusese legătură cu moartea mamei, de care fusese profund atașat. După ce tatăl său fusese arestat pentru că, beat fiind, omorâse un om pe trecerea de pietoni, răsuflaseră ușurați : era un individ violent, care îi snopea în bătaie de câte ori avea ocazia și fără vreun motiv. Genul de bărbat de vârstă mijlocie, șomer și semianalfabet, transformat într-un animal de consumul excesiv de alcool, de care sunt pline satele României, și mai ales satele Moldovei. După plecarea lui, se bucuraseră de posibilitatea unui nou început, a unei altfel de vieți. Mama se angajase, el terminase liceul și apoi se angajase și el. Nu câștigau prea mult, însă suficient cât să țină în picioare mica gospodărie, cu câteva găini, o capră și o vacă plictisită de atâta rumegat iarba pe

lângă calea ferată. Casa era curată, serile erau liniștite și el stătea și citea cărți în pridvor, în timp ce mama croșeta sau făcea mâncare. I se părea o sfântă mama lui, după câte îndurase, i se părea că suferința ei era egală cu a martirilor creștini, cu a evreilor din lagăre sau cu a intelectualilor din închisorile comuniste. Mai ales de când ea îi mărturisise că singurul lucru care o făcuse să reziste atâtor ani de abuzuri fizice și psihice fusese dragostea pentru fiul ei, o adora și o idolatriza. Se hotărâse, în secret, să facă totul pentru ca viața ei, de atunci încolo, să fie cea mai fericită și mai lipsită de griji viață de mamă din lume. Muncea și mai mult și citea și mai mult, pentru ca mama să aibă de toate și pentru ca ea să se mândrească cu un fiu deștept și educat. Nu voia să plece la facultate, deși ar fi putut, pentru că nu voia să o lase singură, chiar dacă tocmai ea îl îndemnase la acest pas. Nu avea prieteni, pentru că nu avea timp de ieșit în sat, la discotecă sau la petreceri și, oricum, îl dezgustau profund toți acei tineri bădărani, puși pe fapte mari, lăudăroși și primitivi; îi aminteau de tatăl său. În ceea ce privește fetele, le acorda un respect excesiv, deviat din afecțiunea pentru mama sa, și de aceea ele îl luau peste picior, considerându-l un „pămpălău” : de ce ești tu, mă, așa mutulică, fă și tu ceva, fraiere, ce, crezi că-s fată de popă sau ce, sau te pomenești că vrei să mă ieși, hahaha ? ! ! Nu, nu voia asta, voia doar să le înțeleagă și să îl lase să le privească fascinat, închipuindu-și ce e dincolo de hainele lor second hand și de fardurile ieftine. Însă n-a avut niciodată curajul să încerce să afle dacă închipuirea lui avea vreun temei real, pentru că asta ar fi însemnat să descopere nuditatea unui gen căruia îi aparținea și mama, or, asta l-ar fi făcut să moară de rușine...

Și, deodată, mama s-a îmbolnăvit. Cancer, în formă avansată, au spus doctorii. Șanse minime. Această sintagmă, „șanse minime”, l-a scos din minți și l-a făcut să tabere cu pumnii pe omul în

alb care stătea în fața lui și care, atunci, i se părea întruchiparea răului pur. Chiar dacă, în sinea lui, a recunoscut că medicul nu avea nici o vină, a rămas cu această aversiune față de tot ce ținea de spitale și medicină, aversiune care îl făcea să refuze vizita, la chilie, a oricărui personaj care avea o legătură, cât de mică, cu acel domeniu. A început o goană nebună după tratamente și medicamente, o chinuială nesfârșită, un du-te-vino între casă, spital și cele trei slujbe. Pentru că acum muncea de trei ori mai mult, să poată plăti acea încercare inutilă de a-și ține mama în viață. Abia mai dormea, casa era vraște și, oricum, începuse să vândă lucruri din ea, pentru a putea face față cheltuielilor care tot creșteau. Se duseseră și capra, și vaca, până și găinile. Mânca foarte puțin și, de vreo câteva ori, medicii au fost nevoiți să-l țină aproape cu forța în spital, pentru o zi de cură cu calciu, întrucât leșina pe holurile albe și reci. Deveni o umbră, așa cum devin personajele dramatice din romanele lui Dostoievski. Sau, mai curând, era un Edmond Dantès, imediat după ce înfundase pușcăria pe nedrept. Boala mamei lui era celula din care nu mai ieșea, din care, de fapt, nu voia să iasă – pentru el, singura soluție era să se evapore celula ca un vis urât și totul să revină la normal. Însă, dragi cititori, pe aici nu există happy end, deoarece viața chiar bate filmul, definitiv și irevocabil. Așa că mama muri. Umbra lui se prăbuși într-un hău negru, într-o beznă în care bâjbăia după o lamă cu care să-și taie venele. Totuși, pe aici nici dramele sfârșite cu sinucideri nu sunt la mare căutare – aici sufletele bântuie, între viață și moarte, ani întregi, într-o indiferență totală și față de una, și față de alta, amorfe și tăcute. Le vezi trecând pe stradă, put rău, nu vrei să te apropii de ele ; sau, dimpotrivă, sunt atât de bine camuflate între parfumuri, haine scumpe și mașini luxoase, încât îți vine să le săruți. Dar să trecem peste asta, nu e cazul să aprofundăm, scriitorul trebuie să fie un tip

obiectiv, acolo sus, în turnul de fildeș. Sau în chilie...

Chilia... ajunsese acolo după ce rătăcise luni întregi pe un drum ce șerpuiase prin cimitire, cârciumi, biserici și camerele propriei case. Totul devenise distant și ireal, fără sens, ca o reverie gri, ca o peliculă ce te înconjoară, din care vrei să ieși, dar ți-e scârbă să te apropii de masa ei gelatinoasă. O lume de ulei, de meduze invizibile pe cer și pungi unsuroase pe pământ. Muntele topise, cumva, această lume, cu unghiurile sale tăioase, cu aerul tare și cu liniștea lui profundă. Schitul îi amintea de curățenia și simplitatea casei pe care o lăsase în părăsire. Însă în acea casă trăise cei mai frumoși ani, cu mama, așa că nu voi să rămână acolo, deși călugării îi oferiseră găzduire. Dorea singurătatea totală, ruperea de toți și de toate, pentru că orice zâmbet, orice pas înainte, orice vis îndrăzneț, orice familie, chip, ochi, mână, buze, păr, îmbrățișare sau lacrimă îl răneau de moarte.

Primii ani trecură – nu știa nici el dacă greu sau ușor. Trecură, pur și simplu, cu un minim contact cu oamenii, rezumat la întâlnirea săptămânală cu călugării ce îi aduceau puținele alimente cu care se hrănea și câteva cărți. Grotă se umplea cu personaje și idei abstracte, frazele se prelingeau pe pereți sau veneau să se cuibărească lângă el, sub plapuma murdară. Câte un cuvânt i se încâlcea în barbă, câte o metaforă îi rămânea între dinți. Le lua, le aranja frumos, apoi mătura totul cu un gest, bucuros să ia totul de la capăt, ca un copil care nu se plictisește niciodată. Dar, vai !, cine crede că sfinții nu se plictisesc se înșală amarnic ! După acești primi ani, o neliniște surdă începu să-l trezească nopțile. Ceva îi aducea un frig ascuțit în interior și îl îndemna să coboare, acolo jos, la căldură. Trădare ! se pomenea urlând, trădare și dracul care mă împinge la ea ! Cum să accepte să se întoarcă în acea lume, în care mamei sale îi fusese refuzată existența, în care lui îi fusese

refuzată fericirea ? Știa el, dracul avea un plan nenorocit, o luase pe mama de lângă el și acum voia să-l ducă la pierzanie ! O, Doamne, ajută-mă, ferește-mă de coarnele astea care mă împung în coaste și mă trimit jos, în lumea aceea pe care nici tu n-o mai vrei așa de mult ! Domnul păru să-l audă, însă nu chiar în sensul în care și-ar fi dorit : într-o zi, un turist rătăcit dădu peste grota lui. Din întâmplare (oh, mai există oare întâmplare pe aici?), turistul era cameraman la ProTV Iași. Întors din scurta vacanță în care se și rătăcise, povesti la serviciu întâlnirea cu pustnicul, iar șefii se deciseră să facă un reportaj pentru știrile locale. De acolo, vă puteți imagina continuarea, doar vă uitați și dumneavoastră la știrile de la ora 5, nu ? Imaginile ajunseră pe ProTV național și pustnicul nostru făcu greșeala să le declare unor alte echipe venite să-l intervieveze că nu dorește să comunice cu nimeni, că lumea e un loc pierdut pentru el, și tot așa. Atâta le-a trebuit : uau, dragă, un nihilist, asta e ceva nou ! Cunoașteți, din logica ancestrală „dacă tu nu ne vrei, noi te vrem !”. Și, astfel, n-a mai fost înghiontit să coboare în lume, pentru că a venit lumea la el. Dumnezeu are un umor bizar, câteodată.

Cu timpul, s-a obișnuit. Se obișnuise el cu lucruri mai dure, oamenii aveau să fie mai ușor de suportat. Mai ales că interesul foarte mare de la început s-a stabilizat, așa încât ajunsese la un număr rezonabil de vizitatori. Nu prea știa ce să le zică, nici nu voia să-i dezamăgească, dar nici să-i mintă cu nerușinare. Așa că vorbea mai mult din cărțile citite, conștient că cei mai mulți dintre ei n-aveau nici un fel de cultură. Întâlnirea cu Cristi Tabără l-a speriat puțin, știa că ăsta e doxă de carte, însă s-a impacientat degeaba : dolofana vedetă era de un optimism orbitor, amestecând un creștinism zglobiu și heirupist cu un așa-zis profesionalism jurnalistic ce îl obliga, practic, să zâmbească non-stop. Unde mai pui că oricine de la

ProTV, plecat după reportaje, trebuia să se întoarcă cu ceva senzațional, de fiecare dată. Așa se fac banii în media, Dan Diaconescu știe cel mai bine. Așa că Tabără se limitase doar să-l agaseze – ce-i drept, cu blândețe – cu aceeași temă, „vorbitul cu Dumnezeu”. Până la urmă, o lăsase în coadă de pește, emițând, poate, singura lui frază originală : poate că atunci când vorbim cu noi înșine, vorbim cu Dumnezeu, poate că atunci când șoptim naturii, îi șoptim lui Dumnezeu. Frumos. La ProTV n-a sunat așa frumos : *pustnicul din Munții Ceahlăului susține că vorbește cu Dumnezeu prin intermediul naturii*. La naiba cu goana după senzațional !

Nici el nu mai știa ce caută în chilie. Un timp, după ce încetaseră să mai vină oameni, se bucurase. Era din nou liniște, era din nou pace. Însă n-a durat mult până să vină frigul interior, iar coarnele acelea nesuferite să-l împingă iar spre vale. Rezistă, însă își dădu seama că ceva mai grav se întâmplă : nu mai venea chiar nimeni, nici călugării măcar. Se gândi că ar putea să moară de foame – nu era un gând disperat, neapărat, dar parcă nu își dorea moartea atât de mult. Apoi îi veni o idee nouă : va înfrunta demonul ! Îi va arăta că el nu poate fi corupt atât de ușor, că poate privi răul în ochi, pentru că el se separase de lumea aceasta, unde răul te doboră și te lega la tot pasul. Se mai pregăti o vreme, apoi, într-o dimineață, privi cerul albastru, senin, și porni.

La schit nu era nimeni. O capră uitată în laț rumega, liniștită, la gard. Îl privi curioasă, de parcă s-ar fi mirat că mai e cineva pe acolo...

Și la cabana turistică era pustiu. Însă descoperi un amănunt care-l înfioră : sânge pe podeaua de lemn și semne clare de luptă. În bucătărie, se apropie de masa mare, în care era înfipt un cuțit. Aproape că leșină când, lângă cuțit, descoperi un deget de femeie, cu unghia vopsită atent cu oă. Niciodată n-am înțeles de ce rămân, în asemenea

momente, astfel de amănunte în minte. Ieși afară în grabă, vomită pe iarba curată.

Coborâtul dură câteva ore bune, avusese dreptate să plece de dimineață tare. Era frânt când ajunsese în orașelul turistic, adevărul era că nu mai făcuse cu adevărat mișcare de câțiva ani buni. Liniștea de mormânt nu-l tulbură, era obișnuit cu ea. Nici absența oamenilor nu îl panică, deși i se păru nefirească. Intră într-un hotel. Atras de miros, se duse spre restaurant. Pe mai multe mese, zăceau tacâmuri neatinse de câteva zile, farfurii cu ciorbă, fripturi, antreuri, deserturi. Înfuleca la întâmplare, fără să țină cont că mâncarea era veche, când privirea lui întâlni masa mare, din mijlocul încăperii. Acolo, mireasa zăcea moartă, pe scaun, într-un început de putrefacție. Cu toate acestea, i se mai putea ghici zâmbetul fericirii pe chip. Ieși, urlând, alergă la întâmplare spre o ușă, o deschise și se aruncă, disperat, pe podea, între cele două paturi ale camerei de hotel. Auzul i se astupă, începu să-și audă inima bătând cu putere, în timp ce imagini și cuvinte îi năvăleau în cap. Dracul mi-a întins o cursă, nu trebuia să cobor, ba da, și ce dacă, sunt acum aici ca să înfrunt răul, mama e cu mine, mama e mereu cu mine, unde ești, măicuța mea? Și totuși, cine era ea? Cine mai sunt eu? De ce nu am murit și eu, oare asta e viața, poate că asta nu e viața, poate e cursa diavolului, Dumnezeu a plecat de tot, de ce era în alb, la schit nu era nimeni, degetul acela, înnebunesc, poate am înnebunit de mult, cancer, cancer, să dea canceru-n tine, doctore! Și acum ce fac, domnule Tabără, eu nu și chiar dacă deși cancer moarte înneb haide smulge bă tre c să ți lume când fu pe l r oș u b nu m f h ei...

Șirul necontrolat îi fu întrerupt de niște gemete de femeie și de flash-uri luminoase ce pătrundeau prin pâcla vederii. Încet, încet, începu să distingă pătratul alb al televizorului, apoi imaginile mișcătoare și sunetele ce le însoțeau. Când totul

deveni clar, înțepeni : o femeie goală stătea pe o canapea, cu picioarele desfăcute, și un bărbat, gol și el, îi introducea penisul în vagin. Camera făcea zoom pe zona cu pricina, într-un montaj ultra-explicit. Deși înțelegea despre ce e vorba, refuza, cumva, în același timp, să înțeleagă. Știu imediat că asta ar fi trebuit să i se întâmple și lui, cu o fată, știu că așa a fost posibilă venirea lui pe lume, știu că așa arăta, poate, și mama în tinerețe. Dar, totodată, refuza să știe. Rămase suspendat, între acceptare și negație, între viață și moarte, privind cum pe ecran se succedau scene cu femei care își lingeau una alteia sexul, cu femei care primeau un penis în anus, cu bărbați care păteau același lucru, cu mai multe cupluri laolaltă, cu vagine penetrate de vibratoare, cu masturbări singuratice sau de grup, cu sex oral, cu ejaculări teribile și grețose, în același timp, cu sado-masochiști, cu homosexuali și transsexuali. Privi toată această orgie până când lumea se sfârși, neștiind, până în ultima clipă, dacă e o rușine sau o bucurie, dacă e cel mai frumos sau cel mai hidos lucru din lume.

Tânăr pustnic, surprins în momentul păcatului. Filmele porno distrug moralitatea tinerei generații. Nu, sfârșitul lumii n-a lăsat nimănui șansa de a publica o asemenea știre.

Folclor (Luna Amară)

Aloooo ? Da, deci, domnișoară, iooo, Gigi Becali, vă sun din Rai, unde tocmai am avut o întâlnire cu Dumnezeu, care el mi-a zis că nu există nici un sfârșitu' lumii, nimic, și iooo, ca bun creștin, l-am pus să jure cu mâna pe Biblie, și domnul Dumnezeu a juraaaat, daaa, deci a juraaaat că totul este o făcătură, pentru ca să mă omoare dușmanii mei pe mine, deci nu este nici un sfârșit, este o înscenare a lu' Borcea, morții mă-sii de câine, pardon, să mă ierte Dumnezeu! Și iooo...

Domnule Becali, dar spuneți-ne, vă rog, mai întâi, ce părere aveți despre ce au scris cei de la *Gazeta Sporturilor*, că ar trebui să nu îi mai impuneți antrenorului Stelei pe cine să bage în primul unsprezece și ce stil de joc să adopte?...

The Nobodies (Marilyn Manson)

Cătălin Radu Năstase era obosit. Ajunsese la capătul puterilor după transmisia interminabilă din cabina de pilotaj a navei Apocalipse. Le vorbise românilor ore în șir despre meteorit, despre efectele catastrofice ale căderii acestuia pe Pământ, despre reacțiile oficialităților, le luase interviuri, într-o engleză de baltă, piloților americani și ruși, invocase pasaje biblice, se lăsase cuprins de panică, strigase și chiar leșinase o dată, așa, pentru impresie. Cu toate acestea, însă, în sufletul său stăruia îndoiala : chiar mai era ceva, acasă, care îi urmărea transmisia ? Îi mai păsa cuiva de curajul său nebunesc de a se urca la bordul unei nave spațiale, fără un antrenament temeinic, de a-și sacrifica nervii și sănătatea pentru ca românii să poată vedea bolovanul gigantic ce avea să le zdrobească țeștele în mai puțin de șaptezeci și două de ore ? Se mai înfiora ceva la descrierile sale terifiante, la auzul vocii sale grave, la vederea ochilor săi plini de teamă, la cuvintele de încheiere a reportajului, acel „Dumnezeu să ne aibă în pază pe toți !”, cu care se gândise să rupă inimile tuturor telespectatorilor ? Nu, nu mai credea nici el că ceva se uita. De la distanța aceea imensă, i se părea că planeta se cufundase într-o tăcere mormântală, într-o amortire totală – și dacă până și Cătălin Radu Năstase putea să simtă așa ceva, atunci cu siguranță că aceasta era realitatea. Ajuns înapoi acasă, îl apucă depresia, o depresie pe care încercă s-o alunge recitând știri în fața oglinzii, știri pozitive, despre nașteri și creșteri economice, despre salvări de la înec și copii olimpici la matematică, despre români fericiți și promisiuni politice onorate. Însă pe cine naiba să

mai păcălești cu așa ceva ? Cătă începuse să se gândească la știrea propriei sale morți, transmisă, evident, de el însuși. Însă absurdul situației îl copleși și hotărî că e mai înțelept să zacă și să aștepte să se întâmple ceva. Ceea ce, spre lauda sa, ar fi făcut orice jurnalist profesionist din România.

Sponsorul reportajului său spațial părea cuprins, la acea oră, de o stare de neliniște asemănătoare. Gică Diaconescu, patron la ZTV (adică Zidul TV) și GDTV, proprietar de vile, terenuri, apartamente, mașini, iahturi și elicoptere, văzuse cum se prăbușeau ratingurile de la o zi la alta, de la o oră la alta. În disperarea sa nu mai reuși să se strecoare gândul că, oricum, nimic nu mai conta, că totul avea să se termine, așa că patronul hotărâse să facă această investiție uriașă și să-l trimită pe Cătă în spațiu, pentru un reportaj ce urma să urce ratingurile la loc. Responsabililor misiunii spațiale, militari complet ruși de realitatea civilă, obișnuiți să urmărească cu precizie îndeplinirea ordinelor și să îi trateze pe jurnaliști cu condescendență, nu li se păru ieșit din comun să permită accesul unui reporter pe navă. Mai ales că fusese singura cerere de acest tip. ZTV și GDTV pfeafară transmisiunea cu titluri bombastice și întrebări de bază : „Singurul reporter în spațiu e un român !”, „Iată cum arată Apocalipsa !”, „Dimensiunile pedepsei divine”, „Va reuși Cătălin Radu Năstase să supraviețuiască acestei încercări ?”, „Ce ne va lovi ?” și, bineînțeles, lansară un sondaj de opinie cu întrebarea „Va scăpa România de năpastă ?”. Până la momentul transmisiei răspunseseră zece persoane, dintre care trei erau Cătă, Gică și Oana Zăvorescu, realizatoarea unui show isteric, despre bârfe mondene și certuri în familiile de vedete. Toți trei răspunseseră „da”, nu pentru că ar fi crezut asta, ci pentru a contrabalansa pesimismul clar al celorlalte șapte răspunsuri cu „nu”. Suspansul trebuie întreținut, în televiziune, orice s-ar zice. Însă nici în timpul reportajului și nici

după aceea, nu se mai petrecu nimic. Nimic, nici un telefon, nici un sms, nici un e-mail. Gică stătea în platou, alături de Oana, și bombarda eterul cu cifre, supoziții, amintiri, date, știri, întrebări. Târfa aia brunetă, în loc să-l secondeze cu succes, se plângea că mă-sa se sinucisese și nu-i lăsase casa prin testament. Bocea ca o vită ; în fine, merge și așa, orice numai să sune dracului telefonul odată ! Dar degeaba. După trei zile de la întoarcerea lui Cătă, cu toate titlurile bombastice, burtierele panicarde și viziunile apocaliptice, tot ce aveau erau acele șapte răspunsuri. Nici măcar anunțul adevărat că Elodia – mă rog, ce mai rămăsese din ea – a fost găsită, în sfârșit, de niște muncitori care săpau un adăpost antiaerian într-o pădure, lângă Sighișoara, nu avu vreun rezultat. Lumea îi abandonase și patronul nu înțelegea de ce. După el, dimpotrivă, acum mai mult ca oricând, lumea avea nevoie de televiziune, de imagini, de show, de entertainment. De informație, dom'le ! Televiziunea trebuia să fie ultimul și finalul refugiu, ea, care hrănise și modelase imaginația tuturor, ea, care oferise atâtea momente adevărate de viață, care ținuse cu sufletul la gură milioane de telespectatori, care îi învățase ce e bine și ce e rău, care salvase vieți în direct și transmisese învieri în direct, înmormântări și botezuri, scandaluri, lacrimi, pumni și picioare, sex și dragoste, ură și război. Cine putea fi mai aproape de oameni decât TELEVIZIUNEA ? CINEEEE ???

Diaconescu luă o decizie. Îl chemă pe individul pe care îl plătea să spargă adresele de mail ale vedetelor și îl rugă să afle adresele celor șapte persoane care răspunseseră la sondaj. Avea să meargă, să le recupereze și, cu toți banii pe care îi mai avea în conturi, să plătească o călătorie pe Lună, unde auzise el că americanii aveau pregătită o bază, tocmai pentru asemenea cazuri. Informația nu era verificată, însă dacă nici americanii nu își iau măsuri de precauție pentru așa ceva, atunci

cine s-o facă ? În prealabil, îi contactă pe militarii complet rupți de realitatea civilă, care, deși refuzară să îi confirme o atare ipoteză, se declarară încântați că fondurile armatei se vor mări cu această ocazie. Pentru a nu știu câta oară, vanitatea patronului se desfășură în fața ochilor săi ca un stindard glorios de bătălie. Ce bine e să ai bani ! Cum se rezolvă toate cu bani ! Unde a ajuns numele său, câtă greutate are acum, când în spatele lui stau grămezi de bani. Cât despre restul lumii, ducă-se dracului ! Nu merită nimic. Patronul simți o mare dezamăgire și chiar îi veni să plângă, ca un părinte abandonat de copii într-un azil luxos, ale cărui dotări de ultimă generație nu au cum să înlocuiască satisfacția unor scatoalce bine ținute și a unor sfaturi urlate cu sete după ce te întorci nervos de la serviciu.

De altfel, Diaconescu avea des astfel de pendulări între orgoliu și tristețe, între vanitate și însingurare. Și, cu cât orgoliul și vanitatea creșteau, cu atât tristețea și însingurarea erau mai mari. Arăta, în asemenea momente, ca un dictator la fereastra biroului său, de unde poate privi ctitoriile epocii sale ; văzându-le, știe că ele îi subliniază unicitatea. Iar această unicitate duce la orgoliu și vanitate și apoi pe drumul știut... Însă niciodată nu există regrete. Niciodată. Regretele sunt pentru cei slabi, pentru cei care pun mâna pe telefon și sună, pentru cei care bocesc în receptor, pentru fraieri, muieri și săraci. Însă nu pentru el. El este un zid, de aceea a și pus un astfel de nume televiziunii. Chiar dacă e mic de statură, e o forță ! Și Napoleon, și Stalin, până și Bănescu, toți – mici de statură ! Dar unde au ajuns ? Și el – și mai sus, tocmai pe Lună !

Hackerul îi raportă că cinci persoane erau din București, una din Caransebeș și una din Cluj-Napoca. Diaconescu îl numi șofer personal, îi spuse să tragă Rolls-ul la scară și intră în biroul Oanei.

Hai, fă, tâmpito, să-ți salvez curu' !

Cum adică ?

Uite-așa, mergem să-l luăm și pe Cătă, și încă șapte oameni normali la cap și ne-am cărat de-acilea !

Unde ?

Pe Lună !

Hai, mă, Gicuță, lasă miștou', nu ți-e milă de mine ? Vezi că sunt varză cu nervii, după faza cu handicapata de maică-mea nu cred că...

Taci, cretino, tu n-auzi ce-ți spun ? ! Eu vorbesc serios, vii sau nu ?

Bine, vin.

Lui Cătă aproape că îi dădură lacrimile de bucurie că patronul a venit după el. Iată, ceva se întâmplase și, mai mult decât atât, alte lucruri aveau să întâmple. Pentru Cătă, viitorul părea posibil. Îndrăzni chiar să schițeze un zâmbet în oglinda băii, în timp ce își strângea lucrurile de toaletă: bună ziua, stimați telespectatori sau, poate, mai bine ar fi să spun *dragă viitor al omenirii...* iată-ne astăzi în... Hmm, faze de poponari. Patronul îl privea sever din ușă. O mai freci mult ? Hai, că n-avem timp.

Căutarea celor cinci din București se dovedi un eșec aproape total. La primele trei adrese nu mai era nimeni, mai mult, după cum arătau apartamentele, nu s-ar fi spus că proprietarii aveau de gând să revină vreodată. La a patra, o oarecare Mirela Rugină zăcea fără suflare pe patul din dormitor. Se sinucisese cu ceva pastile, după toate aparențele, iar numele ei contrasta puternic cu albul imaculat al rochiei cu care alesese să se îmbrace pentru acel ultim act de voință. Părea o fată simplă, probabil o studentă venită de la țară în capitală. Cătă și patronul fură oarecum tulburați, însă doar prin prisma știrii de senzație ce ar fi putut deveni acea imagine a tinerei întinse pe pat,

în rochia ei albă ca neaua. „A plecat dintre noi pură și nevinovată”... încercă reporterul o abordare. Diaconescu îl fulgeră cu privirea. Bă, tu ești chiar dus... La ultima adresă avură noroc : pensionara Maricica Chintescu îi sări patronului în brațe, urlând de fericire, domnu’ Gică, domnu’ Gică, să ne trăiți, vă iubesc, dumneavoastră trebuia să fiți președinte ! Patronul deveni protocolar pentru câteva minute, chiar de-a dreptul sobru, îi expuse doamnei chestiunea în cauză și o rugă să se grăbească cu bagajul. Printre hohote de mulțumire și rugi adresate celui de sus pentru sănătatea salvatorului, bagajul fu executat și aruncat în portbagajul Rolls-ului. Doamna Chintescu fu depusă pe bancheta din spate, unde Oana Zăvorescu se plictisea de moarte. Ceea ce, trebuie precizat, constituia o nesimțire din partea ei : nu te poți plictisi de moarte atunci când ești pe cale să fii salvat de la moarte. Norocoasei pensionare i se puse în vedere, în drum spre aeroport, să înceteze cu osanalele, nu de alta, dar patronul e, oricum, o persoană modestă și, pe deasupra, nu are rost să tulburăm gândurile celorlalți pasageri cu prea multă vorbărie.

La Cluj-Napoca aterizară fără probleme. Hackerul șofer se duse să caute o mașină, în timp ce pilotul dădu o raită prin aeroportul pustiu și se întoarse cu chipsuri, snackuri și băuturi răcoritoare. Zăvorescu și pensionara începură o discuție pe tema moștenirii pe care Oana n-o primise, punându-se de acord că lumea asta a înnebunit, dacă părinții nu se mai gândesc la copii nici măcar pe patul de moarte. Ce să facă, dragă, cu casa aia pe lumea cealaltă, nu-i dă Dumnezeu cât rai vrea, dacă o ajunge acolo, fir-ar al dreacu’ ea de cotoroanță ! Lăsați, domnișoară, nu vorbiți urât de morți, e păcat, asta e, să fiți dumneavoastră sănătoasă și să apucați să mai faceți emisiuni și acolo sus, pe Lună, că eu vă urmăresc, să știți, cu mare interes ! Madam Chintescu era o telenovelistă

clasa-ntâi. „Ultima admiratoare a Oanei Zăvorescu, salvată de patronul ZTV !”, încropi repede Cătă știrea. Apăru și mașina. O luară după indicatoarele pe care scria „centru”. În centru, însă, nu mai știură încotro s-o apuce. Totul era pustiu, nu era nimeni pe străzi. În Piața Unirii găsiră, totuși, pe cineva. Era un individ miop, între două vârste, stătea pe o bancă și scria de zor la laptop. Era atât de cufundat în ceea ce făcea, încât nu le simți prezența și tresări speriat când Diaconescu își dresе glasul.

Bună ziua !

Bună ziua...

Nu vă supărați, în ce direcție e cartierul Mănăstur ?

Ăăă... de ce ?

Căutăm pe cineva care locuiește acolo.

Ăăă... de ce ?

Nu cred că vă privește pe dumneavoastră.

Păi... atunci nu vă zic !

Domnule, nu vă supărați, dar nu cred că vă ajută cu ceva dacă vă spun. V-am adresat o rugămintе, dacă sunteți amabil să...

Ia stați un pic, dumneavoastră sunteți Gică Diaconescu, nu-i așa ?

Da, eu sunt.

Și dumnealui e Cătălin Radu Năstase și domnișoara e Oana Zăvorescu !

Chiar așa.

Și ce dracu' căutați aici, miticii pulii ? ! Futu-vă-n gură de mitici, nici acum nu ne lăsați în pace ! După ce că ați furat toți banii și după ce că televiziunile voastre de căcat nu dau niciodată clipuri cu trupele din Cluj, acum ce mai vreți ? Ați venit aici să mai faceți o emisiune, ha ? Pun pariu că i-ați invitat pe Iris și pe Voltaj, nu ? Sau ceva curve proaste care fac playback !

Domnule, nu vă permit ! Aveți grijă la limbaj, pentru că...

Ce limbaj, bă, miticule ? Îmi bag pula în limbaj, ce, nu așa vorbești și voi de noi – „ardelenii ăia înceți la minte”, las’ că știu eu!...

Bă muie, du-te-n morții mă-tii, tu știi cine sunt eu, băăă ? ? ! ! Te nenorocesc, bă, ratatule, dumnezeu’ mă-tii de ungur prost !

Mă doare-n cur de cine ești tu, bă, analfabetule ! Tu știi cine sunt eu ? Tu știi că eu am fost primul manager din România care a scos o trupă din țară ? Tu știi că formația de care mă ocupam a avut cel mai lung turneu de cluburi din România ? EU am fost primul care a făcut un festival pentru tinerele talente, aici, la Cluj, și EU am luat interviuri la Metallica, băăă, tu ai auzit de Metallica ? Blogul meu e cel mai citit blog de muzică, fraiere, eu am deconspirat prețurile nesimțite pe care le practică trupele voastre de mitici de căcat ! Mă piș pe voi de maneliști !

Individul miop se pregăti să-l pocnească pe patron cu laptopul, însă șoferul interveni la timp și-i trase un pumn în piept. Tipul căzu, la fel și laptopul, care se sparse. Enervat, patronul le făcu semn tuturor să se suie în mașină. Individul miop se sculă și o luă la fugă după mașină, urlând : „Mă fut pe găștile voastre de mitici de căcat, băăă, și pe trupa care m-a trădat, toți m-au trădat, dar eu nu mă laaas, băăăă, o să scriu pe blog de faza asta, o să vă dau în judecată, muie, băăă, rataților !”, și alte asemenea invective. Mai apucară să vadă, în oglinda retrovizoare, cum se împiedică de o bordură și se prăbuși pe caldarâm, spărgându-și ochelarii. Și aceasta fu ultima altercație dintre un manager muzical și patronul unei televiziuni din România. Ciudată întâlnire.

Urcară dealul, trecură pe lângă fabrica de bere și văzură o tipă mergând pe mijlocul drumului. Tipa părea varză de drogată și le șopti complice, dar, cumva, absentă totodată : „Ce tare e Rofedex-ul ăsta... vreți și voi ?”. Zăvorescu pufni,

nemulțumită, iar madam Chintescu își făcu cruce. Tineretul din ziua de azi... deși, mai potrivit ar fi fost să spună : tineretul din ultima zi... În fine. Reușiră, greu, să afle, cu aproximație, unde se afla strada pe care o căutau și o lăsară pe tipă să urmărească, în liniște, dubla linie continuă a șoselei. Ajunși la apartamentul cu pricina, sunară. Mai întâi nu răspunse nimeni, apoi auziră câțiva pași, dincolo de ușă, și o voce neliniștită întreabă :

Ki vagy¹?

Diaconescu privi, descurajat, spre ușă, apoi spre tovarășii săi.

Nem tudom²... ăăă... maghiară... încercă Năstase o abordare.

Ușa se deschise brusc și toți rămaseră cu gura căscată : în prag stătea... Gheorghe Funar.

Domnul Funar, dumneavoastră aici? Cum așa?

Domnule Diaconescu, ce surpriză ! Și domnișoara Oana, și domnul Cătălin ! Îmi cer scuze pentru interpelarea în maghiară, dar au fost niște... evenimente nedorite, să le zicem, și trebuie să îmi iau măsuri de precauție. Dar cu ce ocazie ? Mai ales acum...

Patronul îi expuse toată trășenia și se arătă mirat de prezența lui. Funar îl lămură : nora lui locuia acolo și ea fusese cea care răspunsese la sondaj, era o fană înfocată a ZTV. Din păcate, însă – și aici o lacrimă pur românească pică pe covorul tricolor –, întreaga familie pierise în confruntările cu ungurii. Acum era liniște, însă... răul fusese făcut. Nu-i bai, că nici dintr-ai lor n-or scăpat mulți.

Păi atunci... domnule Funar, sunteți binevenit să ne însoțiți !

Vă mulțumesc, domnule Diaconescu, chiar asta voi face. Și să știți că mă bucur că cineva s-a gândit să salveze viitorul neamului românesc. Sunt onorat să vă fiu alături ! Mai ales și cu domnișoara Oana aici... îhîm... poate că... îhîm... acolo vom

avea plăcerea de a... duce mai departe... În sfârșit, presupun că nu avem timp de pierdut.

Întocmai, confirmă patronul, hlizindu-se, în sinea lui, de fața pe care o făcuse ștoarfă de Zăvorescu la auzul cuvintelor politicianului naționalist.

La Caransebeș a fost mai greu de găsit un loc de aterizare, însă, până la urmă, folosiră șoseaua drept pistă. Patronului i se părea cunoscut numele de pe adresă, Florin Rada, dar nu mai știa exact de unde. Doar când se trezi față în față cu el, își dădu seama că acesta nu era altcineva decât... Fernando de la Caransebeș ! *Oh, fuck !* exclamă Oana, neplăcut surprinsă. După ce că tre' să-l suport pe boșorogul de Funar, mai apare și retardul ăsta ! Cu cine-am ajuns, dragă, să îmi petrec zilele pe planeta asta... Diaconescu fu și el, la început, destul de decepționat, însă Fernando se învârtea în jurul lui ca un cățeluș, și atâta îl linguși, până când îi deveni chiar simpatic. Șefu', vă cânt ceva ? Șefu', un pahar dă vin ? Șefu', ești cel mai tare ! *Domnu' Gicăăăă-i cel mai tare, este paaatron de valooaaare !* Domnișoara Oana, haoleu, mânca-ți-aș, ce bunăciune, să mă scuzaț', da' așa se zice pă la noi ! Și tot așa, până la avion.

Și iată-i acum, cu toții, în mașina de protocol a militarilor complet rupți de realitatea civilă, în drum spre naveta ce-i va duce în spațiu : Gică Diaconescu, Cătălin Radu Năstase, Oana Zăvorescu, Gheorghe Funar, madam Chintescu și Fernando de la Caransebeș. Patronul visează, cu ochii deschiși, la o televiziune futuristă, pe Lună, la primele reportaje despre regiuni virgine, la noile vile și terenuri pe care le va achiziționa. Și, Doamne, cât teren e pe Lună ! Îndeajuns pentru toată lumea. Cătă schițează, în gând, primele texte : „Ne aflăm aici, într-un nou început, privind către zorii noii umanități, pe această planetă cândva

străină, pe care de-acum înainte o vom numi... *acasă!*”. Minunat, chiar magnific. Oana Zăvorescu se gândește intens la cuvântul „navetă”, nedumerită, întrucâtva, de folosirea lui într-un asemenea context: naveta nu e cutia aia de plastic în care se pun berile goale? Madam Chintescu este extrem de emoționată și nu percepe prea clar însemnătatea a ceea ce i se întâmplă. E mai degrabă tentată să creadă că se află într-un *reality show* și așteaptă, din clipă în clipă, ca becul unei camere de luat vederi să-i ardă retina. Gheorghe Funar a și compus prima strofă a imnului noii națiuni române selenare: „Ridică-te, române, din glia cea străbună,/pe care ai muncit-o atâția mii de ani,/bătut de soarta crudă și de ai tăi dușmani !/Înalță-ți fruntea mândru, căci ai ajuns pe Lună !”. Iar Fernando se scobește în nas și se gândește dacă pe Lună or fi gagici extraterestre și dacă alea arată la fel de bengos ca ale noastre. Ar fi mișto să aibă trei țate, cum a văzut el într-un film cu Arnold. Da, categoric, asta ar fi cel mai tare !...

¹ „Cine e ?” (limba maghiară).

² „Nu știu ” (limba maghiară).

Smells Like Teen Spirit (Nirvana)

Îmi cer scuze, dar mă veți auzi foarte greu, deoarece vocea îmi este bruiată de discuțiile între politicienii de la televizor. În afară de asta, vecinul de sub mine face iar chef cu manele, pentru că... nu știu pentru ce. Așadar, vocea mea se aude destul de încet, unele cuvinte nu sunt înțelese, însă trebuie să vorbesc.

Mă numesc X și am șaisprezece ani. Acum două zile am avut un vis despre sfârșitul lumii. Se făcea că un meteorit urma să lovească Pământul și cu toții deveneam praf cosmic. *Pretty cool, huh ? Noot !* La început, oamenii urmăreau calea firească a disperării, a violenței și nebuniei. Apoi, se linișteau și nimeni nu mai voia să facă nimic. Eu muream în urma impactului, în casa mea, ascultând o muzică adecvată, zic eu, unui astfel de moment, adică formația de rock My Dying Bride.

Când m-am trezit, eram lac de transpirație. Nu mi s-a mai întâmplat niciodată să visez ceva cu atâta acuratețe, care să pară atât de real. Sunt un adolescent destul de citit și nici nu am făcut prea mari excese până la vârsta asta. Nu sunt deloc superstițios, totuși un astfel de vis m-a pus serios pe gânduri. I-am întrebat pe prietenii mei dacă au visat ceva asemănător, însă nici vorbă de așa ceva. Până la urmă, m-am gândit că e din cauza lecturării lui Cioran, un tip cam negativist și pesimist, dacă mă întrebați pe mine. M-am gândit să mă folosesc de experiența asta și să compunem o piesă, cu formația, piesă care să se numească *Sfârșit*. Da, am o trupă de rock, nu cine știe ce, genul de activitate la nivel de amatori, deocamdată, deși cine nu visează să ajungă celebru?...

Însă astăzi am deschis televizorul și am ascultat anunțul președintelui : un meteorit va lovi Pământul într-o lună și toți vom fi praf de stele. Am rămas cu gura căscată. De dimineață și până acum vreo oră, cred că am stat așa, cu ea căscată, nehotărât dacă mă aflu într-un vis urât, un film prost american sau în realitatea obiectivă și deloc plăcută a României secolului XXI. După ce, prin diferite mijloace, m-am lămurit că mă aflu în cea din urmă situație, m-am hotărât să vă vorbesc. Nu știu cât va dura acest monolog și nu știu dacă cineva va avea, vreodată, timp să îl asculte și să îl ia în serios. Dar, *what a fuck...*

În primul rând, vreau să le spun câteva lucruri părinților mei. Sincer, îmi pare rău pentru voi. Vă iubesc, dar îmi pare rău pentru voi : ați ajuns niște roboți, la fel ca marea majoritate. Casă, serviciu, casă. Televizor, mâncare, televizor. Mașină, frigider, aparat de aer condiționat, mașină de spălat. Bani, certuri, bani. Pot s-o țin așa până mâine. Știu, o să spuneți că totul e pentru mine, dar, sincer, v-ați uitat prea mult la copiii-vedetă din televizor și prea puțin la mine – *eu* m-aș fi mulțumit și cu mai puțin ! De exemplu, în loc de două celulare (unul de vorbit cu familia, altul de vorbit cu gașca, ați zis voi), m-aș fi mulțumit cu un weekend la mare, chiar și cu prezența voastră – discretă – prin preajmă. Și, chiar dacă aș fi devenit un adolescent ahtiat după „bunuri”, cum se zice, după țeale, bicicletă, iPod, celulare, jocuri video, adidași și tot așa, aș zice că vina v-ar fi aparținut tot vouă. Pentru că părinții, în țara asta, pornesc de la ideea tâmpită că trebuie să le ofere puștilor tot ceea ce ei n-au avut. Dar să-ți proiectezi satisfacerea tardivă a propriilor fantezii din copilărie asupra odraslei mi se pare o dovadă de infantilism, și nu de responsabilitate.

Mai este, de altfel, și fascinația față de lucruri care nu se inventaseră pe vremea lor. Am un prieten care trebuie, în mod constant, să-i explice

lui taică-său cum să treacă de un nivel în nuș'ce *shooter*. Mama prietenei mele dorește cu tot dinadinsul ca fiica să-i explice cum e chestia cu epilarea pubiană definitivă. În fine, dacă nu sunt roboți, părinții sunt copii. Asta în cazul dezastruos în care nu sunt amândouă. Și, bineînțeles, în cazul în care au ceva bani sau foarte mulți bani. Cei care nu au deloc sunt mai complecși : există mai multe tipuri. Mai întâi, sunt fataliștii – stai în banca ta, băiete, n-ai să ajungi nicăieri oricum, în țara asta, cei ca noi nu ajung nicăieri ! Apoi, sunt descurcăreții, cei care, mai voalat sau mai pe față, le expun copiilor teoria conform căreia poți să furi liniștit și fără muștrări de conștiință, pentru că aici *toți fură*. Nu să furi un bec sau o pâine, aia e pentru ȝigani și pentru fraieri, ci să faci scheme, faze, chestii, îmbârligături, să-ți iasă și ție ceva ! Însă măcar genul ăsta de părinți stau acasă ; inconștienții pleacă la muncă în Europa și-și lasă copiii să se sinucidă de dorul lor sau să sfârșească niște inadaptați social. Totuși, inconștienții sunt cinstiți. Dar adevărații cinstiți sunt cei care se spetesc de dimineată până în noapte și mai au timp și de un sfat pentru copil : învață, tată, învață, că numai cartea o să te ducă undeva, să nu ajungi ca noi, mamă, să nu furi niciodată și să vorbești politicos. Din păcate, copiii ăstora ajung mai toți profesori și ingineri și continuă aceeași muncă pe spetite ca a părinților lor...

Așa că, mamă, tată, mi-aș fi dorit să le dați dracului de mașini, frigidere noi, rate, bani și certuri și să fiți *oameni* ! Să nu vă văd zâmbind doar când depănați amintiri sau în poze de acum douăzeci de ani. Cu un milion sau cu zece lei în buzunar, tot mergi seara la culcare, lângă iubirea ta. Și tot împreună vă gândiți cum să-i înmulțiți pe ăia zece sau să împărțiți milionul ăla. Însă voi nu mai știți de mult ce înseamnă *împreună*.

Viețile voastre au ajuns paralele, despărțite de exact aceleași lucruri care credeți că or să vă

compună universul vostru comun : serviciu, casă, mașină, rate, bani. Printre astea, iubirea s-a rătăcit, captivă în poze și amintiri. Au venit acreala și nevoia tot mai deasă de a da vina pe celălalt pentru orice. Apoi, goana după atenția copilului și după revendicarea acestui nou teritoriu : cu mine seamănă mai mult, are ochii mei, ba nu, gura mea, uite ce ți-a luat tata !, uite ce ți-a luat mama !, calculatorul e de la mine, adidașii de la mine... Când am venit cu primul trei, la matematică, nu v-a dat prin cap că poate, pur și simplu, n-am înțeles modul de rezolvare a problemei – v-ați certat ca chiorii, acuzându-vă reciproc că nu v-ați ocupat îndeajuns de mine. Aș fi putut să vă aduc la un consens, dar știam că nu mă ascultă nimeni. Și părinții se mai miră că tinerii nici nu vor să audă de făcut copii și de întemeierea unei familii...

Desigur, există și părinți normali pe aici, însă, ca și scriitorul acestei cărți, nu sunt înclinat să laud bunele, ci să încerc să îndrept relele. N-aș putea explica precis de ce, presupun că, pur și simplu, sunt oameni care vin pe lume pentru a o face mai dreaptă, așa cum sunt alții care vin pentru a încerca s-o distrugă, și alții – cei mai mulți – pentru a asista, nepăsători, la lupta dintre ceilalți. E un tip în bloc, de vârsta mea, care, când eram mici, obișnuia să omoare pisicile din cartier. Așa, fără motiv. Îi făcea plăcere. Se poate să-l fi văzut la știri, a apărut, împreună cu un alt idiot, după ce au fost filmați de un al treilea handicapat în timp ce jucau fotbal cu un sărman ghemotoc de blană. Ei sunt începutul răului, cei care au venit să distrugă. Ei și alții ca ei. Au fost exmatriculați pentru trei zile, sau ceva de genul ăsta, o măsură abuzivă, de altfel, pentru că nu e specificat nicăieri în regulamentul școlar că poți sancționa un elev pentru fapte din afara școlii, decât dacă sunt infracțiuni. Și cum omorâtul de animale nu e infracțiune la noi...

Trebuie să mă întrerup pentru a vă descrie următorul fapt : e liniște și, de la etajul șapte, aud un zgomot ciudat. Ies pe balcon să mă uit și îmi dau seama că zgomotul e făcut de dinții unei găști de indivizi care sparg semințe în fața scării de vizavi. E bizar, nimeni nu spune nimic : doar sparg semințe în tăcere, în fața scării și zgomotul urcă până la mine, la șapte, clar și precis, ca și cum un escadron de veverițe ar fi luat cu asalt cartierul...³

Așaa... să vorbim despre adolescenții din România. Adolescenții din Romania pornesc în viață cu un suflet bun și curat (cu puține excepții). Însă această curățenie ne este repede distrusă de ceea ce se întâmplă în jurul nostru : familii destrămate, violențe, sărăcie, crime, showuri tâmpite de televiziune, vedete de plastic și veșnica presiune ce se face asupra noastră de către societate : trebuie să faci mulți, mulți bani ! ! ! Trebuieeee ! ! ! Dacă nu, ești un ratat. Cei mai mulți dintre noi nu rezistă. Și se transformă în animale de pradă, vânându-i fie pe ceilalți adolescenți care nu sunt ca ei, fie pe adulții creduli și infantili de care vorbeam mai sus. Cei mai mulți devin niște tirani, stăpânind, după caz, scara blocului, cartierul, școala sau familia.

Prima bătălie la care ești nevoit să iei parte este cea a triburilor : există maneliști, rockeri, punkeri, clubberi, hip-hoperi, emo, hippioți, toate acestea cu diferite subdiviziuni și intersectări, și încă o mică masă amorfă, a celor care ascultă orice. Cu toate că există animozități, în general toată lumea suportă pe toată lumea, cu excepția maneliștilor. Nimeni nu îi suportă pe maneliști. Unii pentru că așa e faza, alții din considerente etnice (mai ales hip-hoperii și metaliștii), alții pentru argumente mai întemeiate – prostie pură, incultură și comercialism extrem. Personal, nu-i suport pentru că au indus în mintea maselor ideea de „dușmanii care sunt de vină”, ca și pe aceea de „jmecher”, de

descurcăreț-șef. La ce varză era în capul poporului nostru, asta e tot ce mai lipsea...

O altă bătălie este cea a raselor: am fost învățați de mici să ne ferim de țigani. Țigani nu au casă, nu au căpătâi, sunt hoți cu toții și nu respectă pe nimeni și nimic. Asta pe de o parte. Pe de altă parte, și țigani au fost învățați de mici să se ferească de noi, mai mult, dacă vreuna de-a lor se îndrăgostește de vreun român, sau invers, iese urât de tot. Puritatea rasei e foarte importantă pentru țigani și vine din neîncrederea în celelalte popoare, neîncredere care se trage, la rândul ei, din felul în care aceste popoare i-au tratat de-a lungul istoriei. Eu, unul, nu sunt de acord cu generalizările, însă nu pot să nu mă revolt când văd cu câtă lipsă de omenie și de bun-simț se comportă marea majoritate a țăganilor în societate – deși se plâng că sunt discriminați, îi tratează pe toți cu o enormă lipsă de respect. În adâncul sufletului, sunt un mic anarhist și disprețuiesc autoritatea statului, însă nu îi înțeleg pe cei care le fac rău voit semenilor lor și se cred haiduci atunci când fură portofele de la băbuțe pensionare.

Un alt câmp de luptă e cel pe care se întâlnesc profesorii și elevii. Dacă până nu demult elevii erau cei asupriți (în special cei „altfel”, băieții cu părul lung și cercei, fetele cu fustă mai scurtă, și tot așa), acum s-a cam întors foaia, vorba dirigii mele. Cei mai mulți profesori au un salariu de toată jena și numai chef de educație nu mai au. Așa că lasă garda jos. Iar elevii atâta așteaptă. Jurnalele de știri sunt pline de profesori bătuți de elevi, de elevi care se bat între ei sau, mai rău, de eleve care se bat între ele. Bineînțeles, din cauza asta mai apar și profi ambițioși, care vor să introducă metode dure, însă nu fac decât să se lovească de protestele părinților, indignați că odraslele lor sunt persecutate în așa hal. Între toate astea, cine naiba să se mai preocupe și de educație, mai ales cu niște manuale fără cap și fără coadă?

Bineînțeles, toți adolescenții urăsc poliția. Cei mai mulți o urăsc din principiu, n-au avut treabă cu ea în viața lor. Însă așa e schema, tre' să-i înjuri pe gabori, mai ales dacă ești suporter al vreunei echipe din Liga I. Pe stadioane, de altfel, se consumă aproape toate incidentele dintre tineri și poliție. Sau, mă rog, și pe străzile din preajma stadioanelor. Cam tot timpul poliția câștigă, dar doar pentru că tinerii, deși mai mulți, sunt dezorganizați și nu au nici un scop precis – ei doar își descarcă ura pe poliție, ură care vine din cu totul alte motive. Cei care îi urăsc cu adevărat pe polițiști sunt cei care fumează multă iarbă. Ei chiar au de ce : e foarte enervant să stai cu frica în sân mereu pentru că fumezi un drog atât de inofensiv, în timp ce tac-tu poate să se facă muci de beat când are el chef, s-o bată pe maică-ta și să nu primească vreo vizită nici măcar de la sclavii ăia de comunitari !... A, și să nu uit, rockerii au mult de furcă cu poliția, mai ales la concerte – băieții în albastru chiar nu înțeleg că așa ne manifestăm noi. Iar dacă nu sunt polițiștii, atunci sunt bodyguarzii, care sunt, uneori, mai răi decât polițiștii. Recunosc, împinsăturile noastre – *pogo* – și datul din cap – *headbanging* – nu sunt cea mai drăguță priveliște, însă ignorarea culturilor sociale moderne de niște oameni care ar trebui să protejeze societatea mi se pare o priveliște și mai puțin drăguță...

Mă întrerup din nou – ca și cum nu erau de ajuns bruiajele politicianilor de la televizor și manelele vecinului – ca să vă relatez o nouă întâmplare, de acum cinci minute. Prietena mea tocmai a sosit și mi-a povestit că la intrarea în bloc, după ce a închis ușa, a auzit o bătaie în geam. S-a întors și a văzut un cocalar rânjind la ea în fața scării, cu pula pe afară. *Atenție, urmează imagini șocante ! Comentariile sunt de prisos.*⁴

Așadar, vedeți, e greu să fii adolescent în România. Dacă ești rocker, ca mine, trebuie să ai

de-a face cu maneliștii, cu țiganii, cu profesori neprietenoși sau apatici, cu poliția, cu părinții și cu prejudecățile tuturor, în general. La fel de valabil și dacă ești țigan, sau hip-hoper. Dacă ești manelist, nu prea ai de-a face cu nimic, pentru că la tine e simplu: dușmanii sunt de vină!

În final, aș vrea să vorbesc puțin despre cei care tocmai mă bruiază, despre politicieni. De exemplu, să-i luăm pe cei care sunt chiar acum la televizor: trei domni, de la trei partide. Două dintre partide guvernează împreună, al treilea e în opoziție, după ce a guvernat și el cu unul din primele două, l-a scos de la guvernare și a condus singur, cu sprijinul voalat, din opoziție, al celuilalt. Ați înțeles ceva? Nici eu. Politicianul din opoziție declară, fără argument: guvernul e incompetent! Primul politician de la guvernare sare: S-avem pardon, voi ați fost incompetenți, dar e adevărat că jumătatea de guvern a colegului cam scârțâie! Colegul sare și el: Nu, stimabile, jumătatea voastră scârțâie! Iar voi, ceilalți, ne-ați lăsat o grea moștenire! Tot ce urmează e o variație mai mult sau mai puțin plictisitoare pe această temă.

Și indivizii ăștia se așteaptă ca noi, adolescenții, să ne implicăm în politică, peste doi ani, să mergem la vot, poate chiar să intrăm în partide??? Take, Ianke și Cadâr ăștia? Coana Mița? Trahanache? Farfuridi, Brânzovenescu, Cațavencu, Pristanda? Toți agramații și semianalfabeții cu Maybach și Mercedes? Toți foștii activiști care îmi lăsau mie părinții în beznă, fără căldură iarna și cu apă caldă la două zile? Toți noii ciocoi, toți copiii ăștia hidoși, care vor doar să se joace de-a puterea, în scutecele lor de miliarde de lei, toți acești bolnavi care vor să ne îmbolnăvească și pe noi, toți Pinocchio ăștia, AȘTIA vor să îi votăm, să îi credem? Ha! Ascultați-mă bine, noi suntem măcinați de lupte între triburi, de lupte între bogați și săraci pe holurile școlilor, de lipsa banilor sau de mulțimea

lor, de încheștări între minoritatea cultă și majoritatea incultă, de vise de emigrare, de sex, de virginitate, de frumusețea adevărată și de falsitatea modei, de mare și munte, de rock și manele, de dragoste și ură, de părinți și profesori, de noi înșine ! Și voi credeți că mai avem timp de porcăriile voastre ? Voi sunteți dușmanul cel mai mare, pentru că voi conduceți acest autobuz prăfuit în care ne chinuim cu toții să ajungem la destinație. Voi ați permis furtul prin care unii dintre părinții noștri au ajuns lacomi și orbi și alții săraci și nebuni ! Voi ați perpetuat acea mentalitate potrivit căreia oricine e altfel trebuie marginalizat ! Voi ne-ați făcut să ne creăm o lume paralelă, în subsoluri și plaje pe care, apoi, tot voi le-ați invadat, prin intermediul oamenilor voștri puși pe hoție din avutul public ! Voi ați creat trusturile media care ne intoxică viața cu silicoane și curve de lux, cu știri de senzație și demagogie în direct ! Voi ați distrus parcurile și ne-ați împins la o viață pe asfalt, fără culoare ! Voi ați distrus muzeele și cultura, astfel că unii dintre noi n-au avut nici o șansă de a se deștepta ! Voi i-ați recrutat, dintre noi, pe cei mai disperați, mai violenți și mai creduli și i-ați făcut câinii voștri ! Și acum ați vrea să vă votăm ??? NICIODATĂ.

Cam asta am vrut să vă spun. Scuze dacă m-am înfierbântat puțin, e specific vârstei. Probabil că dacă nu ne-ar fi lovit acest meteorit, noi, adolescenții din România, sau o mare parte dintre noi, am fi fost sfârșitul acestei lumi, al acestei societăți. Pentru că noi ne-am saturat de felul în care trăiește și gândește această societate. Însă acum e prea târziu... O să crăpăm cu toții, oricum. *Load up your guns and bring your friends, it's fun to lose and to pretend...*

³ Această întâmplare este reală și a fost trăită (sau, mai bine-zis, auzită) de către autor pe când se afla în București, la etajul șapte al unui bloc de pe strada Vișana, Cartierul Tineretului.

⁴ Această a doua întâmplare a avut loc chiar în aceeași seară în care autorul a auzit corul spărgătorilor de semințe, în același bloc din Cartierul Tineretului, București.

The Future (Leonard Cohen)

Nicolae Ceaușescu își aprinse un trabuc, trase cu poftă și oftă, privind cerul de un albastru ireal al Hawaii-ului. Simțea nevoia unei partide sănătoase de sex, de ceva vreme, și Lenuța nu era de nici un ajutor. Mă rog, la anumite capitole, nici o femeie trecută de cincizeci de ani nu îi mai poate fi de ajutor bărbatului ei. Totuși, asta nu-l împiedica pe Nicolae Ceaușescu să-și exprime nemulțumirea prin lungi după-amiezi singuratice, petrecute pe plajă, cu trabucurile cubaneze, ochelarii de soare și amintirea zilelor în care era Secretarul General al Partidului Comunist Român.

De la venirea lor aici, în Hawaii, și până acum, trecuseră douăzeci de ani. Douăzeci de ani în care el se cizelase, devenind ceea ce putem numi „un bătrânel cumsecade”, iar ea rămăsese absolut aceeași, obtuză, rea de gură și de un egoism feroce, confirmând părerea generală a poporului român. În timp ce el învăța engleza și lua cursuri de golf, ea se acrea cu gânduri de răzbunare, obosea vânzătorii de pretutindeni cu gesturile isterice ce încercau să completeze puținele cuvinte pe care le cunoștea în limba lor și pândea cu ură emisiunile de știri, doar pentru a înjura orice politician român se întâmpla să apară pe CNN ori Euronews, fie că îl știa, fie că nu. Nicolae Ceaușescu încercă, un timp, să o convingă să se adapteze, expunându-i binefacerile unei bătrâneți liniștite și norocul pe care-l avuseseră, totuși, de a nu ajunge la închisoare. Nimic din toate acestea nu o convinse, însă. *What a fuck, woman*, mormăia el nemulțumit, apoi o lăsa baltă, spunându-și că se va da ea pe brazdă, în cele din urmă. Degeaba. Trecuse atâta timp și totul era la fel. Renunță, sătul de certuri, și

se concentra pe propriile nevoi și interese. Acestea erau destul de puține : engleza, golful, înotul în ocean, discuțiile politice cu un lider militar sârb căutat pentru crime de război și sexul. Acesta din urmă era singurul motiv pentru care mai interacționa cu Lenuța, și asta din ce în ce mai rar. Nemulțumirea lui crescuse exponențial, odată cu diminuarea interesului soției pentru astfel de activități. Totodată, însă, îl controla strict la acest capitol ; Nicolae Ceaușescu nu era foarte sigur, dar avea impresia, de mai multe ori, că e urmărit, în special când se ducea pe plajă. Nu era exclus ca Lenuța să fi angajat un detectiv, o credea capabilă de astfel de mizerii. *Crazy bitch...*

Fumul trabucului se ridica molcom în aer și Nicolae Ceaușescu își aminti cum privise, din mașina cu geamuri securizate a KGB-ului, decolarea elicopterului de pe CC, cu sosiile lor la bord și cu dobitocul acela de Stănculescu. Îl duruseră huiduielile mulțimii, întrucâtva, deși știa de mult că nu mai e iubit, doar temut. Știuse, de asemenea, de când Gorbaciov își anunțase vizita, că avea să i se ceară să renunțe la putere. Iubea mult puterea, însă mai mult se iubea pe sine, chiar mai mult decât pe pușlamalele alea două, Zoe și Nicu, care deveniseră niște răzgâiați clasa-ntâi și-i făceau numai probleme. Așa că renunțase, în schimbul unei bătrâneți liniștite în Hawaii și a unor conturi intacte în Elveția. Îi părea rău doar că o luase și pe Lenuța, scorpia asta nu voia nicicum să înțeleagă că totul se sfârșise și că nu le rămânea decât să se bucure de soare și de ocean. De ceva vreme, Nicolae Ceaușescu se gândea să o scoată din peisaj pe această nevastă hrăpăreață și nerecunoscătoare. Ideea luase avânt de când o cunoscuse pe Sarah, o englezoaică de vreo patruzeci și ceva de ani, rumenă în obraji și zglobie, care se dădea în vânt după poveștile sale și după aerul său romantic de fost dictator al unei mici țări est-europene. Sarah era vicepreședintele

corporației care construisese cochetul lor cartier de vile și avea sarcina de a vizita periodic complexul, pentru a controla dacă totul este în regulă, pentru a vedea ce îmbunătățiri mai trebuie aduse, ce nemulțumiri au locatarii, și tot așa. Nu discuta cu fiecare în parte, ci doar cu cei care îi fuseseră indicați de conducere drept persoane cu o oarecare importanță și prestanță. Nicolae Ceaușescu nu avea cine știe ce prestanță, însă era un client cheltuitor, adăugând mereu la luxul existent, pentru a satisface vanitatea nevestei. Incapacitatea Lenuței de a învăța engleza o lăsa deoparte în conversații și, în cele din urmă, se plictisi să mai caște aiurea în prezența lor, capitulând, nu înainte de a-l avertiza că „să ti pună dreacu’ să faci ceva cu ștoarfa asta, că o înec în pișcină !”. *No shit*. După două luni de zile, conversațiile se transformaseră în gâfâieli și gemete și Nicolae Ceaușescu se simți cu câteva zeci de ani mai tânăr, recitând, cu voce tare, în timp ce-și penetra amanta, discursul de înfierare a intervenției sovietice în Cehoslovacia, din 1968. Se hotărî, atunci, definitiv, să scape de Lenuța.

iPhone-ul vibă pe plasticul alb al șezlongului. Bolovan. Da, Bolovane ! Șefu’, să trăiți, voiam să vă raportează că vrăbiuța nu va mai ciripi în balcon de-acuma încolo. Bine, Bolovane, bravo ! Du-te și scoate niște bani de pe card *and buy yourself some pussy*. Hehe, da, șefu’, să trăiți, am înțeles ! *Over*. Așadar, se terminase. Liber, liber până la capăt, să-și trăiască ultimele zile așa cum avea chef ! Nicolae Ceaușescu nu se mai simțise așa de bine de la preluarea puterii în 1965, când îl scosese din schemă pe imbecilul de Apostol și-i prostise pe Maurer și Stoica să-l sprijine. Deși, să fim sinceri, schema asta a fost floare la ureche pe lângă ce s-a întâmplat atunci... În fine. Trebuie să se vadă cu Sarah – romanticul dictator est-european mai e și vădov, pe deasupra, iată o combinație care dă pe

spate, *forever*, orice englezoaică plictisită de pe malul Pacificului !

Sarah îl îmbrățișă cu lacrimi în ochi. Oh, my poor Nick, I'm afraid I've got some more bad news ! Auleu. They just announced it, a meteoroid will hit the earth and within a month we're all gonna be dust ! Iaca na. Nicolae Ceaușescu zâmbi a neîncredere, prea era de tot. Dar Sarah deschise televizorul : pe CNN se difuzau, deja, imagini prin satelit cu imensul bolovan. Bolovan. Pe măsură ce noua realitate se instala în mintea lui, Nicolae Ceaușescu simți o nevoie irezistibilă de a râde. Începu să hohotească, mai întâi încetișor, apoi din ce în ce mai tare. Sarah îl privea ca pe un nebun. Dar nu-i mai păsa. Ieși pe alee, râzând ca un dement, și se îndreptă spre garsoniera șoferului, aflată peste drum. Bătu cu pumnii în ușă, continuând să chicotească. Șoferul deschise, în chiloți ; în spatele lui, pe canapea, o târfă filipineză strângea cearșaful la piept. Bolovaneee, bă, Bolovane, auzi, bă, tu ai să distrugi lumeaaaaa, hahahahaha ! ! ! Șefu' ? Da, bă, Bolovane, 'tu-ți armaghedonu' mă-tii, tu ai să ne nenorocești pe toți, băăăă ! ! ! Se îndepărtă, urlând isteric „my driver is our death !”, făcându-i pe bătrâneii multimilionari americani să iasă la ferestre, nedumeriți. Sarah venea în urma lui, liniștindu-i : It's nothing, sorry, his wife died... And then this news, you know...

Ajunse pe plajă, se trânti pe nisip și se calmă. Rămase întins, privind norii, în timp ce Sarah îl mângâia pe frunte. După vreo jumătate de oră, se ridică într-un cot și, privind-o în ochi, sălbatic, începu să-i vorbească pe românește. Ascultă, fă, mai e o lună, deci nu avem timp de pierdut ! Eu am fost președintele României și n-am de gând să mor ca un bou aicea, cu dobitocii ăștia de imperialiști putred de bogați ! Trebuie să facem planul. Diseară, îl trimit pe Bolovan să-l asasineze pe

șeful poliției. Tu aduni șefii de sindicat de la cameriste, șoferi, chelneri, maseuri, barmani, salvamari și cine dracu mai lucrează pe insula asta, și le pui în vedere că va avea loc o insurecție armată populară, cu scopul de a instaura Republica Socialistă Hawaii ! Toată lumea se înarmează cu ce are la îndemnă, mai încolo or să fie și pistoale, puști, vedem noi. Ai o hartă a insulei ? Fă rost ! După aceea, telecomunicațiile – trebuie să le întrerupem, pentru ca imperialiștii să nu poată lua legătura cu continentul și să ceară ajutoare. Toți locuitorii din cartierele de lux vor fi scoși din apartamente și vile și executați ca dușmani ai poporului. De văzut dacă populația indigenă, cât o mai fi, e alături de noi. Plajele și hotelurile, ca și băncile, vor fi naționalizate. A, să-mi aduci aminte să-l trimit pe Bolovan să-l aranjeze și pe generalul sârb : nu se știe niciodată de unde sare iepurele și sârbii au fost mereu o durere-n cur în plus ! Așa... ia să mai vedem, ce ar mai fi...

Soarele se cufunda, încet, în mare. Nicolae Ceaușescu vorbea în continuare, în timp ce Sarah îl privea, cu lacrimi în ochi. *Poor Nick*, a trecut prin atâtea... I-a murit soția... A fost alungat din țara lui. Oare își mai amintește cineva de el, acolo ? Oare mai sunt oameni care îl apreciază ? Va ști cineva, acolo, că Nicolae Ceaușescu a murit de două ori ?... Dar cine va ști că, înainte de sfârșitul lumii, există Republica Socialistă Hawaii ? Poate că nimeni. Dar ea există. Și va dăinui, făurind, în neant, o societate multilateral dezvoltată, în frunte cu Secretarul General al Partidului Comunist Hawaiian, tovarășul Nicolae Ceaușescu !

On the Turning Away (Pink Floyd)

Astăzi mă întorc la tine. Pe drumul dinspre câmpul de bătaie, vin, laolaltă cu alții. Înfrânți. Cu lacrimi în ochi. Cu o singură speranță : că cineva, undeva, ne așteaptă. Că cineva ne mai iubește, într-un loc.

Luptăm de atâta vreme, încât ne-am pierdut sentimentele și emoțiile. Atât de încrâncenați, am uitat să ne luminăm fețele odată cu răsăritul sau cu zâmbetul inocenței. Uniforma noastră a devenit cinismul gri. Cizmele noastre sunt negre de ură. Cerurile gurilor noastre s-au uscat de atâtea urlete. Trupurile noastre s-au crispat de atâta zbucium.

Venim.

Nu suntem prea mulți. Câți am scăpat. Bătălia aceasta a fost grea, a ținut ani de zile. Am pierdut-o. Altădată am câștigat. Însă nu se termină niciodată. Mereu, suntem chemați undeva, noi sau alții, să ținem piept dușmanului. Nu mai e, de mult, nici o glorie. Nu mai e nici o revoluție, nici o exaltare. Nu mai iese nimeni în fața trupelor să rostească vorbe de îmbărbătare. Ne adunăm, pe tăcute, și trecem la atac. Pentru supraviețuire, pentru a putea să te țin din nou în brațe fără griji, cu sufletul împăcat. Pentru iubire.

Eu nu pot trăi fără tine. Dar nici fără această luptă. Dacă nu aș fi acolo când trebuie să fiu, mi-aș trăi viața lângă tine cu capul întors spre flăcările iadului, spre locurile în care alții mor pentru ca eu să pot sta în fața ta. Și nu pot accepta asta. Tu știi și mă ierți. Îmi speli hainele de sânge, fără bucurie, fără tristețe, fără cuvinte.

E un blestem să-ți pese. Acum știu asta. Nu e nici o fericire să fii demn în acest timp și în acest loc. E doar o luptă continuă. Singura fericire este

iubirea cu care mă învălui când intru și când ies pe ușă. Între ușă deschisă și ușă închisă e un vid în care ne aruncăm, o uitare de toți și de toate, un repaos alb. Nu vorbim despre ce va fi, despre ce a fost. Am încetat de mult să mai cred că lupta e pentru ca toți cei ce vor veni să nu mai lupte. Ba vor lupta și ei, și cei de după, până la întunericul final. Însă, cât e lumină, înainte ! Mi-ai curățat rănilor, mi-ai pus mâncare în raniță, m-ai sărutat cum nimeni nu mă va săruta vreodată, și m-am dus...

Astăzi mă întorc. Am privit în ochii monstrului și m-am cutremurat. Avea ochi de aur, plini, denși, de nepătruns. Era orb, dar ne mirosea sufletele. Nu ne omora, ci ne atrăgea de partea lui. Mulți camarazi au lăsat jos armele și au fugit spre spre gura lui imensă, deschisă. Nu se vor mai întoarce niciodată. Eu am scăpat, pentru că tocmai ceea ce mi-a vârat monstrul în suflet s-a lovit de iubirea mea pentru tine. Nu de milă, nu de dreptate, nu de ură: de iubire.

Abia aștept să ajung la tine. Ca întotdeauna, mă vei lua în brațe și mă vei strânge tare. Rănilor mă vor durea, însă durerea se va topi lângă trupul tău. Mă vei îmbăia, mă vei hrăni. Vom avea, poate, timp pentru de toate, chiar să ne și certăm. Cerul va fi albastru. Apoi, norii se vor aduna din nou, undeva, în depărtare. Voi încerca să nu mă uit, voi întoarce spatele. Însă, până la urmă, chiar tu vei fi aceea care îmi va spune : *Haide, e timpul pentru iubire. Nu întoarce spatele !*

Epilog: Lipsapocalipsa

Ce risipă grozavă să te naști aici ! Tot ceea ce ți se întâmplă în legătură cu acest spațiu te duce la concluzia asta. Poți păți chiar ca mine, întrebându-te de ce naiba scrii, pentru cine și pentru ce ? Pe cine interesează ? Pe mine ? În nici un caz, prietene. Eu nu am chef de lamentațiile tale, de plângerile formulate într-un limbaj fals semicult, să-i păcălești pe proști că ești de-al lor, dar și pe preinșii intelectuali că a mai apărut unul care cică gândește.

Gândirea, fraiere, nu-ți folosește la nimic aici. Poți să gândești până poimarți, că n-o să faci un pas ! Nu știi dacă ai observat, dar aici totul se mișcă pe orizontală, în stânga și în dreapta, niciodată în jos sau în sus. Spiritul nu o ia spre înălțimi, ci dă colțul blocului și se proptește cu nasul în tomberonul supraîncărcat în care copiii străzii scormonesc și, uneori, mai și dorm. Șmecherii nu decad, nu pică în celule, ci se pitesc după ușă, fac un pas în lateral și legea trece pe lângă ei ca acceleratele mereu întârziate pe lângă cătunele unde secolul XXI tot n-a ajuns încă. Ei, tot așa și cu gândirea – n-o să te ridice ea deasupra noastră, undeva, dar nici n-o să ajungi în mocirlă din cauza ei. Nu, o să putrezești în singurătăți de ianuarie care, cu tot cu laptopul la care scrii și cu tot cu noua ta *lava lamp*, seamănă suspect de mult cu singurătățile tăcutului și ruptului în coate intelectual din comunism.

Mergeam într-o zi pe stradă și, brusc, mi-am dat seama că nu îmi mai pasă. M-am oprit, m-am așezat pe o bancă, ba nu, erau niște scări, și am început să rumeg situația. E grav, mi-am zis, dacă mi se întâmplă asta, înseamnă că am ajuns ca toți ceilalți somnambuli care cutreieră străzile și viața. Dar, tocmai, vezi că nu e așa – eu sunt diferit de ei,

pentru că mie mi-a păsat și a ajuns să nu-mi mai pese. Ceea ce presupun că ți se întâmplă și ție acum. Ai petrecut ceva ani, poate cinci, poate zece, atrăgând atenția oamenilor, repetându-le în mod constant că lucrurile merg prost, într-o direcție greșită, că trebuie făcut *ceva*, acest adverb conținând multiple posibilități, de la grevă la revoluție și de la carte la festival. Te-ai zbatut, te-ai gândit, ei și ? La ce ți-a folosit ? Ai ajuns și tu acum, ca și mine, să stai întors cu spatele, să tragi obloanele și să cauți să ai cât mai puțin contact cu acest spațiu oribil, distrus iremediabil, făcut varză. Totuși, ca să nu pari un snob sau, doamne ferește, un *emo*, zâmbești cu amabilitate, faci conversație, treci pe la crăsmă, mai dai chiar și-un interviu din când în când, în fine, joci comedia normalității, însă vreau să-ți spun un secret : nici dracu n-are treabă cum te porți tu, dacă ești scârbit sau deprimat sau mai știi eu ce ! Tu chiar ai impresia că cineva se obosește să observe cum îți țâțâie ție curu și cum te bosumfli că lumea e de rahat ? Ehe, băiete, ia-ți gândul de la așa ceva... Oamenii au lucruri mai bune de făcut, de fapt mai rele, mult mai rele. Astăzi, oamenii fac mai mult rău ca niciodată, dar pentru că răul și binele s-au relativizat așa de mult (de exemplu, pentru mulți americani e bine să omori irakieni, în vreme ce pentru mulți europeni e rău. Sau, întrebare : Rambo e un erou al luptei pentru libertățile individuale și pentru imaginea veteranilor războiului din Vietnam sau e un ucigaș de polițiști, în seria întâi, și un asasin căruia puțin îi pasă de legislația internațională în materie de crime de război, în seriile următoare ? Noroc cu Harry Potter, aici e clar – Harry e bun, Cap-De-Mort e rău.), nu mai are importanță.

Deci, ce mare brânză că nu-ți mai pasă ? Aaa, ești prea inteligent să nu-ți mai pese ? Ei, uite, încă un lucru nefolositor pe aici : inteligența. Adică, da, dacă vrei să evadezi, îți folosește, te poți duce

foarte departe cu ea. Îndeobște, te poți duce foarte departe și dacă n-ai prea multă. Dar, dacă vrei să rămâi și ești inteligent (deși poate că nu ești chiar așa de inteligent dacă vrei să rămâi, scuză-mă că-ți spun), atunci poți să te ștergi la cur cu inteligența. Asta chiar o să te trimită la colț, te asigur : capul ți se umple cu mii de întrebări, majoritatea fără răspunsuri de găsit, te frământă, te agiți și într-un final ajungi pe o canapea, cu o vodcă în față, contemplând dezgustat o realitate care, să recunoaștem, n-are nici o nevoie de ilustra ta minte pentru a continua să fie ceea ce este. Te deplasezi, disperat, până în cel mai îndepărtat punct din dreapta al orizontalei, apoi în cel din stânga – nimic ! Îmi amintești de capul galben dintr-un joc din acela mare, la care ne jucam în holul Casei de Cultură când eram mici : înghiți romburi mici, firmituri de viață, însă nici o bucată mai sănătoasă, nici un pot cel mare ! Pentru că, prostule, aici nu există poturi mari pentru inteligenți ca tine, aici totul se reportează la infinit, ca o bășică imensă care, la un moment dat, se sparge, iar conținutul ei ne aparține timp de câteva zile de decembrie și de Crăciun, pentru ca, mai apoi, să ne scape printre degete, scurgându-se în canale săpate dinainte de cei proști, dar întreprinzători...

Mama spune să nu generalizăm, să ne fie milă de cei care ne fură și de Ceaușescu și să căutăm ceea ce e bun în noi, să nu mai vedem răul peste tot. Ce crezi despre asta ? Tipic creștin, nu-i așa ? Problema e că mamei îi fac concurență un alt fel de creștini, din ăia care suie muntele Athos cu trabucul în dinți, dau mită valize cu bani și cer donațiile înapoi. Sau din cei care ar plimba și moaștele nu știu cărui sfânt cu merțanul dacă asta le-ar aduce niște voturi în plus. Sau din cei ce își abandonează nou-născuții la gunoi sau își leagă bătrânii cu lanțul în beci. Sau din cei care crucifică tinere fecioare. Sau din cei care transmit Învierea în direct de pe plaja din Mamaia. Chiar așa scria în

programul TV : *Învierea Domnului Iisus Christos. Transmisiune în direct*. Nu sunt eu prea mare credincios, treaba asta cu credința e încurcată rău, cu Dumnezeu care nu-i în stare nici să ne lase liberi până la capăt, nici să ne constrângă definitiv, însă creștinii ăștia de aici chiar își dau cu firma în cap. Și mama e cam singură printre ei, așa cum binele e cam singur printre rele, aici. E cazul s-o spunem clar și răspicat : suntem excepția, nu regula, suntem minoritatea, nu majoritatea. Astfel, a generaliza nu devine altceva decât viziunea pe care o avem din acest unghi, în care ne aflăm. Și să ne fie milă ? Ha ! N-aș merge până acolo încât, ca Nietzsche, să condamn și să înfierez mila creștină, însă, în poziția noastră, să ne fie milă chiar ar fi o slăbiciune de neiertat și o lipsă de luciditate.

Bă, vezi că iau o pauză, calculatorul ăsta merge ca o râșniță, îi dau un *restart*.

Back. Știi, omule, de o vreme încoace am început să închid ușile, una câte una. E ciudat, pentru că, nu demult, doream să le deschid pe toate. Mă repezeam, nerăbdător, dădeam cu ele de pereți și intram buzna în lume, respirând cu zgomot aerul, oricum era el, îmbâcsit, pur, înecăcios, rarefiat. E uimitor cât de repede te dezamăgește locul acesta, însă nu e vorba numai de el – nu, am sentimentul că tot pământul ăsta se învârte aiurea, fără sens. Întotdeauna, totul ajunge să se rezume la doar două alegeri. Inventarea „nuanțelor” s-a făcut pentru a crea justificări suplimentare pentru lașitate, crimă, război, cruzime, nepăsare, abandon, și așa mai departe. Însă mereu va fi vorba de doar două opțiuni : între bine și rău, între a-ți păsa și a nu-ți păsa, între a urî și a iubi, între a lăsa ceva în urmă și a nu lăsa nimic, între fericire și nefericire, între a tolera și a nu tolera, între a trece pe roșu și a trece pe verde. Ți-am spus că, într-o vreme, făceam exercițiul ăsta, treceam pe roșu la semafor ? Însă niciodată

când veneau mașini, doar dacă era liber. Astfel, certificam o impresie pe care am avut-o demult, și anume aceea că, aici, și încălcarea normelor, ridicarea împotriva regulilor și revolta contra nedreptății s-au făcut și se fac doar atunci când revoltații sunt siguri că sistemul se uită în altă parte. La primul baston ridicat, la primul fluier, totul se năruie. Am văzut la televizor niște șoferi care protestau împotriva triplării taxei auto ; stăteau în mijlocul străzii, vociferau, claxonau, mă rog, tot ciroul. Însă când polițistul a venit și i-a pus cătușe unuia dintre ei, ăla a început să plângă și să se zbată, rugându-se, ca un copil fricos, să nu-i pună cătușe, că el n-a făcut nimic. Spaima din ochii lui n-am s-o uit niciodată, o spaimă animalică, cam ca aceea descrisă de Marin Preda în *Cel mai iubit dintre pământeni*, în cazul unui personaj smuls de securiști din mijlocul unei manifestații pentru că striga sloganuri anticomuniste. Desigur, se poate obiecta cu exemplul Revoluției din 1989. Însă cine dracu să mai aștepte pentru un act de curaj colectiv o dată la patruzeci și cinci de ani ? Mersi, eu nu. Dar să revin la cele două opțiuni. După cum îți spuneam, am început să închid ușile ; sunt și astea două opțiuni, să închizi sau să deschizi ușile. Și, așa cum unii trec de la bine la rău, de la minciună la adevăr sau de la încredere la neîncredere, tot așa poți să deschizi toate ușile și apoi să le închizi. De tot. Să le încui bine și să te sui în pod. Și în pod ai de ales ! Poți să te uiți pe fereastră sau poți să nu te uiți. Dacă te uiți, s-ar putea să vezi pe unii cum violează o bătrânică. Și atunci poți să suni la poliție sau poți să nu suni. Dacă suni, polițiștii pot veni imediat, sau pot alege să-și termine kebabul mai întâi. Dar să zicem că nu te uiți pe fereastră. Ce ai de făcut, atunci ? Poți să te declari prizonier al acestui spațiu sau poți să pretinzi că tocmai ai evadat. Dacă alegi să te declari prizonier, trebuie să fii conștient că e închisoare pe viață – nu mai

scapi ! Dacă vrei să zici că ai evadat și să crezi că tocmai ți-ai inventat un univers paralel, de neatins, atunci află de la mine că tocmai ai înnebunit. De fapt, în ambele cazuri ești nebun. Doar că, în primul, nebunia e dureroasă, reală, lucidă, iar în cel de-al doilea, e duioasă, infantilă, transformându-te într-un fel de copil ciudat, bântuind după o mamă, o viață, o țară, o lume.

Și, totuși, eu am început să închid ușile și am sentimentul că și tu faci la fel. Cum e ? Nu-i așa că e mult mai liniște ? Nu-i așa că e mai puțin stres ? Nu se mai aude curgând noroiul. Vocile acelea, lătrând la gardul puterii de orice fel, nu se mai aud. Faci de mâncare, te uiți la multe filme, scrii, asculți muzică, faci dragoste, lucruri simple. Uneori, tragi o țigară la fereastra ce dă spre spatele blocului, pentru că pe acolo nu prea trec oameni și nici nu se aude zgomotul mașinilor care trec pe șosea. Nu-i așa că nu mai ai nevoie de nimic altceva ? Desigur, există câteva regrete, însă nimic esențial, nimic de care să nu te poți rupe. Chiar zâmbești, gândindu-te la câteva personaje care ți-au fost aproape și care, acum, se zbat acolo, afară, să se ridice un pic, cât de puțin. Le mai răspunzi, câteodată, la telefon, dar din ce în ce mai rar – nu mai vrei să refaci acel lanț de relații care te trage înapoi, aici, în beznă prin care bâjbâie milioane, care cu sticla de bere în mână, care cu cruciulița la gât, care fugărind o rudă cu toporul, care cu cartea subraț, care cu miliarde în servietă, care cu speranța în suflet. Dacă nu sesizezi o oarecare ironie în această situație, îngăduie-mi să te luminez, poate ți-e greu să o sesizezi pentru că nu știi prea multe despre cum era *înainte*. Ei bine, *înainte*, dragul meu, era tot așa ! Ai auzit de arest la domiciliu ? Asta era o formă prin care comunismul forța un individ să facă ce facem noi acum, de bunăvoie. Cineva ar putea să mă contrazică și să spună că acum nu ne forțează nimeni. Aiurea ! Ba ne forțează, și încă mai drastic ; pe atunci, sentința

asta ți se aducea la cunoștință o dată, după care erai silit să o execuți. Acum, ți se aduce la cunoștință în fiecare zi, în poștă, la televizor, pe stradă, la școală, aici, în lume. Singurul câștig, acum, e că poți alege să fii silit să o execuți sau să admiți și tu, ca și Kundera, că *viața e în altă parte*.

Dar văd că te-ai întristat. Hai să facem o pauză, pun de o cafea și ne mai relaxăm puțin. Știi că vine Korn la Peninsula?

Sincer, cred că ne batem gura degeaba. Toate discuțiile astea n-or să ne ducă nicăieri. Nici pe noi, nici pe cei care, Doamne ferește, ne citesc. Pentru că, pur și simplu, pe oamenii de aici nu îi interesează *filozofarea*. Adio, Ilie Moromete ! Adio, Ion Creangă ! Adio, țăranul înțelept ! Adio, Ladima, Fred Vasilescu și adolescenți miopi ! S-au dus pe apa sâmbetei bărbații căzuți pe gânduri, visătorii și intelectualii suferinzi ! Totuși, curios e că pe oamenii de aici nu îi interesează nici *acționarea*. Nu vezi pe nimeni să pună mâna să facă ceva concret, să construiască, să dureze. Nu, locul acesta e încremenit în *ceva între*, mai precis, *ceva sub*. Filozofia, mă refer la aia a bunului-simț comun, nu la profunzimi de geniu, a fost înlocuită de *comentariu* : toți comentează, peste tot, la scara blocului, pe prispă, la televizor, pe stadioane, în parlament, la microfon, în spatele scenei, la birou și în pat. Iar acțiunea a fost înlocuită de *descurcăreală* și *improvizație* : totul e încropit pe termen scurt, nu ca să reziste, ci doar până trece năpasta. Erorile nu sunt corectate, ci se construiește peste ele, cum o fi, o fi. Urâtenia e acoperită cu o pânză semitransparentă, cât să nu se observe din goana mașinii de protocol. Fundațiile se fac în grabă, doar să ne păcălim că or să reziste, ca și cum, de fapt, nimeni n-ar avea, vreodată, de gând să locuiască acolo. Și chiar așa e : oamenii de aici nu pot să fie ai locului, nu pot să prindă rădăcini. Chiar și cei care petrec o viață întreagă în

aceeași casă, pe aceeași stradă, nu dau semne că ar fi, cu adevărat, din acel loc – pentru că nu au nici un respect pentru el. Nu suport mania curățeniei, dar să stai tot ca la 1900, cu străzile desfundate, să zacă gunoiul la doi pași de tine și tu să nu faci nimic, să înoți în coji de semințe, să te duelezi în decibeli cu vecinul, să fii în stare să omori pentru un loc de parcare – ei bine, ce fel de viață e asta? Oamenii aceștia arată ca o hoardă de nomazi, veniți să pustiască totul și să se care spre alte zări. Și unii dintre ei, din ce în ce mai mulți, asta și fac: o iau spre liniștile și perfecte orășele europene, unele vechi de secole, stârnind greața și furia unor indivizi care n-au mai văzut asemenea barbarie de vreo trei sute și ceva de ani încoace, poate și mai mult. Și, astfel, acești presupuși semenii de-ai noștri, eliberându-se de acest loc, îl înrobesc și mai tare, îl izolează, și pe noi, cei rămași, odată cu el.

Uite, vezi, m-am ambalat și parcă spuneam că e degeaba. Dar și asta e o chestie, că am început să ne spunem că e degeaba ! La urma urmei, din nemulțumirea omului s-au născut libertatea și democrația, nu ? Uf, cuvinte mari, democrație, libertate, și noi ne prăpădim aici, la o cafea, să dăm mizeria afară din noi... Spune-mi, cu ce dracu suntem mai presus de părinții noștri, ăia de se adunau prin mansarde, ascultau Pink Floyd și credeau că așa se luptă cu dictatura ? De ce rândurile acestea nu sunt o încercare la fel de jalnică de a răsturna un sistem ca și sentimentul de „rebeliune” pe care taică-meu sau taică-tău îl încercau când își lăsau părul un pic mai lung, în studenție ? Unii ar zice că nu se poate compara ce era *atunci* cu ce e *acum* ; iar eu spun că, dacă există comunism, capitalism, nazism, monarhie, democrație liberală, autoritarism și toate *ism*-ele din cărți, pentru ce se întâmplă aici încă nu s-a inventat *ism*-ul potrivit. Ceea ce se întâmplă aici e ca un mâl – te ține captiv, fără să te înece, dar și fără să te poți smulge din el. După un timp, te

obișnuiești, și cu putoarea, și cu poziția în care te afli. Îți vezi pe alții cum își bagă semenii la fund, ca să aibă pe ce se sprijini mai bine. Și sunt unii care, naiba știe cum, și-au pus sub cur și câte un fotoliu sau capota unei mașini de lux ; evident, sunt tot în mocirlă, dar a lor e asezonată cu un obiect de zeci de mii de euro. Asta se cheamă că au putere ! Nu puterea de a ieși afară, ci pe cea de a ne ține pe noi în rahat până la gât. Mai mult decât atât, ne și pun să mirosim rahatul și să ne prefacem că e parfum. Iar cei mai mulți dintre noi se conformează... Dacă s-a conformat el, baciul mioritic, om de legendă, dacă s-a conformat Manole, dacă s-au conformat atâtea și atâtea generații de tâmpiți înaintea lor, ei de ce să facă pe deșteptii ? Se poate trăi în demnitate și se poate trăi în umilință. De abia în acest punct, însă, cei de aici au șters opțiunea : important nu e că se poate trăi și așa, și așa ; important e că *se poate trăi*. Și asta, băi băiatule, dacă arunci o privire pe fereastră, vei vedea că e de ajuns pentru acest ținut !...

Interludiu electronic 1

Hello Dear !

How are you ? I hope that all good for you and you will read my letter with a interest. Ok. I got your e-mail through internet dating agency. I gave my letter to agency and they have told that my letter will be send to man in UK ! ! ! I want to arrive to UK and I have good chance for this. I need only man who can meet me in UK and probably we can to develop our relations.

Ok. My name is Martina. I'm from Poznan City, Poland. My measurements : 32B-24-34, Height : 5'2", Weight : 115 lbs Hair : Brunette Eyes : Blue Star Sign : Pisces I'm 26 years old. But very soon will be 27 years old. My birthday on March, 13, 1981. I am ready for creation family and want it very much. I cannot find the man in Poland for

myself because it very hard in Poland. I want to create family and to live in your country because the government to care about people. I want to live and be sure in the future. In Poland it is not possible to live easy.

I want to tell about myself a little. I live in city Poznan. My city is very beautiful. I work as the seller in shop home appliances. I'm cheerful woman who like to go for sports and do all what like are usual peoples. My history : I'm with my girlfriend were going to go in your country as tourists for search of men for serious relations. But my girlfriend could not go with me. She had problems with your family. But very soon I will receive visa and I don't want to lose a chance to arrive in your country.

I will receive visa in 7 days for your country. Now I'm in city Warsaw and waiting for reception of my visa. It will be great if you can meet me and we can to have relations with you. I'm understand that it very strange, but probably it's destiny for you and me. I understand that you will ask me "Where did you get my e-mail ?"

I'm right ? ? ? ;) I got your e-mail through internet dating agency in my city. I gave them my letter and they told me that they will send my letter. And I will be very happy if YOU will answer to me. I will be very happy if you will write me and we will have our meeting very soon. And it is possible we a meeting in 7 days because I can arrive to you. Please tell to me about yourself a little !

What is your full name ? Your age ? City ? I hope that you will answer to me back... If so I will send my photo to you. I will wait your answer so much...

*Write to me on e-mail :
marjiola.dmit@gmail.com*

Yours Martina

Sărăcia îi împinge pe oameni la multe. E fascinant, într-un fel, să privești felul în care umanitatea și-a creat cercuri tot mai largi ale constrângerii. În miezul lor, totul e frumos și parfumat, însă, spre margine, începi să realizezi cât de oribil și de nedrept e totul. Cu fiecare set nou de standarde de viață, cu fiecare nouă curbă trasată, tot mai mulți indivizi sunt împinși spre margine și încearcă din răputeri să ajungă în centru. Iar când ajung, dau o nouă măsură, inventează un alt coteț, un alt ocol, un nou orizont, mai măreț, mai magnific și, astfel, mai îngrozitor. Sărăcia și bogăția au devenit obiectele smintelii generale. Săracii fac lucruri inimaginabile să scape de statutul lor social, bogații sunt capabili de orice pentru același lucru : să înlocuiască un blazon cu altul, mai strălucitor. O corporație o înghite pe alta, un stat acaparează, economic, alt stat, o curvă înghite sperma clientului, un copil e vândut unor străini, o țară bombardează altă țară, un mafiot primește un glonț în cap, un cerșetor prinde moneda aruncată de un trecător, o pădure e tăiată în întregime, o balenă e vânată în larg, un director ia locul președintelui și un subaltern ia locul directorului, un politician șantajează un politician care șantajează alt politician, o vânzătoare convinge un client să cumpere, o tânără atinge pantoful artistului preferat, în primul rând, la concert și leșină, niște turiști sunt părăsiți de agenția de turism în deșert, niște marinari se sufocă într-un submarin pe fundul mării, un vecin înjunghie alt vecin, o actriță porno își introduce o bâta de baseball în anus, un terorist se aruncă în aer într-o școală, un adolescent cumpără heroină, un părinte colecționează mașini, un nou detergent iese pe piață, un șef de stat vânează rațe, un ghețar se topește, cineva moare pe holul unui spital, altcineva trăiește la lumina lumânării, o bancă e jefuită, un broker se aruncă de la etaj, un bancher cumpără o insulă, o specie dispăre, o rachetă

decoleză, un militar în termen se sinucide, o bătrână e violată, un rinichi e vândut, o inimă e furată, niște demonstranți sunt împușcați, un steag se înalță, un altul coboară, un cartier nou e construit, o casă e demolată, se intră în faliment, se iese în oraș, se ține cont de tendințe, se invidiază, se minte, se înșală, se dramatizează, se diagnostichează, se etichetează, se bea, se zboară, se urăște și se iubește. În toate acestea, cineva e dedesubt și cineva e deasupra. Cineva pierde și cineva câștigă – nimic anormal în asta, doar faptul că nici învinsul, nici învingătorul nu mai au pic de demnitate și umanism, doar un rictus hidos pe față și dorința de a o lua imediat de la capăt, o nouă cursă, un nou act de canibalism politic, economic, social, o nouă luptă pe viață și pe moarte. Hipioții s-au înșelat : plicticoasa tihnă burgheză e de preferat unui asemenea măcel. Reuniunea cu natura și exaltarea dionisiacă n-au făcut decât să le reamintească oamenilor că sunt stăpânii pământului și să le dea imboldul de a se lansa în cele mai îngrozitoare utopii, vărsând sânge, înghițind spermă, călcând pe cadavre și sfârtecând totul în cale. Nevinovata „beție a simțurilor” a devenit, vai !, o sete permanentă de putere ce trebuie satisfăcută oricând, oriunde și oricum. Dar, bineînțeles, acum avem televiziunea și producția cinematografică, să ne liniștească : crima e un spectacol, puterea e un joc mișto, totul e palpitant, incitant, intrați, vă rugăm, poftiți, e în premieră, ea îl va ucide pe el, după care și-o va trage cu celălalt, în timp ce dușmanii sar în aer și mașinile de firmă rulează printre explozii ! Totul la cel mai mic preț...

Mai știi tâmpenia aia de lectură, *Print și cerșetor* ? Nu mai știu cine a scris-o, însă cred că titlul ni se potrivește la perfecție. Așa suntem noi aici, și prinți, și cerșetori ; sau, mai bine zis, când una, când alta. Bine, în general, toată nația asta e

aşa : în ziua de salariu, toţi sunt prinţi. Asta durează o zi, maxim două, hai, trei, cu indulgenţă. În unele cazuri, durează de la casierie până acasă şi atât. După aia – *good bye, sweet prince* ! Ghetoul te mănâncă ! Ai observat, cred, moda asta intelectuală, a celor care se plâng de incultura maselor. Şi presupun că te-ai lovit şi de noul „realism”, al celor care consideră că nu mai avem nevoie de cărţi, filme sau piese de teatru, pentru că strada ne învaţă tot ce trebuie să ştim. Ei bine, amândouă atitudinile sunt de rahat ! În primul rând, cartiere şi oraşe întregi trăiesc de azi pe mâine. Cu ce naiba să meargă la teatru sau la cinema, dacă n-au cu ce să-şi plătească întreţinerea sau n-au bani de mâncare ? În al doilea rând, sărăcia nu e o scuză pentru prostie : un permis de bibliotecă e gratuit, emisiunile de cultură, puţine câte sunt, nu costă nimic. Poate că tac-tu n-are timp, că trage de el din zori până în noapte, dar tu, adolescent idiot, sigur poţi să faci şi altceva decât să spargi seminţe în faţa blocului. Dacă ai face un efort, nu imens, ai realiza situaţia asta ironică, paradoxul celui care e şi prinţ, şi cerşetor.

Degeaba. S-o recunoaştem : e un cerc vicios, fără ieşire. Adevărul e că aici poţi să fii doar prinţ, pentru mult timp – tot ce îţi trebuie este un obraz gros, o inimă de gheaţă şi mult, mult tupeu. Adevărul e că strada a câştigat şi legea junglei domină. Cre’ că nici Hegel şi Nietzsche n-au anticipat o asemenea prelungire a teoriilor lor cu privire la raporturile de forţă dintre oameni. Democraţia liberală, câştigătoare în partea asta de lume, s-a poticnit taman la capătul Europei, în acest loc în care unii continuă să apese piciorul pe grumaz şi alţii continuă să se plece, cu frică. Aici, stăpânul şi sclavul există în continuare, de la începuturile umanităţii şi până acum. Dincolo de faţada instituţională a democraţiei, iobagii, şerbii, sclavii plătesc taxa de protecţie, îşi dau copiii la Înalta Poartă a Adopţiei, să ajungă şi ei oameni, se

lasă săraciți și prostiți, se resemnează de două mii de ani. Iată un alt paradox : un loc în care există două feluri de legi, paralele, un loc în care democrația și tirania coexistă, un loc în care s-a murit pentru libertatea de a fi sclav din nou. Nu e de mirare că toți se declară bisericoși, dar, în același timp, toți sar la gâtul celui de lângă ei. Deși (sau tocmai pentru că) e ultima mare religie a sclavilor, creștinismul stipulează tocmai egalitatea între oameni. Însă orbii ăștia nu văd, nu-și dau seama că, dacă drumul spre Împărăția Cerurilor e deschis tuturor, e pentru că drumul spre Împărăția Pământului e deschis tuturor ! Cei care îi sugrumă zi de zi încalcă, de fapt, însăși baza credinței pe care cu atâta mândrie o afișează. Amărății ăștia n-au luat din morala creștină decât mila, și aceea înțeleasă în mod greșit – drept resemnare. Și au interpretat invers accesul garantat în ceruri : dacă oricum ajungem acolo, ce sens are să ne străduim pe aici ?

Poate că are sens o asemenea întrebare : chiar, ce rost are să arestăm hoțul ? De ce să încercăm să dăm jos un politician corupt ? De ce să luptăm pentru drepturile garantate prin Constituție ? Moartea ne așteaptă pe toți și, odată cu ea, iadul pentru cei răi, raiul pentru cei buni. Pam-pam. Gata, *end of game*. Însă există un rost și ți l-am pomenit mai sus : el se numește DEMNITATE. Nu e vorba să ne îmbuibăm cu toții, în mod egal și frățesc. ăștia de aici așa gândesc, l-ar da jos pe corupt doar ca să ajungă ei la corupția lui. Nu, e vorba să trăiești decent, în primul rând, să ai o bază solidă, de unde n-ai decât să încerci să zbori : poate îți frângi gâtul, poate nu. Însă, fără demnitate, nu ești decât un vierme, un sclav, un semi-animal. Câinele tău e dependent de tine – poți să-l hrănești, poți să nu, poți să-l mângâi sau să-l bați, poți să-l alungi din casă, să-l omori sau să-i cumperi o zgardă din aur. Iar tu ești la fel de dependent de acești noi stăpâni, care te pot lăsa

fără mâncare, fără casă, fără slujbă, dacă interesul lor personal o cere. Sau te pot duce acolo sus, lângă ei, te pot mângâia pe cap, îți pot pune un lanț de aur la gât, cu condiția să fii cuminte și să asculți. Să îi votezi, să îi aclami, să le dai o parte din câștig, și așa mai departe.

Toate astea nu le-am spus eu, de fapt. Le-au spus alții, demult. Eu doar le adaptez situației de aici. Sau, mai bine zis, descopăr cât de bine se potrivesc cu ceea ce se întâmplă aici. Și îmi pare rău și mă doare. Mai închid câte o ușă, dar continui să trag cu urechea. Încă mă întreb dacă și când voi fi în stare să mă îndepărtez de ușă. Iar asta depinde și de tine, să știi. De fapt, depinde în primul rând de tine. Dacă ai să stai tot așa, ca un bleg, cum stai acum în fața mea, ca un handicapat, ca un autist, atunci cred că o să mă car. Dacă, însă, vei zgâria, cât de puțin, ușa, eu o să îți deschid. N-o lua ca pe un șantaj ; ia-o ca pe o recunoaștere a faptului că singuri nu însemnăm cam nimic, ca pe conștiința nevoii noastre de a comunica și de a ne înțelege. Și, mai ales, ia-o ca pe o mărturisire : mi-e frică.

Îmi zboară atâtea chestii prin cap și scuză-mă că le scriu așa, la nimereală. Nu am, vorba aia, metodă. Nu am, de exemplu, meticulozitatea securiștilor. Mă uitam la o emisiune zilele trecute : unii vorbeau de Ceaușescu și comunism. Nu ți se pare ciudat că majoritatea celor care vor să vorbească deschis despre totalitarism și dictatură sunt tineri care, în 1989, aveau până în zece ani, ca mine ? Și că oamenii care vor să uite sunt tocmai cei care au trăit din plin acest sistem ? E un alt paradox al acestui loc și al acestui timp. Nu pot să-i înțeleg, mai ales atunci când se dovedește că acest sistem și-a prelungit viața chiar și până azi, prin tot felul de viermi și paraziți care s-au „adaptat” ; de fapt, ei nu s-au adaptat pe ei înșiși, ci au făcut tot posibilul să adapteze societatea la stilul lor murdar de viață. De aici s-a născut „democrația originală” – ea e, de fapt, o pseudodemocrație, o

imitație hădă, pe măsura ignoranței acestui popor. Și unul dintre ingredientele cu care a fost realizată această imitație este uitarea. Așa ziceau ăia la emisiune : hai, dom'le, ce rost are să tot întoarcem chestiunea pe toate fețele ? Ce a fost, a fost, cu ce ne ajută să ne raportăm la trecut ? Uite, avem probleme actuale, în prezent, o fi fost rău, nu zic nu, dar cu ce ne ajută dacă stabilim asta ? În mod ciudat, pe ăia îi înțeleg, pe foștii poeți de curte, pe lingăi, pe securiști și activiști – pentru ei, e nevoie să se uite, pentru ca ei să poată trece nestingheriți prin viață, atât cât le-a mai rămas. Nu e drept, dar, în logica mârșăviei lor, e normal. Însă pe toți ceilalți, pe părinții noștri, pe bunici, nu-i înțeleg. Știu că e absurd, dar aș fi preferat să mă nasc într-un lagăr comunist, într-o familie de pușcăriași anticomuniști, să știu că ai mei au avut demnitatea de a spune „nu”. Întotdeauna m-am întrebat ce s-ar fi întâmplat dacă majoritatea oamenilor ar fi spus „nu” în 1947 ? Dacă, pur și simplu, ar fi refuzat dictatura și totalitarismul ? Sau, hai, nu în 1947, era iluzia unor „zori noi”, dar după aceea, când și-au dat seama ce se întâmplă, în 1956, să zicem. Nu se poate să nu-și fi dat seama ce se întâmplă ! Și, totuși, au tăcut mâlc, precum ciobanul mioritic în fața morții. *Ce să-i faci, ne descurcăm noi cumva !* Când îi văd acum pe unii cum ne povestesc ce greu era, cum ascultau ei discuri aduse din Vest pe ascuns, ce mândrie era când scăpa unul vreun vers mai subversiv, cum se băteau cu cenzura și cum spuneau bancuri cu Ceaușescu la revelioane, cum unii au fost iertați de câte un secretar de partid „omenos”, îmi vine să-i strâng de gât ! Marea dizidență de sufragerie ! Pe ăia de-au murit în închisori nici dracu' nu-i mai știe, în schimb, suntem nevoiți să suportăm „legende” ale anticomunismului de tejea, scara blocului și șanț. Și totul construit pe o logică de sclav : decât să mor ca fraierul, mai bine mă descurc eu cumva. Trag un pârț anticeaușist și îmi

ușurez conștiința. Sigur, salamul cu soia alunecă greu pe gât, talpa pe gură cam doare, dar decât în groapă, mai bine așa. Eu, unul, cred că faza cu „ospitalitatea proverbială a acestui popor” e o mare vrăjeală : nu cred că un individ poate fi cu adevărat sincer în ospitalitatea lui dacă e atât de egoist, meschin și lipsit de demnitate și valori morale. Desigur, există și excepții, dar ele, din nefericire, nu sunt regula. Acum iar o să spună maică-mea că generalizez, însă există gesturi colective pe care o nație trebuie să și le asume. Dacă din generații întregi nu s-au găsit decât prea puțini cu demnitate și spirit de sacrificiu, asta spune destul de multe despre toate acele generații. Nu am ce face dacă, în general, românii au fost niște egoiști, niște lași și niște cârțițe ascunse în pământul propriei nepăsări și, în particular, au fost doar câțiva oameni demni și mândri care s-au ridicat și au rostit răspicat ce aveau de spus și au plătit cu viața pentru asta.

Interludiu electronic 2

ioniliescu.wordpress.com/stenograma-din-28-ianuarie-1990

Ion Iliescu: *Eu nici măcar nu cunosc ideile dumneavoastră, propunerile dumneavoastră concrete. I-am spus și domnului Coposu la telefon, dimineață. Dar declarația pe care ați făcut-o presei, domnule Coposu, că "am făcut această demonstrație ca să cerem Frontului Salvării Naționale să se dizolve și să predea puterea politică unui guvern provizoriu, care să organizeze alegerile generale", mi se pare o amenințare.*

Corneliu Coposu: *Nu este altă soluție, domnule președinte.*

Ion Iliescu: *Asta-i în contradicție totală cu ceea ce ați declarat și ieri, în contradicție totală cu ce ați declarat și astăzi, că nu vreți destabilizare, că destabilizarea Frontului înseamnă destabilizarea țării. Or, dumneavoastră cereți dizolvarea Frontului. Asta înseamnă destabilizare, domnule Coposu, și vă asumați o mare răspundere politică. Deci, vreau să vă spun că mi se pare că ați părăsit calea democratică a dialogului.*

Corneliu Coposu: *Vreau să vă dau imediat răspunsul, ca să nu stăruie vreun dubiu. Înlocuirea acestui Front al Salvării Naționale cu un alt organism, care să dețină puterea politică în intervalul dintre Revoluție și alegeri, este un fapt, o măsură inevitabilă, pentru că, altfel, nu vă puteți prezenta în alegeri. Pentru că dumneavoastră, rupând înțelegerea și contrazicându-vă față de afirmațiile anterioare, când ați spus că nu veți candida în alegeri, v-ați anunțat candidatura în alegeri.*

Ion Iliescu: *Asta-i părerea dumneavoastră. O asemenea afirmație nu am făcut niciodată.*

Liviu Petrina: *Am fost mai mulți de față, domnule președinte.*

Ion Iliescu: *Niciodată această afirmație nu am făcut-o. Avem procesul-verbal al ședinței respective. Singurul lucru pe care l-am spus atunci e că este o întrebare la care nu vă pot da un răspuns, pentru că eu nu mă pot angaja în răspunsuri personale. Aceasta este o chestiune pe care o vom delibera, cum anume ne vom prezenta la alegeri, în Consiliul Frontului. Și noi suntem un organism democratic, ca și dumneavoastră. Eu nu m-am aventurat niciodată să exprim opinii care să nu reflecte opiniile organului colectiv de conducere. Asta v-am spus atunci.*

Corneliu Coposu: *În orice caz, ați făcut de data aceasta o declarație publică că intrați în alegeri.*

Ion Iliescu: *Cum anume o vom face, este treaba noastră. Nu ne dați dumneavoastră soluții. Aveți pretenția să ne impuneți soluțiile pe care urmează să le luăm noi ?*

Odată, am stat jumătate de oră în gara din Pașcani și am privit cum doi bătrâni încercau să folosească un telefon public cu cartelă, introducând monezi în fanta în care se bagă cartela. Am fost atât de uluit de neștiința lor, încât am și uitat să le explic cum funcționează mașinăria. Însă și mai șocat am fost de concluzia la care au ajuns, după ce au încercat cu toate tipurile de monezi posibile : „Hai să mergem, Marie, nu vezi că nici telefoanele nu mai merg în țara asta !”.

Ieri, la știri, am văzut cum niște indivizi mergeau cu mașina pe șosea și cel din dreapta ducea de căpăstru, în goana mașinii, un cal. Mi s-a părut o îmbinare atât de fantastică între primitivismul mental al omului și modernitatea epocii mașinii, un exemplu atât de brutal al anulării civilizației, încât am rămas în fața ecranului, cu gura căscată, mult timp după ce știrea se terminase.

Milioane de oameni, pe planetă, întorc spatele timpurilor postindustriale, în încercarea de a recupera ceva din frumusețea simplității vieții ; dobitocii de aici, în schimb, au găsit cu cale să-și creeze un fel de stil dublu de viață, un hibrid oribil și ridicol, în același timp, în care, dacă Dacia ți se strică, o tragi cu calul și dacă vrei curent, furi cablul ; dacă n-ai ce mânca, furi șinele de cale ferată și le vinzi la fier vechi ; dacă n-ai cu ce te încălzi, tai pădurea vecinului ; dacă vrei să te mândrești cu ceva, la tine în sat, îți faci vilă cu lift ; îți iei Rolls Royce, ca să îl plimbi prin noroiul

satului sau pe nisipul din Vama Veche ; nu mai pui cortul pe plajă, parchezi direct mașina ; te bucuri de frumusețile naturii și îi lași cadou, drept răsplată, mizeriile tale ; îți speli rufele în râul ce trece prin mijlocul orașului ; cultivi pătlăgele și zarzavaturi în spatele blocului ; n-ai citit o carte, dar ai computer ; tai porcul în balcon ; păzești oile cu GPS-ul. Pot s-o țin așa până mâine.

Există, în privința acestor lucruri, un alt motiv pentru care tu și cu mine încă mai pândim pe la uși, în afară de demnitate : EDUCAȚIE. Încă mai strigăm către semenii, dându-ne cinismul la o parte : treziți-vă, oameni buni ! Duceți-vă la școală, citiți ceva ! Instruiți-vă ! Știu că e o catastrofă de sistem educațional, însă măcar vă dă ocazia să mai aflați ceva despre cum se trăiește, vă dă ocazia să comunicați, să interacționați. Din zece profesori tâmpiți, tot se va găsi unul care să vă facă să înțelegeți mai multe decât înțelegeți închiși în micul vostru univers meschin, egoist și ignorant. Desigur, mulți vor spune : cine ești tu, să dai lecții ? Poate apar precum civilizatorul britanic, vorbindu-le triburilor africane. Nu e așa, pentru că, în primul rând, eu nu doresc să colonizez mintea și sufletul nimănui prin forță și, în al doilea rând, triburile africane aveau o oarecare demnitate și respect pentru semenii...

Era să uit de ceva esențial pentru tot ceea ce am scris până acum : de mirare. Aici, nimic nu mai miră pe nimeni, nici o măgărie, nici un viol, nici un furt, nici o crimă. Și vreau să spun asta pentru că eu – și probabil mai sunt și alții, poate și tu – încă mă mai mir. Încă mai sunt indignat în fața minciunii politice, în fața nesimțirii omului de rând, în fața nepăsării și a obrazului gros, de porc. Însă oamenii de aici nu se mai miră. Ei trec, senini, pe lângă eveniment, atâta timp cât evenimentul are o calitate esențială : nu li se întâmplă lor ! Dar nici când li se întâmplă lor nu fac un pas în spate, să se

mire, să se socotească și să ia o decizie lucidă. Nu. Ei se reped ca nebunii, urlând, ca dementii, scoși din minți, să se răzbune, să pedepsească, să vadă sânge, să cadă capete. Mirarea e un sentiment esențial, după mine. Ea este atât o condiție a cunoașterii, cât și una a respectului dintre oameni și al oamenilor pentru natură. Însă aici e țara câinilor lui Pavlov, numai că aști câini n-au un bec, au o groază de becuri, și de sonerii, și de alarme. Și răspund la toate. Pozitiv ! S-a făcut ziua de alegeri, pac, încep să latre : dă-mi aia, dă-mi aia, vreau, vreau, pentru mine, eu, eu, haide ! S-a aprins ecranul, pac : liniște, fă, e meci, liniște, e jurnal ! S-a făcut roșu la semafor, iarăși, pac – mișcă, bă, în morții mă-tii, hai, fraiere, băăă, bouleee ! A apărut reclama, zbang, buluc la mall. E o reducere undeva, *come on*, să ne călcăm în picioare. Și tot așa.

Apropo de roșu la semafor, românii nu mai cunosc mirarea, dar cunosc graba. Oho, și cât de bine o cunosc ! Din ea se trag descurcările și improvizația de care îți vorbeam mai sus. Din ea se trag lipsa de statornicie și izul acela de nomadism perpetuu al vieții cartierelor.

Mă întreb, oare, unde se grăbesc toți românii ? Unde se grăbesc cei care gonesc ca maniacii pe șosele și sfârșesc prin a omorî pe cineva ? Unde se grăbesc cei care se înghesuie inuman în autobuze și metrouri ? Răspuns : se grăbesc să trăiască. Vor să respire cât mai mult, să adune cât mai multe, să fie primii oriunde, să nu piardă nimic. Însă, paradoxal, nu din sete de viață, ci tocmai în disprețul ei. Din orgoliu, ignoranță și vanitate. După ce romanii i-au fugărit pe daci, hunii pe valahi, turcii și tătarii pe moldoveni și munteni, ungurii și austriecii pe ardeleni, nemții și rușii pe români și comunismul pe noi toți, te-ai gândi că poporul ăsta putea să se așeze pe o bordură, să răsufle puțin, să se scarpine în cap, să tragă o țigară și să ia niște decizii. Aiurea. Nici vorbă de

vreo cugetare adâncă, cu câteva excepții notabile. Românii au băgat capul între umeri și au luat-o, din nou, la goană, printre planuri economice falimentare, drepturi încălcate, cenzură, supermarketuri, blocuri jengoase, vile luxoase, fotbal, mineriade, internet, prostituție, sărăcie, corupție, politică, sex, tabloide, gunoaie, violuri, pruncucideri, afaceri imobiliare, loto, coloane oficiale și gropi în asfalt. Mai fug și astăzi și vor mai fugi multă vreme, punându-și piedică unul altuia, îmbrâncindu-se, trișând, doar doar vor prinde un loc mai în față.

Cel mai trist e că pot să scriu o carte întreagă numai așa. Numai scăldat în cinism, neîncredere, critică aspră, cuvinte grele, scârbă, greață, furie și disperare. Nu e în intenția mea. Și nu e în intenția mea să demonstrez că nu mai există ieșire din această situație, din răul acestui loc și timp. Însă vreau să spun, tare și răspicat, să strig către tine și către ei că drumul se îngustează cu repeziciune, că cerul e aproape negru. Și, mai ales, că am obosit extrem de tare. Sunt aproape de limită și, odată cu mine, acea minoritate care are posibilitatea de a face *ceva*, de la revoluție la grevă și de la carte la festival.

Când am împlinit optsprezece ani, deci când am devenit major, mama mi-a dat bani să mă duc în oraș cu prietenii și să le fac cinste. Ce nu știe mama – și va afla acum, din paginile acestea – e că n-am chemat pe nimeni. M-am dus singur în parc și m-am îmbătat în ultimul hal. Singur. Atunci n-am fost în stare să-mi explic acel gest. Am să încerc acum. Cred că a fost vorba de conștientizarea faptului că ceea ce cerusem, cu îndârjire, de pe la cincisprezece ani, sosise, în sfârșit: libertatea totală de a alege, de a lua decizii, de a determina, după propriile puteri, ce e bine și ce e rău. Și cred că mi-a părut rău, într-un fel, că

acest moment venise și că mi-a fost și frică de el. Ar fi fost frumos ca, în continuare, din când în când, să fiu constrâns : așa, așa fi putut da vina pe alții.

Ar fi fost frumos să stau tot acasă : dacă am fi sărăcit, n-ar fi fost vina mea. Dacă supa ar fi fost acră, așa fi avut la cine să mă uit urât. Însă mi-am luat viața în propriile mâini și pentru asta, stau demn acum, în fața ta. Am făcut o groază de greșeli, de atunci și până acum, dar am luat și câteva decizii bune. Fără să fur pe nimeni, încercând să nu rănesc, lăsând loc fiecăruia care a trecut pe lângă mine. Și nu sunt singur : mai sunt și alții ca mine, poate că și tu. Excepțiile dintr-un popor care acceptă constrângerea și o urmează orbește pentru că e mai ușor să dea vina pe alții. Acest popor, urât de lașitatea lui, de teama de a ieși din casă și de a se bate cu viața în mod cinstit, demn. Într-atât de jalnic a ajuns, încât numai când rostesc acest cuvânt, „demnitate”, în preajma lui, mă apucă îndoiala, mi se pare că sunt bun de luat la mișto. Vezi, până la urmă nu m-am putut abține să filozofez, să gândesc și să îmi las mintea să facă această radiografie, care nici măcar nu se apropie de o analiză profundă. Și uite în ce hal de tristețe m-a adus...

Sfârșitul lumii nu e azi, sau mâine, sau peste un an. Sfârșitul lumii a început de mult, pentru cei mai mulți. Pentru unii, e la început și – poate – mai există o cale de întoarcere. Pentru alții, pentru majoritatea, el își continuă drumul nefericit, nepăsător, rece și întunecat. Gesturi solitare de împotrivire nu-l pot opri. Uneori, nici măcar gesturi colective. Însă azi, mai mult decât oricând, un asemenea gest este rațiunea de a exista, de a viețui sub semnul binelui, acel bine rezultat din împletirea rațiunii cu sufletul. Echilibrul interior dă măsura echilibrului exterior și acest drum al sfârșitului poate fi deviat din cursul său, care ne

azvârle dintr-o extremă în alta, poate fi oprit prin echilibru.

Vorbesc despre aici, despre acest timp și acest spațiu pentru că aici s-a întâmplat să mă nasc și să fiu. Nu mă interesează comparațiile cu alții, deși sunt atent și la soarta lor. Însă aici și acum, din acest loc și în aceste vremuri, echilibrul pare imposibil de găsit. Suntem printre cei mai aproape de sfârșit. Suntem la marginea prăpastiei și ne aplecăm, neglijent și cu nepăsare, ca în fața unui nou miraj. De parcă acolo jos, pe fund, nu ar urma să ne frângem în mii de bucăți. Ni s-a spus că suntem invincibili, că stăm de strajă la poarta de est a Europei. Ni s-a spus să nu ne facem griji, pentru că nu noi suntem răi, ci alții nu sunt buni. Ni s-a spus să ne vindem sufletul, pentru că nu mai folosește la nimic. Ni s-a spus că nu luăm nimic pe el, pentru că Dumnezeu nu lucrează cu banii. Ni s-a spus că nu ne aflăm la sfârșitul lumii, ci doar într-o conjunctură nefavorabilă. Ni s-a spus că e vina noastră că nu știm să ne îmbogățim prin orice mijloace, asta după ce ni s-a spus că bogăția e o vină. Ni s-au tot spus atât de multe, am fost întorși pe toate fețele, modificați, crestați, ștampilați, vaccinați, operați, încât acest laborator cu program nonstop a devenit casa noastră, iar acest experiment macabru este însăși existența noastră cotidiană.

De nu mai știu când, aici se nasc numai „generații de sacrificiu”. Însă sacrificiul lor, oricare ar fi acela, este inutil, fără sens, este o minciună. Nimeni nu s-a sacrificat pentru binele său ori al copiilor săi, ci pentru ca sfârșitul lumii să poată continua. Iar până când, măcar preț de o clipă, toate aceste morți nu-și vor găsi un drum – da, acel drum opus drumului sfârșitului lumii –, ele vor continua să-i bântuie pe cei pentru care puterea de a conduce lumea spre capătul ei e mai importantă decât puterea de a o opri.

Table of Contents

Sing (The Dresden Dolls)	7
All the Love (Ulver)	10
America (Laibach)	15
Killing in the Name (Rage Against the Machine)	19
The Lost Song (The Cat Empire)	24
Marble House (The Knife)	35
Forever (Siouxsie and the Banshees)	40
Right Where It Belongs (Nine Inch Nails)	45
The Final Cut (Pink Floyd)	50
I Grieve (Peter Gabriel)	59
Cum te simți ? (Travka)	64
The Mission (Puscifer)	76
Bleed the Freak (Alice In Chains)	85
Indifference (Pearl Jam)	97
Folclor (Luna Amară)	105
The Nobodies (Marilyn Manson)	106
Smells Like Teen Spirit (Nirvana)	117
The Future (Leonard Cohen)	127
On the Turning Away (Pink Floyd)	132
Epilog : Lipsapocalipsa	134